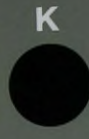

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A

1

2

3

4

5

6

M

8

9

10

11

12

13

14

15

B

17

18

19

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

AON wewn. 5106/98

Przeklasyfikowana z ~~sekretu~~ na ~~formal~~

JAWNE

podlega przekł. Wzrost. Archiwizacji wojskowych

Wskazywane Wzrost. myśl. skł. 1527/01

data i podjęt. 12.12.05 ~~skł. H. H. H.~~

~~PODZEB~~

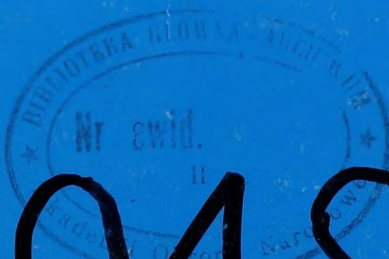
Egz. Nr **10**

~~7f 562/S~~

Ppłk dr inż. Sławomir BARTOSIEWICZ

**ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE
WOJSK OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ SIŁ
POWIETRZNYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Z UWZGLĘDNIENIEM DZIAŁAŃ W SKŁADZIE
WIELONARODOWYCH SIŁ NATO**

60186

WARSZAWA

1999

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ
WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OBRONY POWIETRZNEJ

AON wewn. 5106/98

Przeklasyfikowana z ~~Zastrzeżone~~ na *Jawne*
podstawa przekł. Wykaz Aktualnych Wojskowych
Wydawnictw Wewnętrznych szt. gen. *1527/2001*
data i podpis *12.12.2005 Sławek Anna Sli*

JAWNE

~~ZASTRZEŻONE~~

~~POUFNE~~

Egz. nr *1.0*

Przeklasyfikowana z ~~Poufne~~ na ~~Zastrzeżone~~
podstawa przekł. Wykaz Aktualnych Wojskowych
Wydawnictw Wewnętrznych szt. gen. *1527/2001*
data i podpis *21.002 Sławek Anna Sli*

Ppłk dr inż. Sławomir BARTOSIEWICZ

ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE
WOJSK OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ SIŁ POWIETRZNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Z UWZGLĘDNIENIEM DZIAŁAŃ
W SKŁADZIE WIELONARODOWYCH SIŁ NATO

SPIS TREŚCI

Wstęp	5
1. Istota, cel, miejsce oraz treść zabezpieczenia logistycznego jednostek raketowych i obrony przeciwlotniczej	8
2. Zaopatrywanie	11
2.1. Właściwości ogólne	11
2.2. Potrzeby materiałowe	12
2.3. Gromadzenie, przechowywanie zapasów i dowóz środków zaopatrzenia	17
3. Zabezpieczenie techniczne	19
3.1. Wiadomości ogólne	19
3.2. Zadania i organizacja systemu obsługowo-naprawczego Techniki Naziemnej Sił Powietrznych	23
3.2.1. Zadania organów obsługowo-naprawczych	26
3.2.2. Organizacja i zadania 17, 18 RWT, RWT z 1 BMT Toruń oraz kompanii remontowej brygady	27
3.3. Organizacja, zasady działania i możliwości organów naprawczych techniki naziemnej SP w czasie „W”	31
3.4. Zaopatrywanie w środki bojowe, techniczne środki materiałowe oraz Uzbrojenie i Sprzęt Wojskowy	36
3.5. Metodyka prognozowania strat Uzbrojenia i Sprzętu Wojskowego	40
4. Zabezpieczenie medyczne	44
4.1. Istota, cel, zadania i przedsięwzięcia realizowane w systemie zabezpieczenia medycznego	44
4.2. Straty sanitarne	47
5. Przemieszczenie uzbrojenia i sprzętu wojskowego wojsk obrony przeciwlotniczej	48
5.1. Organizacja przemieszczenia	48
5.2. Przemieszczenie kolumny marszowej transportem samochodowym	51
5.3. Rozpoznanie logistyczne (rekonesans)	52
6. Zabezpieczenie obiektowe	54
7. Zabezpieczenie socjalno-bytowe	55
8. Dokumenty kierowania logistyką brygady raketowej obrony powietrznej i brygady przeciwlotniczej	57
9. Podstawy logistyki wojsk OPL sił powietrznych NATO	69
9.1. Podstawowe pojęcia, definicje oraz klasyfikacja	69
9.1.1. Pojęcie oraz zakres przedmiotowy logistyki wojsk OPL	69
9.1.2. Etapy i funkcje działalności logistycznej wojsk OPL	71
9.1.3. Miejsce zabezpieczenia logistycznego w działaniach wojsk OPL	76

9.2. Zasady oraz założenia działalności logistycznej w wojskach OPL	78
9.2.1. Zasady zabezpieczenia logistycznego wojsk OPL	79
9.2.2. Założenia działalności logistycznej wojsk OPL	80
9.2.3. Wpływ nowej doktryny NATO na założenia działalności logistycznej	86
9.2.4. Wariantowość organizacyjna zabezpieczenia logistycznego wojsk OPL	89
9.2.4.1. Państwo wiodące	89
9.2.4.2. Państwo pełniące funkcję specjalistyczną	89
9.2.4.3. Organizacja zabezpieczenia wielonarodowego	89
9.2.4.4. Zapewnienie zasobów powszechnego użycia	89
9.2.4.5. Zintegrowane, wielonarodowe zabezpieczenie logistyczne	90
9.2.4.6. Kontrakty miejscowe	90
Zakończenie	91
Literatura	92
Wykaz dokumentów normatywnych stanowiących podstawę do działalności w zakresie zaopatrywania wojsk w uzbrojenie i sprzęt wojskowy oraz techniczne środki materiałowe	93
Załączniki	95

WSTĘP

Obecnie Wojska **Obrony Przeciwlotniczej**, w składzie pięciu brygad i dwóch pułków będą posiadały 43 dywizjony raketowe małego zasięgu typu **NEWA**, średniego zasięgu **WOŁCHOW** i **KRUG** oraz dalekiego zasięgu **WEGA**. Są one rozwinięte w obiektowe i obiektowo-strefowe ugrupowania bojowe przeznaczone do osłony **WARSZAWY**, **POZNAŃA**, **TRÓJMIASTA** i **SZCZECINA** oraz **GÓRNOŚLĄSKIEGO OKRĘGU PRZEMYSŁOWEGO**, a manewrowe zestawy **KRUG** - do osłony najważniejszych elementów ugrupowania wojsk.

Za główne założenia rozwoju **WOPL SP** przyjęto:

- wycofywanie z uzbrojenia **PZR WOŁCHOW**;
- modernizowanie **PZR NEWA** i **WEGA**;
- uzupełnienie uzbrojenia wojsk sprzętem raketowym średniego zasięgu nowej generacji z importu oraz środkami bezpośredniej osłony rodzimej produkcji;
- utrzymanie struktur brygadowo-dywizyjnych (w czasie pokoju dywizjony raketowe utrzymywane w bazach raketowych);
- reformę systemu szkolenia specjalistów **WOPL**.

Oparta na tych założeniach docelowa struktura organizacyjna **Wojsk Obrony Przeciwlotniczej SP** przewiduje posiadanie **trzech BR**, w tym jednej manewrowej, sukcesywnie wyposażanej w wielokanałowe mobilne zestawy raketowe oraz dwóch brygad stanowiących jednocześnie zaplecze dla dywizjonów rozwiniętych i skadowanych (w każdej 3-4 bazy raketowe). Łącznie 25 dywizjonów. Wariant obecnej struktury organizacyjnej przedstawia załącznik nr 1, natomiast poprzednią załącznik nr 2.

Przyjęte założenia zmian restrukturyzacyjnych spowodowane są następującymi czynnikami:

1. Znajdujące się na wyposażeniu **Wojsk Raketowych SP** przeciwlotnicze zestawy raketowe (średniego zasięgu - **WOŁCHOW**) w znacznej mierze mają wypracowany resurs eksploatacyjny. Dlatego też zestawy te od początku lat 90-tych wycofuje się z uzbrojenia a dywizjony raketowe tego typu rozwiązuje. (Według założeń planu modernizacji **SP**, całkowita ich likwidacja nastąpi do końca 2002 r.).

2. W celu zahamowania spadku możliwości bojowych wojsk raketowych, planuje się modernizować pozostające w użytkowaniu zestawy raketowe małego zasięgu (**PZR NEWA**) oraz remontowanie i modernizowanie zestawów dalekiego zasięgu (**PZR WEGA**).

W wyniku modernizacji zestaw raketowy **NEWA-SC** będzie zdecydowanie przewyższał poprzednią wersję:

- skutecznością ogniową;
- manewrowością;
- charakterystyką ekonomiczno-eksploatacyjną;
- nowoczesnością rozwiązań funkcjonalnych, konstrukcyjnych i technologicznych, w wyniku czego dywizjony ogniowe będą mogły prowadzić działalność. Modernizacja zestawu

PZR WEGA umożliwi zmianę sposobu wykorzystania tego zestawu w systemie obrony powietrznej.

Modernizacja zestawu WEGA umożliwi zmianę sposobu wykorzystania tego zestawu w systemie Obrony Powietrznej. Będzie to możliwe dzięki częściowej modernizacji aparatury dywizjonów bojowych, w wyniku czego dywizjony te będą mogły prowadzić samodzielnie działalność bojową, z różnych stanowisk ogniowych. Wykorzystanie dywizjonów na oddzielnych, znacznie oddalonych stanowiskach ogniowych, jest celowe w sytuacji zagrożenia. W wyższych stanach gotowości bojowej dywizjony te będą manewrować na wcześniej wytypowane i przygotowane stanowiska typu polowego w głębi kraju.

Przedsięwzięcia te w przypadku zestawu NEWA pozwolą utworzyć dywizjony manewrowe z możliwością zmiany pozycji ogniowej w znacznie krótszym czasie, zwiększą ich odporność na zakłócenia radioelektroniczne i zwiększą stopień automatyzacji procesu dowodzenia oraz wykonywania strzelań. Natomiast w przypadku PZR WEGA, stworzą możliwości do samodzielnych działań bojowych dywizjonów. Przeprowadzenie modernizacji pozwoli na wydłużenie resursu eksploatacyjnego PZR NEWA i WEGA oraz ulegnie poprawie stopień nowoczesności sprzętu raketowego WOPL WLOP. Natomiast liczba sprzętu raketowego niezbędna do nasycenia struktur (25 zestawów od 2002 r.), będzie kształtować się zaledwie na poziomie zadawalającym.

3. Potrzeby prowadzenia walki ze współczesnymi samolotami oraz innymi rodzajami środków napadu powietrznego wyposażonymi w nowoczesne systemy uzbrojenia i zabezpieczenia działań bojowych, a także zaspokojenie kompatybilności i interoperacyjności z systemami OP występującymi w NATO, wywołują konieczność wprowadzania w miejsce wycofywanych zestawów raketowych (WOŁCHOW i KRUG), nowoczesnych odpornych na zakłócenia, wielokanałowych, mobilnych zestawów raketowych średniego zasięgu. Powinny one charakteryzować się możliwością podjęcia walki przez zestaw, jednocześnie z kilkoma celami powietrznymi i dużym prawdopodobieństwem ich zniszczenia. Wymagania te (według ekspertów z SP) najprawdopodobniej spełnią zestawy raketowe typu PATRIOT.

Zakup nowych PZR typu PATRIOT spowoduje:

- zwiększenie możliwości ogniowych wojsk OPL WLOP;
- wielokanałowość zestawu (jednoczesne oddziaływanie na 8 celów powietrznych);
- zwiększone jednostki ognia (32 rakiety i więcej w nowszych wersjach);
- zwiększenie prawdopodobieństwa zniszczenia celu w warunkach zakłóceń radioelektronicznych do 0,9;
- skrócenie cyklu strzelania;
- zwiększenie odporności na zakłócenia radioelektroniczne;
- zwiększenie manewrowości;
- wysoki stopień automatyzacji oraz ograniczenie składu personelu obsługującego sprzęt.

Ponadto celowym jest rozpoczęcie wprowadzania do uzbrojenia przenośnych zestawów raketowych, w miejsce wycofywanych 37mm i 57mm przeciwlotniczych armat, oraz kończących resurs PZR STRZAŁA - 2M. Będą to nowoczesne zestawy raketowe bliskiego zasięgu rodzimej produkcji.

4. Rozformowanie dywizjonów raketowych typu WOŁCHOW stworzy dodatkowe niebezpieczeństwo polegające na nadmiernym rozproszeniu pozostających w użyciu dywizjonów, przebrojonych na zmodernizowane zestawy raketowe NEWA SC. Aby nie dopuścić do takiego stanu, powstanie potrzeba zmniejszenia ilości ZT i oddziałów WOPL WLOP. Istniejące obecnie uwarunkowania wynikające z prognozowanych zagrożeń, dopuszczają posiadanie zgrupowań dywizjonów raketowych w osłonie tylko najważniejszych dla obronności państwa obiektów, będących jednocześnie (według założeń doktrynalnych) operacyjnie korzystnymi rejonami dającymi możliwość szybkiego przegrupowania sił na zagrożone kierunki.

W celu zmniejszenia kosztów szkolenia wojsk i eksploatacji sprzętu bojowego, przy zachowaniu wysokiego stopnia gotowości bojowej, w brygadach raketowych powstaną bazy raketowe.

Manewrowa brygada przeciwlotnicza przewidywana jest do sukcesywnego przeobrażania w raketowy sprzęt nowej generacji typu PATRIOT. Jej użycie bojowe będzie miało charakter uniwersalny, a zależało będzie od; potrzeb i rozwoju sytuacji operacyjnej (poza tym będzie to jednostka o najwyższym stopniu gotowości bojowej przeznaczona do użycia w ramach przynależności naszych Sił Zbrojnych do NATO).

Zmiany w zasadach funkcjonowania Sił Zbrojnych (w tym i Sił Powietrznych) oraz w strukturze organizacyjnej Wojsk Obrony Przeciwlotniczej wymuszają również zmiany w organizacji i funkcjonowaniu zabezpieczenia logistycznego tych wojsk. Stąd zaistniała potrzeba opracowania skryptu, który powinien być szczególnie przydatny dla potrzeb dydaktycznych szkolnictwa wojskowego.

1. ISTOTA, CEL, MIEJSCE ORAZ TREŚĆ ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO JEDNOSTEK RAKIETOWYCH I OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ

Według Regulaminu działań taktycznych. Cz.II. Szt. Gen. 1423/94 zabezpieczenie logistyczne to proces zasilania wojsk poprzez dostawy zaopatrzenia oraz świadczenie usług niezbędnych do szkolenia i walki. Podobnie rozumiane jest **zabezpieczenie logistyczne** (według Regulaminu działań taktycznych Sił Powietrznych. Dowództwo WLOP. 1996), jest to proces zasilania wojsk zaopatrzeniem, świadczenia usług specjalistycznych i gospodarczo-bytowych niezbędnych im do szkolenia i walki.

Zasilanie, to zorganizowany proces zaopatrywania wojsk zaopatrzeniem niezbędnym do szkolenia i skutecznego prowadzenia działań.

Zaopatrzenie, to uzbrojenie, sprzęt wojskowy, środki bojowe i materiałowe podlegające procesom magazynowania i dystrybucji.

Usługi specjalistyczne to przedsięwzięcia realizowane przez wyspecjalizowane pododdziały (oddziały), służby logistyczne i zakłady produkcyjno-usługowe oraz użytkowników, mające na celu utrzymanie w ciągłej zdolności użytkowej uzbrojenia i sprzętu wojskowego, środków bojowych i materiałowych oraz infrastruktury. Obejmują one; zabezpieczenie techniczne, komunikacyjne i obiektowe.

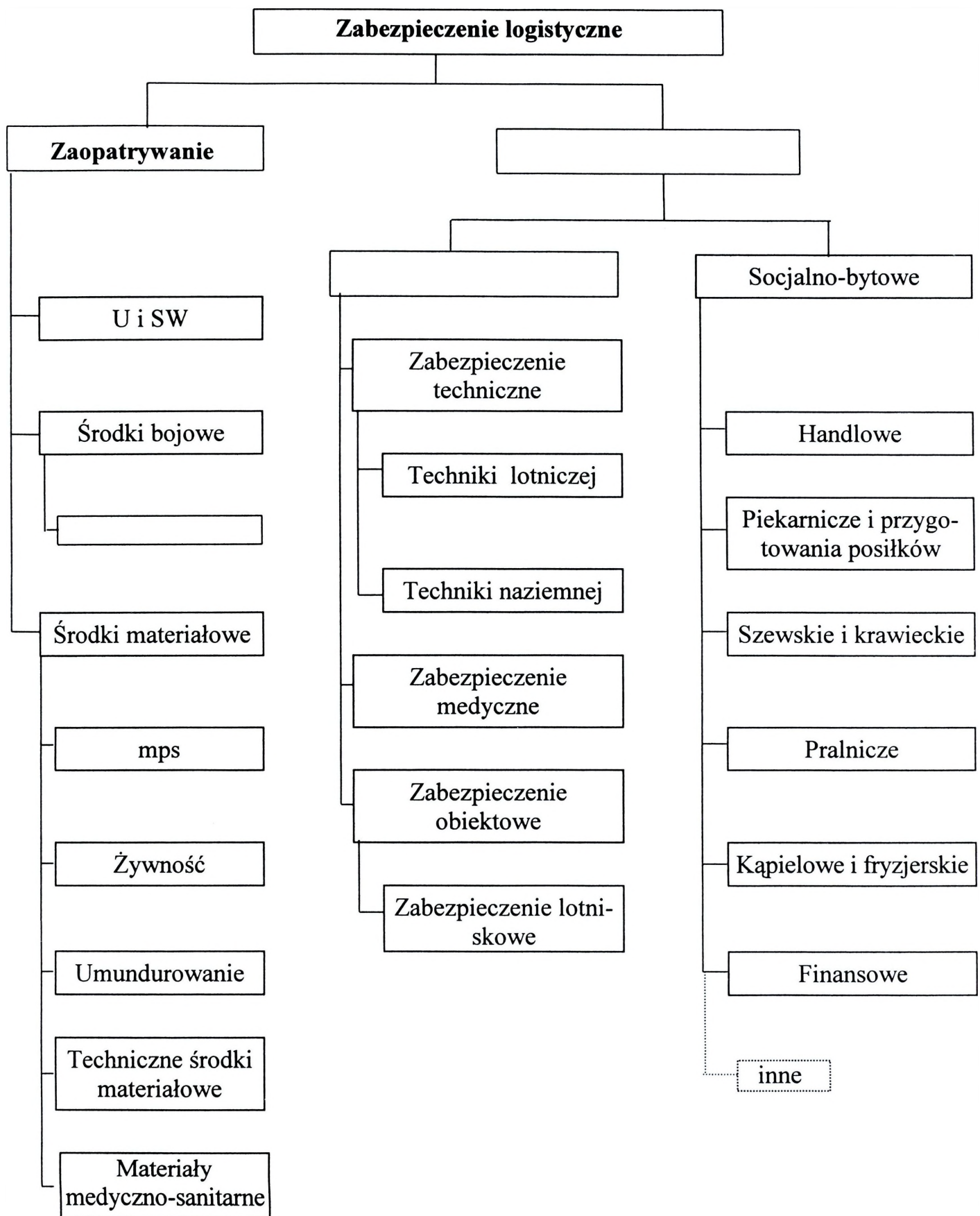
Usługi gospodarczo-bytowe, to przedsięwzięcia wykonywane przez wyspecjalizowane służby, pododdziały, zakłady produkcyjno-usługowe w celu zapewnienia stanom osobowym wojsk właściwych warunków do życia. Realizowane są one poprzez działalność żywnościową, handlową, mundurową, kwaterunkową, finansową, medyczną, zaspokajanie potrzeb bytowych jeńców wojennych oraz grzebanie poległych i zmarłych żołnierzy.

Powyższe stwierdzenie zobrazowuje rys. 1.

Zabezpieczenie logistyczne wojsk obrony przeciwlotniczej (WOPL) polega na organizacji i realizacji zadań logistycznych zmierzających do wszechstronnego, ciągłego i terminowego zabezpieczenia wojsk przez:

- przygotowanie odpowiednio urzutowanych zapasów zaopatrzenia;
- rozmieszczenie w terenie potencjału logistycznego;
- zapewnienie warunków do sprawnego przemieszczania oraz zaopatrzenia wojsk;
- zapewnienie obiegu informacji logistycznej;
- operatywne wykorzystanie zasobów miejscowych i zagospodarowanie zdobyczy wojennych.

Celem zabezpieczenia logistycznego WOPL w działaniach bojowych jest: zapewnienie pełnego i terminowego zaspokajania ich potrzeb w środki niezbędne do życia oraz walki, zachowanie zdolności ludzi i sprzętu do prowadzenia działań bojowych (w tym sprawne przywracanie utraconej zdatności technicznej przez uzbrojenie i sprzęt wojskowy, utrzymanie odpowiedniego stanu zdrowia żołnierzy oraz udzielanie we właściwym czasie pomocy medycznej rannym i chorym).

Rys. 1. Podstawowe zakresy funkcjonalne zabezpieczenia logistycznego Sił Powietrznych

Cel zabezpieczenia logistycznego WLOP można uznać za osiągnięty, jeżeli niezbędne im zaopatrzenie oraz usługi zostaną zrealizowane w zaplanowanych ilościach, odpowiedniej jakości oraz określonym miejscu oraz czasie.

Treścią zabezpieczenia logistycznego jest:

- zaopatrywanie;
- zabezpieczenie techniczne;
- zabezpieczenie medyczne;
- zabezpieczenie obiektowe;
- inne (wśród nich; zaspokajanie potrzeb bytowych jeńców, grzebanie poległych i zmarłych żołnierzy oraz różnego rodzaju usługi intendenckie).

2. ZAOPATRYWANIE

2.1. Właściwości ogólne

Zaopatrywanie Wojsk Obrony Przeciwlotniczej polega na utrzymywaniu na odpowiednim poziomie zapasów (3-8 dni) środków materiałowych i bojowych. Realizuje się go w celu terminowego i pełnego zaspokajania potrzeb w zakresie; uzbrojenia i sprzętu wojskowego, rakiet, amunicji, żywności, umundurowania, sprzętu medycznego, leków, materiałów pędnych i smarów, płynów eksploatacyjnych i sprzętu kwaterunkowego oraz innych różnego przeznaczenia, niezbędnych do życia i prowadzenia działań bojowych. Zaopatrywanie jest najważniejszą funkcją służb i pododdziałów logistycznych. W teorii zabezpieczenia logistycznego jest ono umiejscowione w poziomie najwyższym. Cel zaopatrywania osiąga się przez terminowe dostarczanie wojskom środki niezbędne do życia i działań bojowych przez organa zaopatrujące przy aktywnym współdziałaniu zaopatrywanych BR oraz dywizjonów. Zaopatrywanie Wojsk OPL składa się z dwóch grup przedsięwzięć i czynności wyodrębnionych według kryteriów odpowiedzialności za ich realizację, tj.:

- I grupa, przedsięwzięcia i czynności zaopatrywania realizowane przez organa zaopatrujące;

- II grupa, czynności zaopatrzeniowe BR dywizjonów zaopatrywanych.

Organa zaopatrujące są to logistyczne oddziały i pododdziały rodzajów wojsk i służb oraz odpowiednie urządzenia.

Zaopatrywanie wojsk OPL obejmuje kierownicze oraz wykonawcze przedsięwzięcia i czynności organów zaopatrujących, realizowane w celu zaspokojenia potrzeb materiałowych zaopatrywanych. Wariant struktury organizacyjnej zaopatrywania oraz bazy magazynowej Sił Powietrznych przedstawia załącznik nr 3, 4, 5 i 6.

Przedsięwzięcia zaopatrywania z wyodrębnieniem czynności zaopatrywania są następujące:

A. Organizowanie zaopatrywania:

1. Planowanie przydziałów gospodarczych BR i dywizjonów;
2. Planowanie potrzeb środków materiałowych;
3. Rozdział środków materiałowych oraz bojowych i wydawanie właściwych dyspozycji w tym zakresie;
4. Ewidencja środków materiałowych i bojowych;
5. Analiza stanu środków materiałowych oraz bojowych i zabieganie u przełożonego o ich przydział;
6. Składanie meldunków o stanie środków materiałowych oraz bojowych i propozycji w tym zakresie.

B. Organizowanie źródeł zaopatrzenia:

1. Rozmieszczenie własnych zapasów środków materiałowych oraz bojowych odpowiednio do potrzeb i warunków terenowych;
2. Rozpoznanie zasobów miejscowych w zakresie środków materiałowych;

3. Znajomość położenia składów przełożonego, sąsiadów i podwładnych;
4. Organizowanie przetwórstwa, produkcji żywności i innych środków materiałowych we własnych i miejscowych źródłach;

C. Utrzymywanie zapasów:

1. Przechowywanie zapasów normatywnych lub w ilości nakazanej rozkazem (zarządzeniem) przełożonego;
2. Konserwacja i ochrona środków materiałowych i bojowych;
3. Technologiczne przygotowanie środków materiałowych i bojowych do wydania odbiorcom (użytkownikom).

D. Dowóz środków materiałowych i bojowych:

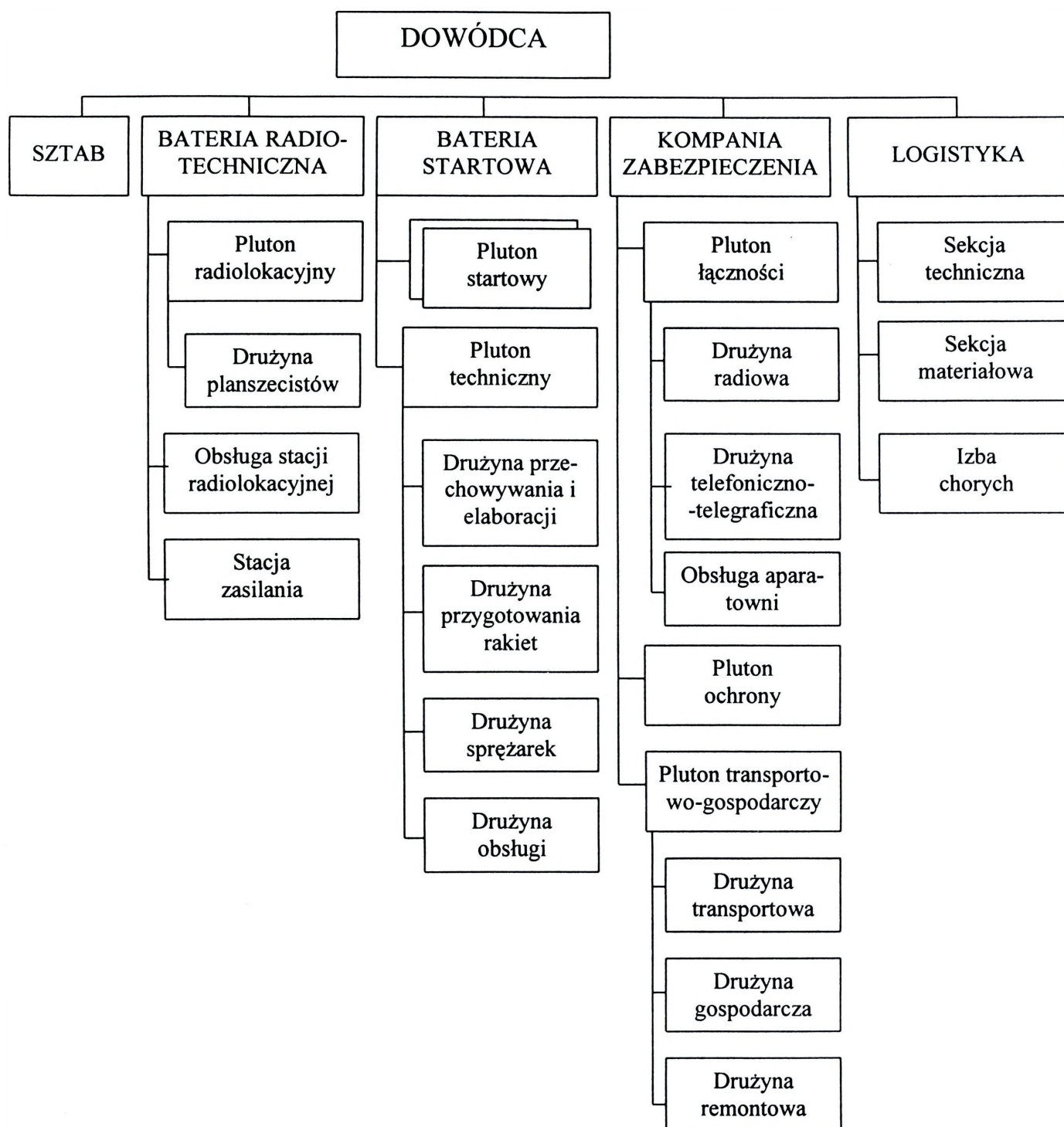
1. Zapotrzebowanie środków transportowych i przeładunkowych;
2. Pobieranie zaopatrzenia ze składów przełożonego lub innych wskazanych źródeł;
3. Przyjmowanie zaopatrzenia dowiezionego transportem wyższego przełożonego;
4. Wydawanie zaopatrzenia odbiorcom niższego szczebla (zaopatrywanego) na ich środki transportowe;
5. Przewóz zaopatrzenia do składów BR i dywizjonów transportem przełożonego.

Czynności zaopatrzeniowe BR i dywizjonów to zbiór działań wyeksponowanych z systemu zabezpieczenia materiałowego i ich realizacja przez sekcje materiałowe i techniczne w dywizjonach oraz przez wydziały materiałowe i techniczne w Brygadach. Wariant struktury organizacyjnej dywizjonu raketowego przedstawia rys. 2, natomiast Brygady Raketowej rys. 3. Czynności (działania) te są następujące:

1. Bezpieczne i sprawne przyjmowanie dowożonego zaopatrzenia;
2. Bezpośrednie przygotowanie środków materiałowych do zużycia i spożycia;
3. Właściwe użytkowanie urządzeń i wyposażenia zgodnie z przeznaczeniem;
4. Racjonalne (celowe i umiejętne) zużycie środków materiałowych i bojowych;
5. Ochrona urządzeń, oprządzenia i środków materiałowych oraz bojowych przed stratą;
6. Prowadzenie ewidencji urządzeń, wyposażenia i środków materiałowych oraz bojowych;
7. Składanie zapotrzebowań i meldowanie przełożonym danych o stanie zaopatrzenia.

2.2. Potrzeby materiałowe

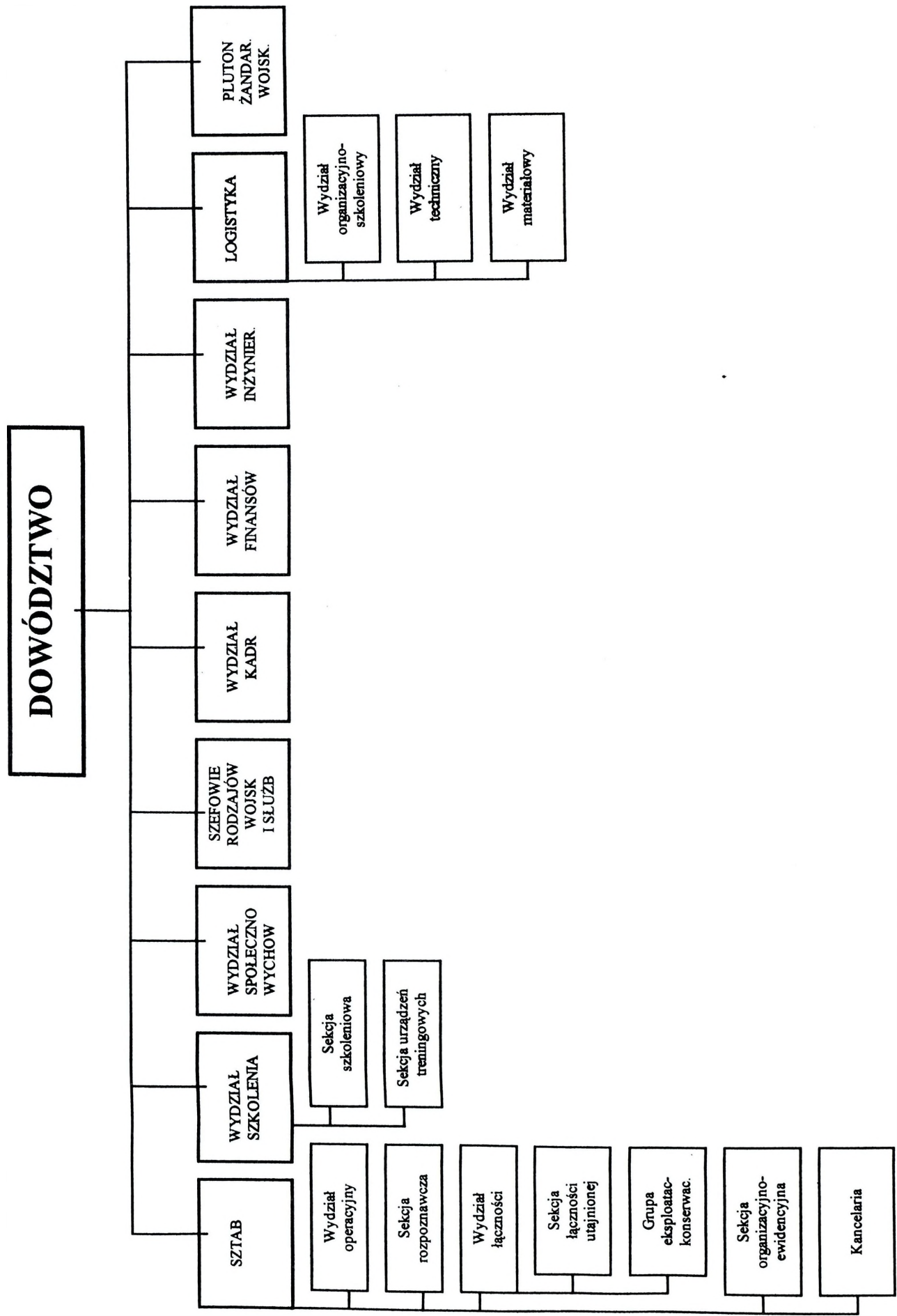
Potrzebami materiałowymi Wojsk OPL jest suma niezbędnych środków materiałowych do zużycia w czasie wykonywania zadania i zgromadzenia nakazanych zapasów (normatywnych, doraźnych itp.) z uwzględnieniem prognozowanych strat. Potrzeby te dotyczą dwóch podstawowych grup środków materiałowych oraz UiSW. Do grupy pierwszej zalicza się UiSW oraz środki materiałowe specjalnego przeznaczenia, a do drugiej grupy UiSW oraz środki materiałowe ogólnego przeznaczenia (ogólnowojskowe).

Rys. 2. Wariant struktury organizacyjnej dywizjonu raketowego

Do środków materiałowych oraz UiSW specjalnego przeznaczenia zalicza się:

1. Rakiety „Ziemia – Powietrze”;
2. Techniczny sprzęt raketowy;
3. Zestawy zautomatyzowanego systemu dowodzenia;
4. Sprzęt radiolokacyjny i radiotechniczny;
5. Środki transportowe specjalnego przeznaczenia oraz techniczne środki zabezpieczenia takie jak; samochodowe pojazdy specjalne (ciągniki siodłowe, samochody transportowo-załadownicze /STZ/, dystrybutory i sprężarki powietrza, dystrybutory utleniacza i paliwa, żurawie średniego i dużego udźwigu), podgrzewacze powietrza, urządzenia neutralizacyjne, wózki technologiczne itp.

Rys. 3. Wariant struktury organizacyjnej Dowództwa Brygady Raketowej

Do środków materiałowych oraz UiSW ogólnego przeznaczenia zalicza się:

1. Produkty spożywcze i sprzęt służby żywnościowej;
2. Przedmioty zaopatrzenia mundurowego i sprzęt służby mundurowej;
3. Uzbrojenie, amunicję strzelecką i artyleryjską;
4. Materiały pędne i smary oraz sprzęt służby mps;
5. Pojazdy mechaniczne ogólnego przeznaczenia;
6. Sprzęt i materiały inżynieryjno-saperskie;
7. Sprzęt i środki łączności naziemnej;
8. Sprzęt i materiały służby chemicznej;
9. Materiały sanitarne, sprzęt i środki służby zdrowia;
10. Sprzęt i materiały kwaterunkowe;
11. Materiały topograficzne;
12. Materiały kulturalno-oświatowe oraz sprzęt;
13. Środki finansowe i inne.

Potrzeby środków materiałowych i bojowych oraz UiSW określa się na podstawie następujących danych:

1. Zarządzeń i wytycznych dowódcy szczebla nadrzędnego dotyczących zadań wykonywanych przez wojska OPL;
2. Ustaleń co do ilości tworzonych zapasów środków materiałowych, bojowych i ich zużycia;
3. Danych o stanie liczebnym ludzi oraz UiSW;
4. Obowiązujących tabel należności;
5. Ustalonych norm zużycia środków oraz przydzielonych limitów;
6. Posiadanych na dany okres zapasów środków materiałowych, bojowych oraz UiSW.

W celu ułatwienia planowania i właściwego określania potrzeb środków materiałowych, bojowych, poszczególne służby logistyczne wojsk OPL posługują się odpowiednimi, umownymi wyznacznikami tj. **jednostkami kalkulacyjno-technicznymi [jkt]**, występującymi jako **pojedyncze i zbiorowe**.

Jednostka kalkulacyjno-techniczna (jkt) określa maksymalną liczbę (ilość) środków materiałowych jaka może być, wg danych technicznych pojazdów mechanicznych, agregatów jednorazowo zatankowana (załadowana do magazynów określonego typu broni) do ich zbiorników i instalacji, przy czym jednostka ta jest obliczana na stan etatowy sprzętu oddziału, pododdziału.

Do określania [jkt] używa się następujących pojęć, dla:

- paliw płynnych – jednostka napełnienia (jn);
- środków rażenia – jednostka ognia (jo);
- gazów technicznych – jednostka załadowania (jz);
- żywności – racja dzienna (rdz);
- umundurowania – komplet (kpl);
- środków spaletyzowanych – zestaw (z).

Pojedyncza [jkt] określa liczbę (ilość) środków materiałowych należną zgodnie z ustalonymi normami żołnierzowi, pojazdowi mechanicznemu, agregatowi, jednostce broni itd.

Zbiorowa [jkt] określa liczbę (ilość) środków materiałowych należną zgodnie z ustalonymi normami całemu stanowi etatowemu żołnierzy, broni, pojazdów mechanicznych, agregatów itd.

Określając potrzeby oddziałów, pododdziałów wojsk OPL w zakresie zaopatrzenia należy uwzględnić następujące współczynniki:

- ukończenia;
- sprawności technicznej;
- zużycia środków materiałowych;
- ładowności.

Współczynnik ukończenia U_K

$$U_K = S_F / S_E \quad (1)$$

gdzie:

S_F – stan faktyczny;

S_E – stan etatowy.

Współczynnik sprawności technicznej S_T

$$S_T = S_E / S_F \quad (2)$$

gdzie:

S_E – stan etatowy;

S_F – stan faktyczny.

Współczynnik zużycia środków materiałowych W_Z

$$W_Z = I_{\dot{S}M} / I_N \quad (3)$$

gdzie:

$I_{\dot{S}M}$ – ilość środków materiałowych podlegających zużyciu;

I_N – ilość normatywna (zabierana, tankowana, załadowania zgodnie z możliwościami taktyczno-technicznymi).

Współczynnik ładowności W_L

$$W_L = M \cdot Z_{\dot{S}M} / L_D \quad (4)$$

gdzie:

$M \cdot Z_{\dot{S}M}$ – masa załadowanego środka materiałowego na pojazd mechaniczny;

L_D – ładowność dopuszczalna pojazdu mechanicznego.

Dokonując obliczeń środków materiałowych uwzględnia się również obowiązujące **normy i limity** ustalone przez wyższy szczebel dowodzenia dla oddziałów oraz pododdziałów wojsk OPL.

Normy określają dopuszczalne zużycie określonych środków materiałowych w danym okresie przez żołnierza, pojazd mechaniczny, agregat itd.

Limity określają ilość (liczbę) środków materiałowych przydzielonych przez wyższy szczebel dowodzenia do wykonania zadania bojowego w określonym czasie.

Szefowie poszczególnych służb (sekcji) i pododdziałów logistycznych Wojsk OPL, znając aktualny stan zapasów, powinni codziennie przeprowadzać niezbędne kalkulacje materiałowe. Dane te są podstawą do oceny sytuacji taktyczno-logistycznej oraz sprecyzowania odpowiednich wytycznych, zadań lub zarządzeń dowódcy dotyczących zaopatrywania.

2.3. Gromadzenie, przechowywanie zapasów i dowóz środków zaopatrzenia

W celu zapewnienia ciągłości zaopatrywania wojsk OPL utrzymuje się określone zapasy środków zaopatrzenia. Wielkość gromadzonych zapasów zależy od szeregu czynników takich jak:

- zadań;
- możliwości korzystania z zasobów miejscowych;
- możliwości magazynowania;
- odległości od źródeł zaopatrzenia;
- stanów etatowych ludzi oraz UiSW.

Wielkość zapasów środków zaopatrzenia pododdziałów i oddziałów wojsk OPL określona jest przez nadrzędny szczebel dowodzenia, uwzględniając czas, warunki i sytuację. Za gromadzenie i przechowywanie środków zaopatrzenia (środków materiałowych i bojowych oraz UiSW) stanowiącego zapas, jest odpowiedzialny dowódca. Bezpośrednią odpowiedzialność w tym zakresie ponosi natomiast szef logistyki.

Całość zapasów środków zaopatrzenia dzieli się na:

- zapasy użytku bieżącego;
- zapasy wojenne – taktyczne, okręgowe i centralne.

Zapasy użytku bieżącego – to określone tabelami i normami należności czasu „P” środki zaopatrzenia przeznaczone do bieżących potrzeb szkoleniowych i gospodarczych. Zapasy te utrzymuje się na poszczególnych szczeblach organizacyjnych zgodnie z wytycznymi Szefa Inspektoratu Logistyki Sztabu Generalnego WP. Część zapasów użytku bieżącego zaliczana jest na pokrycie na pokrycie należności wojennych.

Zapasy wojenne – to określone etatami, tabelami i normami należności czasu „W” środki zaopatrzenia przeznaczone do zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia SZ i potrzeb wojennych w początkowym okresie wojny (z reguły do czasu dostaw wojennych w ramach RPG i PMG). Są one utrzymywane na poszczególnych szczeblach organizacyjnych SZ, a ich wielkość ustala Szef Sztabu Generalnego WP.

Zapasy wojenne dzielą się na:

- **zapasy taktyczne** – utrzymywane są przy żołnierzu oraz przy UiSW lub w magazynach oddziałowych, garnizonowych, Rejonowych Bazach Materiałowych (RBM) jako depozyty. Przeznaczone są one do wykorzystania w okresie mobilizacyjnego rozwinięcia i w czasie prowadzenia działań bojowych celem zapewnienia ciągłości ich zaopatrywania;

- **zapasy okręgowe (RSZ)** – występują na szczeblu OW (RSZ) i utrzymywane są zgodnie z urzutowaniem w składach RBM oraz w określonych warunkach w magazynach garnizonych i oddziałowych wojsk;

- **zapasy centralne** – są gromadzone na szczeblu centralnym SZ i utrzymywane zgodnie z urzutowaniem w składach RBM.

Zapasy okręgowe i centralne przeznaczone są do ciągłego odtwarzania (uzupełniania) zapasów taktycznych. Część zapasów okręgowych i centralnych artykułów powszechnego użytku może być utrzymywana u producenta jako zapasy produkcyjne.

Wielkość normatywnych zapasów wojennych środków bojowych i materiałowych utrzymywanych na poszczególnych szczeblach organizacyjnych SZ wynosi:

1. **Środki bojowe:**

• **amunicja i rakiety:**

- szczebel taktyczny - 5 dni;
- szczebel okręgowy - 10 dni;
- szczebel centralny - 15 dni.

• **środki minersko-zaporowe:**

- szczebel taktyczny - 3 dni;
- szczebel okręgowy - 12 dni;
- szczebel centralny - 15 dni.

2. **Materiały pędne i smary:**

- szczebel taktyczny - 5-7 dni;
- szczebel okręgowy - 18-20 dni;
- szczebel centralny - 5 dni.

3. **Żywność:**

- szczebel taktyczny - 8 dni;
- szczebel okręgowy - 5 dni;
- szczebel centralny - 2 dni.

Dowóz środków zaopatrzenia odbywa się wykorzystując do tego celu środki transportowe własne (61 BPLot - w plutonach zaopatrzenia, BR – w plutonach transportowo-gospodarczych) lub środkami transportowymi wyższego przełożonego np. środki transportowe RBM, BMT.

3. ZABEZPIECZENIE TECHNICZNE

3.1. Wiadomości ogólne

Zabezpieczenie techniczne Wojsk Obrony Przeciwlotniczej obejmuje następujące przedsięwzięcia:

- a) obsługiwanie i przeglądy techniczne;
- b) remont;
- c) rozpoznanie techniczne;
- d) ewakuację techniczną;
- e) naprawa i uwierzytelnianie przyrządów pomiarowych.

W niniejszej pracy, główna uwaga zostanie skupiona na rozpatrywaniu najważniejszych (z punktu widzenia eksploatacji sprzętu techniki naziemnej) przedsięwzięciach zabezpieczenia technicznego tzn. obsługiwaniu technicznym, rozpoznaniu technicznym, ewakuacji i remoncie.

Obsługiwanie i przeglądy techniczne wykonuje się w celu zapewnienia wysokiej niezawodności sprzętu lotniczego w powietrzu, określenia jego stanu technicznego i doprowadzenia go do stanu zgodnego z normami technicznymi, a w razie niesprawności - usprawnienia, jak również w celu niedopuszczenia do lotu niesprawnego lub niewłaściwie przygotowanego sprzętu technicznego.

Obowiązują następujące rodzaje przygotowań, obsługiwań i kontroli stanu technicznego:

- obsługiwanie bieżące;
- obsługiwanie specjalne;
- obsługiwanie okresowe;
- przeglądy profilaktyczne;
- obsługiwane roczne;
- dni techniki;
- przeglądy kontrolne;
- obsługiwanie konserwacyjne.

Obsługiwanie bieżące i specjalne wykonuje się w celu przygotowania sprzętu, zapewnienia niezawodności działania tego sprzętu oraz utrzymania go w stałej sprawności technicznej.

Obsługiwanie okresowe wykonuje się w celu określenia stanu technicznego i przywrócenia jego charakterystyk technicznych, odpowiednio do wymagań zawartych w dokumentacji technicznej.

Przeglądy profilaktyczne wykonuje się w celu dokładnego sprawdzenia stanu technicznego poszczególnych agregatów, urządzeń, mechanizmów, instalacji lub elementów konstrukcji.

W „**Dniach techniki**” wykonuje się przeglądy profilaktyczne, przeglądy i prace związane z renowacją i konserwacją sprzętu.

Przegląd kontrolny ma na celu określenie stanu technicznego w jakim znajduje się sprzęt techniczny w chwili sprawdzania.

Obsługiwanie konserwacyjne wykonuje się gdy sprzęt techniczny nie jest wykorzystywany do zadań zgodnie z jego przeznaczeniem przez określony czas.

Remont sprzętu wykonywany jest w celu usunięcia przyczyn ich niesprawności lub odnowienia resursu.

W zależności od stopnia wykorzystania resursu, stanu technicznego, charakteru uszkodzeń lub niesprawności oraz zakresu prac do wykonania na sprzęcie, remont dzieli się na: główny, średni i bieżący.

Remont główny (RG) wykonuje się w celu przywrócenia resursu sprzętu, po jego wykorzystaniu, a także z powodu uszkodzenia (nadmiernego zużycia) zasadniczych elementów konstrukcji lub instalacji. Technice naziemnej poddanej temu rodzajowi remontu ustala się nowy resurs do następnego RG.

Remont średni (RŚ) jest wykonywany dla odtworzenia zdatności oddzielnych systemów, zespołów, podzespołów i agregatów sprzętu. Do wykonania tego rodzaju remontu, sprzęt jest kierowany po nakazanym odstępie czasu (latach eksploatacji) lub po przepracowaniu określonej liczby godzin, względnie z powodu uszkodzeń (nadmiernego zużycia) zasadniczych elementów konstrukcji i instalacji. Po RŚ resurs nie zmienia się i jest liczony od daty wyprodukowania sprzętu lub daty wykonania ostatniego RG.

Remont bieżący (RB) obejmuje usunięcie mniej złożonych uszkodzeń instalacji pokładowych, zespołów, podzespołów i agregatów.

Rozpoznanie techniczne sprzętu naziemnego prowadzi się w celu ustalenia ich stanu technicznego oraz dokonania racjonalnego podziału sił i środków ewakuacyjnych i remontowych.

Do głównych zadań realizowanych w ramach rozpoznania technicznego należy:

- ustalenia ich stopnia zniszczenia oraz możliwości ich dalszego użytkowania;
- ustalenia miejsc położenia sprzętu wyłączanego z walki;
- stwierdzenia przyczyn wyłączenia sprzętu technicznego z walki, ustalenie charakteru uszkodzeń oraz zakresu prac ewakuacyjnych i remontowych;
- wyszukania odpowiednich ukryć dla sprzętu oraz dróg ewakuacji;
- określenia miejsc na rozmieszczenie i rozwinięcie pododdziałów ewakuacyjnych i remontowych;
- ustalenia możliwości wykorzystania uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz technicznych środków materiałowych pozostawionych przez przeciwnika.

Ewakuacja techniczna sprzętu technicznego ma na celu zapewnienie dalszego wykorzystania (w całości lub tylko ich podzespołów) oraz zapobiec zniszczeniu lub zdobyciu przez przeciwnika. Wpływa przez to głównie na przyspieszenie odtworzenia ich sprawności technicznej, szybkość ponownego włączenia do walki oraz gromadzenie części i podzespołów w ramach funduszu remontowego.

PRZEWIDYWANE ZMIANY W STRUKTURZE REMONTÓW POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH

Rodzaje remontów według obowiązujących instrukcji:

Rodzaj remontu	RB	RŚ	RG
Pracochłonność (rbh)	12-16	40-60	ponad 60
Wykonawca	dr rem,krem.	RWT	wprp GN

Rodzaje remontów według nowej koncepcji:

Rodzaj remontu	Pomoc tech.	1 stopnia	2 stopnia	3 stopnia	4 stopnia	5 stopnia
Pracochłonność (rbh)	do 6	12-16	16-40	40-60	60-120	120-1200
Wykonawca	dr. rem.	krem	krem RWT		RWT	wprp GN

PRZEWIDYWANE ZMIANY W STRUKTURZE OBSŁUGIWAŃ I REMONTÓW POJAZDÓW GĄSIENICOWYCH T-55 JAKO POJAZDÓW BAZOWYCH WOPL

Rodzaje remontów według obowiązujących instrukcji:

Rodzaj remontu	RB	RŚ	RG
Pracochłonność (rbh)	do 200	do 1600	ponad 1600
Wykonawca	krem.	wprp GN	wprp GN

Rodzaje remontów według nowej koncepcji:

Rodzaj remontu	Pomoc tech.	1 stopnia	2 stopnia	3 stopnia	4 stopnia	5 stopnia
Pracochłonność (rbh)	do 50	do 200	200-600	600-1000	1000-1600	>1600
Wykonawca	dr. rem.	krem	wprp GN RWT(W)	wprp GN RWT (W)	wprp GN WT (W)	wprp GN

Naprawą i uwierzytelnianiem przyrządów pomiarowych będących na wyposażeniu wszystkich rodzajów wojsk i służb Sił Powietrznych zajmuje się pion metrologii wojskowej.

Eksploatowane przyrządy pomiarowe podlegają kontroli metrologicznej zapewniającej wymaganą dokładność pomiarów oraz wiarygodność kontroli charakterystyk technicznych, umożliwiającą utrzymanie UiSW w gotowości technicznej, głównie w formie, legalizacji i uwierzytelniania.

Wykonywanie RB i RŚ oraz obsługiwań technicznych (OT) i przeglądów technicznych (PT) w okresie „P” przez organa remontowe Sił Powietrznych jest realizacją ciągłego procesu szkolenia wojsk w zakresie eksploatacji, obsługiwań i remontów sprzętu technicznego. Wymienione szkolenie ma na celu osiągnięcie i utrzymanie umiejętności specjalistycznych przez żołnierzy (indywidualnie i zespołowo), niezbędnych do wykonania zadań związanych z

usprawnieniem sprzętu na polu pracy lub walki. Aby zadanie to mogło być wykonane z należyty skutkiem, żołnierze muszą opanować praktycznie czynności przewidziane w odpowiednich instrukcjach eksploatacyjnych i przewodnikach technologicznych, szczególnie w zakresie:

1) przez (żołnierza) mechanika organu remontowego:

- praktycznego wdrażania zasad bojowego zachowania się i działania na polu walki;
- panowania umiejętności posługiwania się przydzielonym sprzętem i uzbrojeniem;
- kształtowania nawyków psychofizycznych, umożliwiających samodzielne, celowe i zdeterminowane dążenie do wykonywania postawionych zadań;
- umiejętnego rozpoznawania i usuwania niesprawności oraz uszkodzeń w sprzęcie;
- osiągnięcia poziomu wiedzy i umiejętności gwarantujących właściwe prowadzenie remontu sprzętu technicznego.

2) przez organ remontowy:

- ciągłego prowadzenia działań remontowych w różnych warunkach i sytuacjach bojowych;
- gotowości do osiągania WSGB zgodnie z wyznaczonymi zadaniami, w wyznaczonym miejscu i nakazanym czasie;
- wykonania przedsięwzięć remontowych zgodnie postawionymi zadaniami.

Zasady kierowania UiSW do remontu

Remonty główne sprzętu technicznego planuje się z trzyletnim wyprzedzeniem uwzględniając:

- na pierwszy rok planistyczny - potrzeby remontowe w odniesieniu do konkretnych egzemplarzy sprzętu w rozbiciu na miesiące;
- w drugim i trzecim roku - prognozowane potrzeby remontowe w odniesieniu do poszczególnych typów urządzeń.

Podstawę określenia potrzeb oraz sporządzenia zbiorczego zestawienia RG stanowią:

- plan docelowej eksploatacji UiSW;
- plany rozwoju opracowane przez gestorów sprzętu;
- roczne plany eksploatacji UiSW na poszczególnych szczeblach dowodzenia;
- normy eksploatacyjno-remontowe UiSW;
- plany zamierzeń szkoleniowych OW i RSZ.

Podstawę opracowania planów rzeczowo-finansowych RG UiSW stanowią:

- wytyczne szefa SG WP do planowania rzeczowo finansowego w SZ RP na dany rok planistyczny;
- nota budżetowa dyrektora Departamentu Finansów MON;
- zbiorcze zestawienie potrzeb w zakresie RG UiSW na rok planistyczny oraz dwa lata następne.

Według stanu prawnego zawartego w instrukcjach zgłaszany do RG sprzęt powinien spełniać jednocześnie następujące warunki:

- osiągnięty resurs międzyremontowy;
- stan techniczny świadczący o konieczności wykonania remontu.

Stacje naprowadzania rakiet i podświetlania celów zestawów raketowych z-p oraz urządzenia techniczne podlegające dozorowi technicznemu planuje się do RG przestrzegając wyłącznie resurs międzyremontowy.

Zestawienia potrzeb remontowych sporządza się od szczebla oddziału gospodarczego i przesyła:

- BR do szczebla nadrzędnego do dnia 15.03 każdego roku (w zakresie RG i RŚ);
- KOP do oddziału remontów szefostwa techniki naziemnej (OR STN) do dnia 1.04 każdego roku (w zakresie RG i RŚ).

Podstawą wysłania UiSW do remontu jest:

- „Harmonogram dostaw sprzętu do RG” zamieszczony w „Planie zasadniczych przedsięwzięć Sił Powietrznych”;
- „Harmonogram dostaw sprzętu do RŚ przez Rejonowe Warsztaty Techniczne (RWT)” zamieszczony w „Planie zasadniczych przedsięwzięć Sił Powietrznych” lub;
- wyciąg z „Planu głównych zadań produkcyjnych RWT” przesyłany przez KOP do zainteresowanych jednostek z powiadomieniem OR STN.

Przy wysyłaniu sprzętu do RG w zleceniu - asygnacie należy wpisywać numer pozycji z harmonogramu dostaw do remontu. Dokładne dane dotyczące kierowania sprzętu do remontów zawarte są w piśmie STiZ WLOP nr 77 z dn. 18.01.1991 r.

3.2. Zadania i organizacja systemu obsługowo-naprawczego techniki naziemnej sił powietrznych

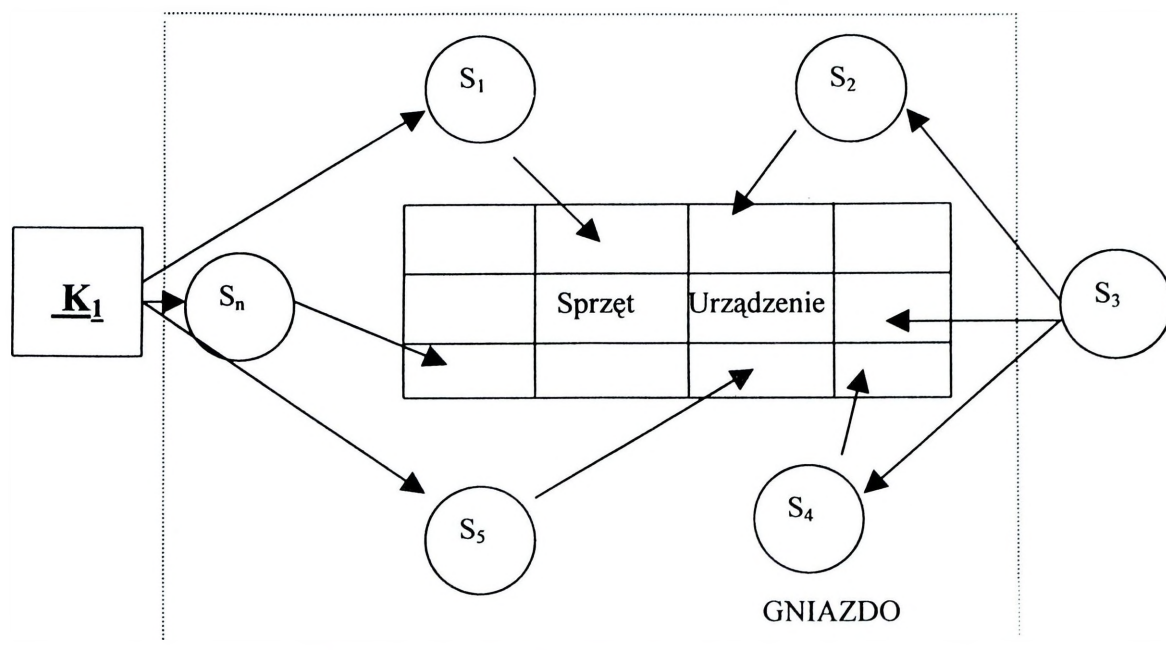
Metody organizacji remontu (obsługiwań i przeglądów technicznych)

Do głównych czynników warunkujących wybór metody organizacji remontu sprzętu należą:

- 1) pracochłonność remontu przejawiająca się zakresem i czasochłonnością czynności remontowych;
- 2) umiejętności wykonawców, które zależą od stopnia wykszolenia, praktycznego przygotowania i stopnia zaangażowania w pracy, a także od cech osobowych (np. dokładność, chaotyczność);
- 3) podatność remontowa i transportowa urządzeń, od których zależą możliwości wykorzystania dostępnych narzędzi i manewrowanie nimi;
- 4) jakość i liczność narzędzi;
- 5) jakość technologii (procedur) remontu, który przejawia się właściwą kolejnością prac oraz ich prostotą, a także dostępnością do instrukcji i przewodników technologicznych.

Podstawowe metody organizacji remontu uzbrojenia i sprzętu wojskowego

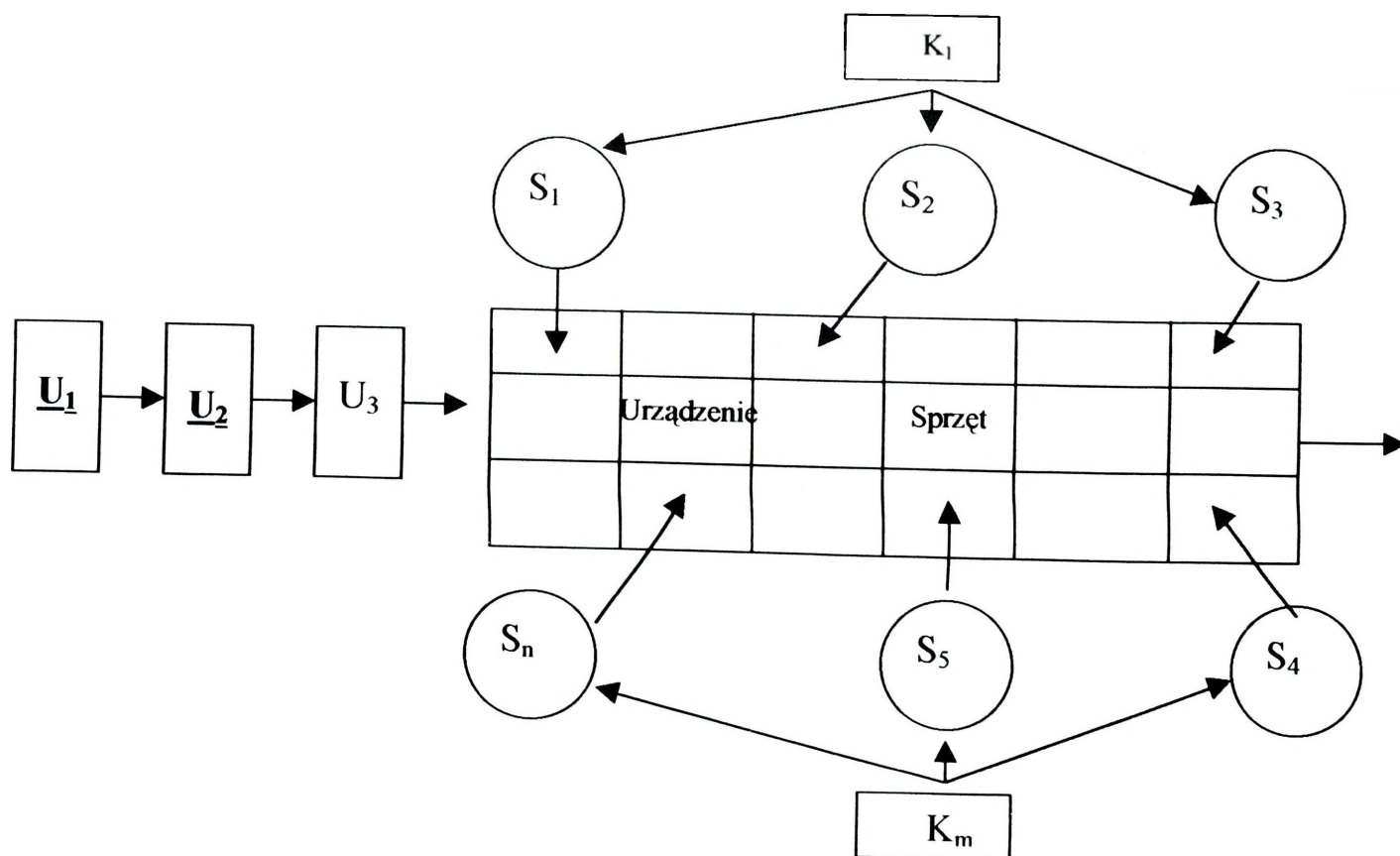
1. **Metoda gniazdowa** – polega na wykonywaniu prac przy nieruchomym sprzęcie przez jedno lub kilka jednocześnie stacjonarnych stanowisk remontu. Stanowiska remontu, obejmujące (załogi) specjalistów z wyposażeniem (narzędziami), tworząc tzw. gniazdo, wykonują czynności remontowe przy pojedynczym sprzęcie (np. samolot).

K- stanowisko kierowania remontem
 S- stanowisko remontu

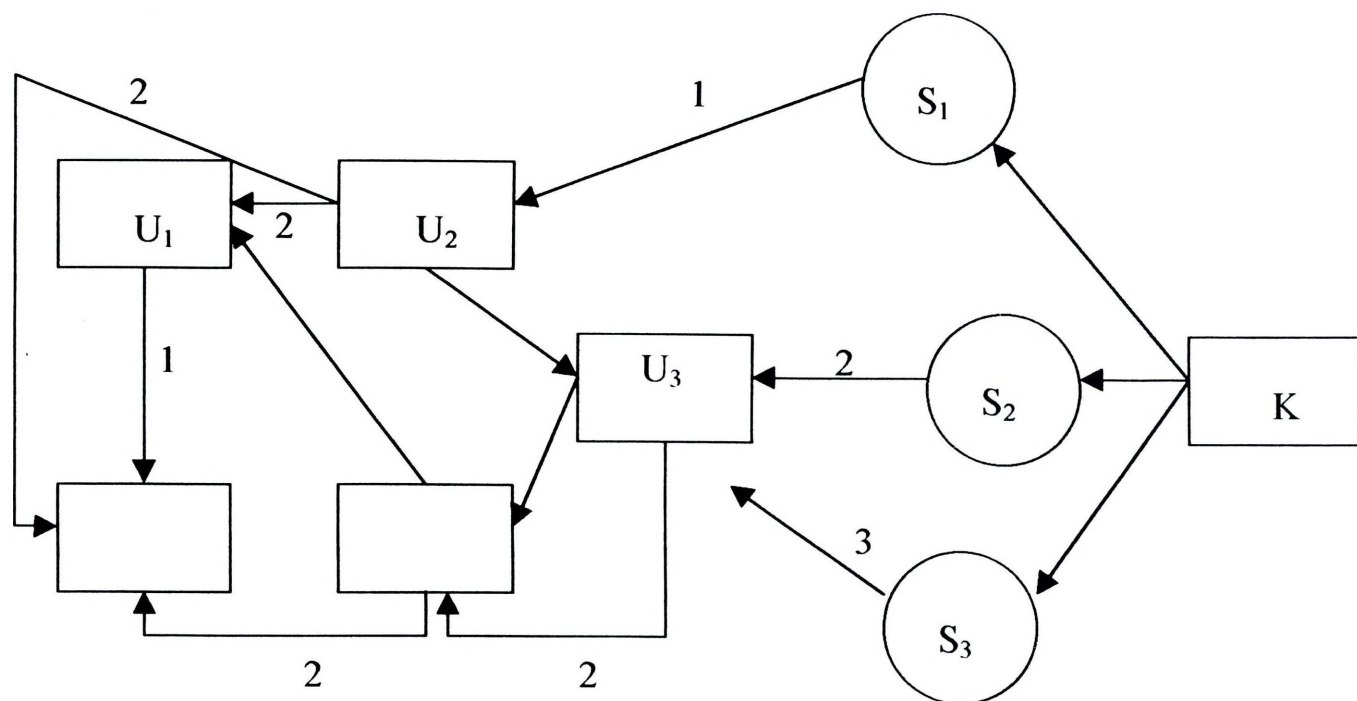
2. **Metoda potokowa 1** (wariant stacjonarnych stanowisk remontu) polega na wykonywaniu prac przez nieruchome stanowiska przy przemieszczających się kolejno (urządzeniach) sprzęcie.

3. **Metoda potokowa 2** (wariant ruchomych stanowisk remontu) polega na realizacji prac przy odpowiednio rozstawionych nieruchomych (urządzeniach) sprzęcie przez ruchome stanowiska remontowe, przemieszczające się kolejno według linii urządzeń.

S_n – stanowiska kierowania remontem
 K_m - stanowiska remontu

4. **Metody kombinowane** polegają na zastosowaniu kombinacji złożonych z metody gniazdowej i metod potokowych.

Sprawne funkcjonowanie linii remontu zależy od zapewnienia następujących warunków:

- 1) ciągłości napływu urządzeń na linię;
- 2) dużej stabilności (niezmienności) zakresu czynności realizowanych przez poszczególne stanowiska;
- 3) synchronizacji pracy i pełnego wykorzystania wszystkich stanowisk;
- 4) utrzymania określonej liczby stanowisk rezerwowych, najczęściej o ogólnym przeznaczeniu do wykonywania czynności doraźnych, np. spawanie, demontaż, toczenie itd.;
- 5) sprawnego odbioru urządzeń z linii potokowej (obsłużonych, wyremontowanych lub wycofywanych).

Projekt linii potokowej powinien zapewnić następujące efekty:

- skrócenie czasu realizacji w stosunku do metody np. gniazdowej;
- zmniejszenie kosztów poprzez zwiększenie wydajności pracy, narzuconej przez tempo i tok funkcjonowania linii oraz racjonalizację wykorzystywania narzędzi, materiałów eksploatacyjnych, a także części użytych do remontu;
- poprawę jakości poprzez specjalizację stanowisk pracy (prawidłowe wykonywanie powtarzalnych czynności).

Proces technologiczny remontu uzbrojenia i sprzętu wojskowego

Proces technologiczny remontu urządzenia obejmuje czynności realizowane w celu przywrócenia sprawności technicznej, czy też zdolności technicznej. Obejmuje wykonanie następujących czynności:

- 1) ocena stanu urządzenia i weryfikacja zespołów (części);

- 2) lokalizacja uszkodzeń zespołów (części), określenie rodzaju i metody remontu, opracowanie dokumentacji technicznej;
- 3) przygotowanie do demontażu i demontaż urządzenia;
- 4) demontaż uszkodzonych zespołów;
- 5) wyjęcie uszkodzonych części;
- 6) regeneracja części lub dobór nowych;
- 7) przygotowanie do montażu (czyszczenie, mycie, smarowanie, dopasowanie);
- 8) montaż części zapasowych;
- 9) regulacje i sprawdzenia;
- 10) montaż urządzenia;
- 11) regulacje i sprawdzenie urządzenia;
- 12) kompletowanie;
- 13) dokonanie wpisów w dokumentacji technicznej.

Obecnie Remonty Główne zasadniczego UiSW wojsk OPL realizują następujące WPRP:

WOJSKOWE ZAKŁADY UZBROJENIA (WZU-2 Grudziądz) – sprzęt raketowy ziemia-powietrze (z-p) i rakiety, Elektryczne Źródła Zasilania (EZZ), naziemny sprzęt lotniczy;

WOJSKOWE ZAKŁADY ELEKTRONICZNE (WZE Zielonka) – sprzęt radiolokacyjny i Walki Radioelektronicznej (Wre);

WOJSKOWE ZAKŁADY ŁĄCZNOŚCI (WZŁ-1 Zegrze) – sprzęt łączności ogólnej;

WZŁ-2 Czernica – sprzęt łączności ogólnej.

Na szczeblu Sił Powietrznych – w zakresie techniki naziemnej są formowane:

- jedna baza materiałowo-techniczna (1 BMT) w m. Toruń;
- dwa RWT w m. Poznań i m. Gdynia.

Pozostają bez zmian kompanie remontowe (krem) – w brygadach.

3.2.1. Zadania organów obsługowo-naprawczych

1) **drużyn remontowych** (w dr w składzie; dowódca drużyny, mechanik silników spalinowych, spawacz – kowal, tokarz – ślusarz, elektryk samochodowy – kierowca i wyposażona jest w warsztat B1/Sam.)- na korzyść swojego sprzętu:

- wykonywanie obsługiwań technicznych nr 1 (OT-1), PT itp.;
- wykonywanie RB o małej pracochłonności.

2) **kompanii remontowych** - na korzyść swojego UiSW:

- diagnostyka sprzętu;
- wykonywanie OT, PT itp.;
- wykonywanie RB o małej pracochłonności;
- zabezpieczenie sprzętowe szkolenia pododdziałów;
- konserwacja sprzętu.

3) **Rejonowych Warsztatów Technicznych (RWT):**

a) **na korzyść wszystkich jednostek w rejonie odpowiedzialności, nie posiadających zaplecza technicznego:**

- wykonywanie PT i OT oraz RB o średniej pracochłonności, badań diagnostycznych i konserwacji sprzętu samochodowego i łączności ogólnowojskowej;

- remonty sprzętu kwatermistrzowskiego;
- remonty urządzeń warsztatowych np. obrabiarek;
- remonty i obsługiwanie EZZ;
- naprawy i legalizacja sprzętu poddozorowego.

b) na korzyść jednostek Sił Powietrznych w przydzielonym obszarze kraju:

- zadania jak w ppkt. a;

- wykonywanie RŚ, RB, PT i OT techniki naziemnej SP; sprzętu WRt, WRe oraz łączności lotniczej i ubezpieczenia lotów;

- wykonywanie RB, PT i OT innego specjalistycznego sprzętu techniki naziemnej Sił Powietrznych;

4) RWT z 1 BMT Toruń:

- zadania jak w pkt. a;
- wykonywanie RŚ, RB, PT i OT: plot. zestawów raketowych z-p, łączności lotniczej i UL;
- wykonywanie RB, PT i OT innego specjalistycznego sprzętu techniki naziemnej SP.

Na czas „W” organami wykonawczymi w zakresie remontów i ewakuacji będą:

a) na szczeblu centralnym:

- zakłady remontowe;
- wydzielone zakłady gospodarki narodowej objęte planem mobilizacji gospodarki (PMG);
- zunifikowane bataliony remontowe (mobilizowane);
- bataliony transportowe (mobilizowane);

b) na szczeblu Sił Powietrznych:

- po dwa zespoły ruchomych warsztatów (ZRW) i po jednym zespole stacjonarnych warsztatów (ZSW) wydzielanych z 1 BMT i RWT;
- Grupy Remontowo-Ewakuacyjne (GRE) wydzielane z kompanii remontowych - jak w czasie „P”.

3.2.2. Organizacja i zadania 17, 18 RWT, RWT z 1 BMT Toruń oraz kompanii remontowej Brygady

1. RWT Poznań

Wykonywanie remontów (RŚ, RB) z KOP „POŁUDNIE” sprzętu:

- radiotechnicznego (r.lok. - odległościomierze i wysokościomierze, ZtSD i WRe);
- łączności lotniczej i UL oraz meteorologicznego;
- elektrogazowego oraz sprzętu z rejonu odpowiedzialności RWT;
- łączności ogólnej, samochodowego i innego - zgodnie z zadaniami RWT.

RWT Poznań formowane są na bazie 47 WSŁ i UL Poznań, a w skład weszły: 19 GSOS Poznań, WSE Poznań i 132 RWNS Poznań oraz 8 WT Wrocław.

2. RWT Gdynia

Wykonywanie remontów (RŚ, RB) z KOP „PÓLNOC” sprzętu:

- radiotechnicznego (r.lok. - odległościomierze i wysokościomierze, ZtSD i WRe) oraz sprzętu z rejonu odpowiedzialności RWT;

- łączności ogólnej, samochodowego i innego - zgodnie z zadaniami RWT.

RWT Gdynia formowane są na bazie 10 WT Gdynia, a w skład wejdą: 27 GSOS Gdański warsztat MW w Dębogórze.

3. RWT z 1 BMT Toruń (oddział remontowy)

Wykonywanie remontów (RŚ, RB) sprzętu:

- plot. zestawów raketowych z-p - z obszaru całego kraju;

- łączności lotniczej i UL oraz meteorologicznego z KOP „PÓLNOC”;

- elektrogazowego z KOP „PÓLNOC” oraz sprzętu z rejonu odpowiedzialności RWT;

- łączności ogólnej, samochodowego i innego - zgodnie z zadaniami RWT. 1 BMT Toruń formowana jest na bazie; 7 WT Toruń i 14 ST Toruń, a w skład wejdą: 20 GSOS Toruń (już włączona), WSE Kalisz i 38 WSŁiUL Modlin. Drugi oddział BMT - zaopatrywania, realizować będzie zadania wynikające z zabezpieczenia materiałowego w tsm dla KOP „PÓLNOC”.

W opracowywanych etatach ograniczono do minimum ilość kadry zawodowej i żołnierzy służby zasadniczej oraz zwiększono stany pracowników wojska.

4. Kompania remontowa Brygady

Pododdziałem remontowym na szczeblu Brygady, przeznaczonym do wykonywania remontów bieżących RB (na poziomie pierwszym i drugim) jest kompania remontowa (krem). Będzie ona, przy współpracy z użytkownikami, wykonywała remonty UiSW w miejscu, w którym zostało uszkodzone (w rejonie stanowiska ogniowego). Ponadto UiSW wymagający wykonania remontu o wyższym poziomie będzie ewakuowała do Punktu Zbiórki Uszkodzonego Sprzętu (PZUS). Kompania remontowa po opuszczeniu miejsca stałej dyslokacji, zajmuje ugrupowanie bojowe w terenie, w pobliżu PZUS lub drogi jego ewakuacji.

Struktura organizacyjna kompanii oparta jest o plutony remontowe. Dowódca kompanii, po otrzymaniu zadania bojowego, wysyła siły i środki z plutonów remontowych – Grupy Remontowo-Ewakuacyjne (GRE) w rejon dywizjonów raketowych, które poniosły straty w sprzęcie. Skład i wyposażenie GRE, zależne jest od sytuacji technicznej (ilości i zakresu uszkodzeń). Powyższe stwierdzenie obrazuje rysunek 4, 5 i 6.

Zadania GRE:

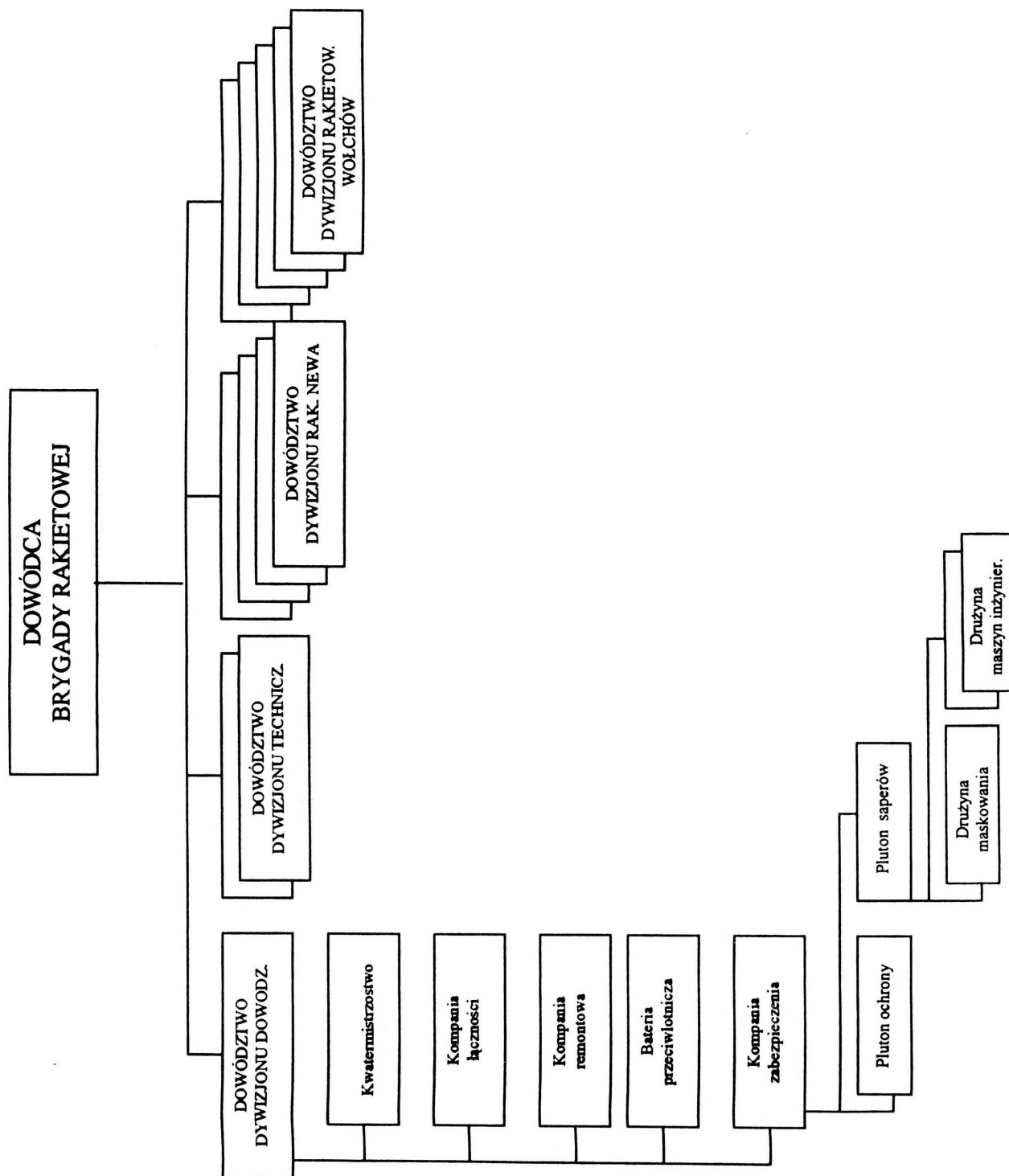
- wykonywanie remontów (napraw) bieżących sprzętu technicznego z wykorzystaniem ruchomych warsztatów kompanii remontowej BR;

- wykonywanie remontów bieżących pojazdów samochodowych z wykorzystaniem stacjonarnych warsztatów kompanii remontowej;

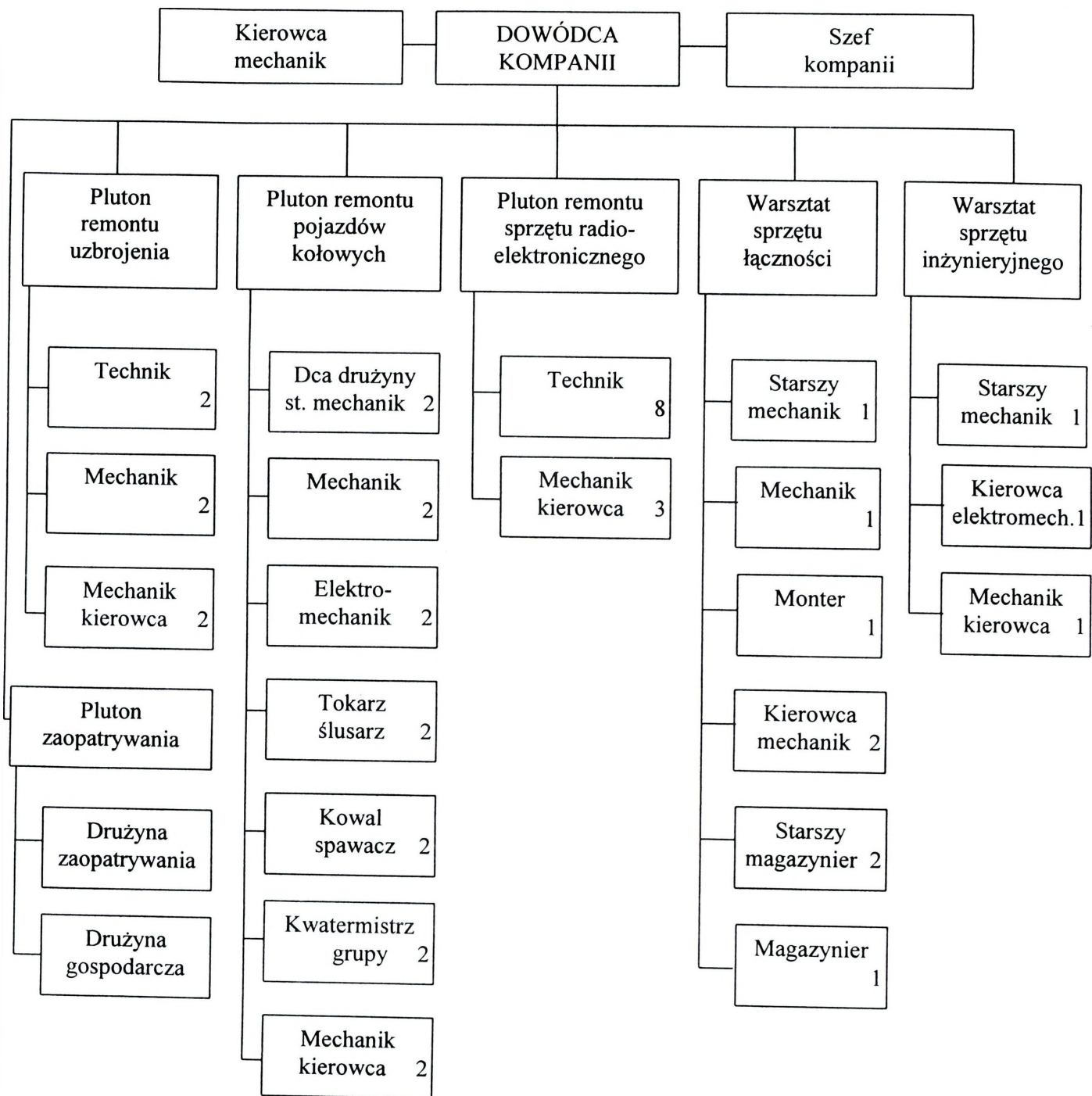
- udzielanie pomocy specjalistycznej i materiałowej etatowym obsługom przy wykonywaniu remontów bieżących sprzętu zasadniczego;

- gromadzenie w wyznaczonych miejscach zapasu z odzysku; kabin, zespołów, podzespołów i części zamiennych;

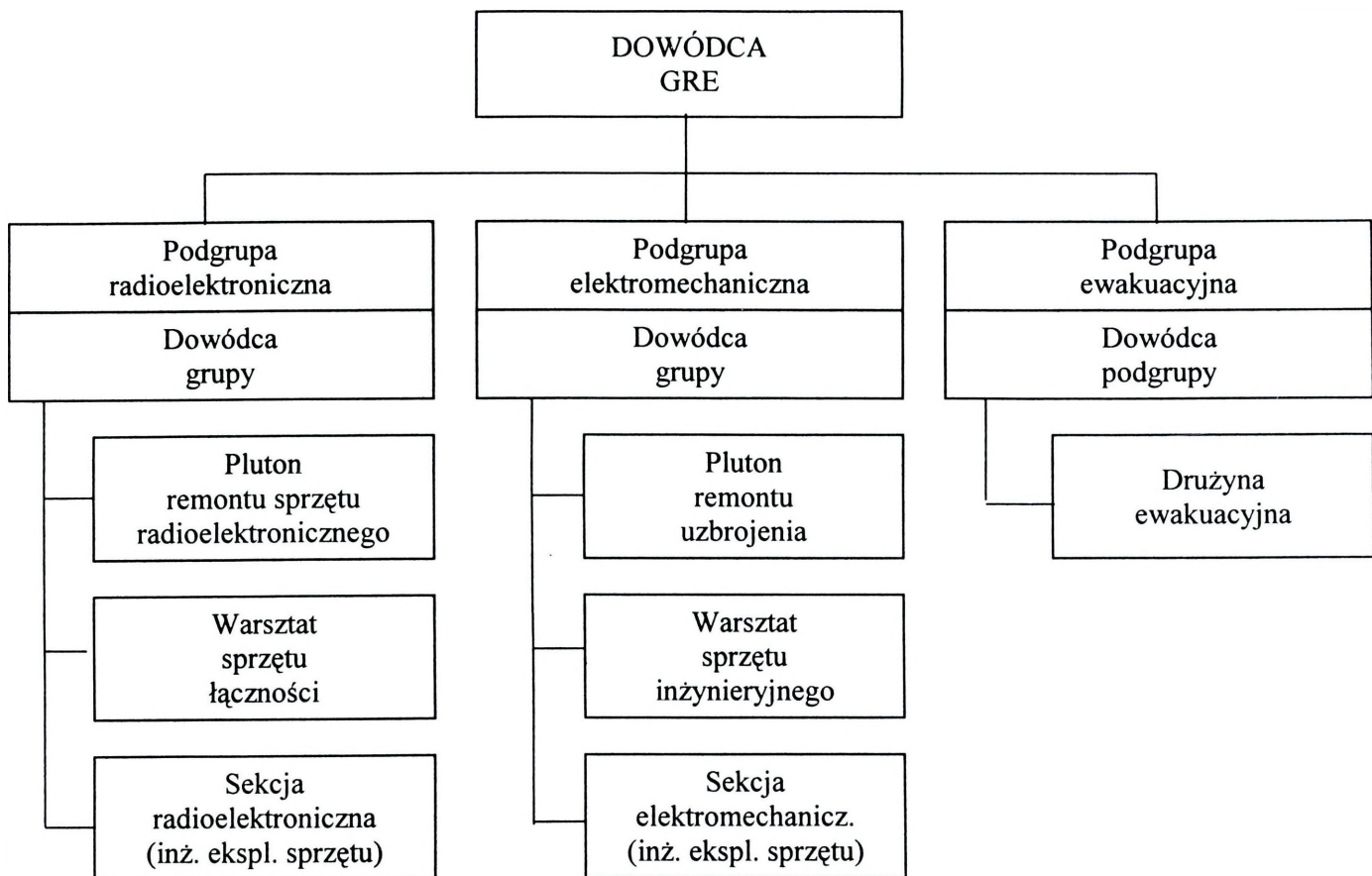
- remont i konserwacja zespołów z odzysku.

Rys. 4. Wariant struktury organizacyjnej organów wykonawczych Brygady Raketowej

Rys. 5. Wariant struktury organizacyjnej kompanii remontowej

Rys. 6. Wariant struktury organizacyjnej GRE

3.3. Organizacja, zasady działania i możliwości organów naprawczych techniki naziemnej SP w czasie „W”

Zasady działania organów naprawczych techniki naziemnej SP określają odpowiednie instrukcje (Uzbr. 2576/89, Uzbr 2000/79 itp.) i wytyczne zastępcy dowódcy WLOP ds. TiZ nr 0839 z dnia 05.07.1994 r.

W związku z brakiem dokumentów mówiących o współdziałaniu (w czasie „W”) organów remontowych OW i RSZ, poniższe ustalenia dotyczą tylko logistyki Sił Powietrznych.

Przewiduje się, że w początkowym okresie działań bojowych system obsługowo-naprawczy naziemnego UiSW Sił Powietrznych opierać się będzie na działalności polowego systemu obsługowo-naprawczego, rozwijanego przez RWT, BMT, krem oraz etatowe obsługi sprzętu technicznego.

Polowy podsystem obsługowo-naprawczy realizuje zadania nakreślone dla czasu „P” oraz dodatkowe wynikające z działań bojowych m.in. związanych z ewakuacją sprzętu i zabezpieczeniem technicznym pola walki.

Kierowanie wybranego UiSW do RG w WPRP uzależnione będzie od rozwoju sytuacji bojowej i możliwości transportowych dostarczania sprzętu do wymienionych zakładów.

Najważniejszym zadaniem szkoleniowym organów naprawczych jest utrzymywanie w nakazanym składzie z odpowiednim wyposażeniem i w gotowości zespołów ruchomych warsztatów na czas „W”. **RWT i BMT Toruń** ze swojego składu wydzielają po **dwa ZRW i ZSW** z zadaniem wykonywania remontów UiSW:

- ZRW kierowane na zaplecze prawdopodobnych działań bojowych realizowałyby nałożone zadania na obszarze odpowiedzialności, przede wszystkim na korzyść sprzętu specjalistycznego SP;

- ZSW - w miejscu stałej dyslokacji - sprzętu znajdującego się w rejonie odpowiedzialności RWT.

Przykładowo ZRW wydzielone z RWT Poznań działałyby na obszarze KOP „POŁUDNIE”, natomiast ZSW dokonywałyby napraw sprzętu z rejonu Poznania.

Zespoły (ZRW i ZSW) organizować zgodnie z dokumentacją osiągnięcia WSGB w składzie sił i środków odpowiednich do wykonania przewidywanych zadań. Siły i środki ZRW-1, ZRW-2 i ZSW winny być podobne tzn. wynosić po około 30% składu RWT na czas „W”.

W składzie poszczególnych zespołów przewidzieć należy udział specjalistów i sprzętu z poszczególnych warsztatów specjalistycznych.

Miejsce rozśrodkowania ZRW, rejon działania oraz zadania określają przełożeni kierownika RWT. Przy wyborze miejsc rozśrodkowania i rejonów działania należy uwzględnić następujące główne czynniki:

- dyslokację jednostek (PiSD, dr, krt itp.);
- przewidywane rejon największych strat UiSW;
- możliwości zabezpieczenia technicznego i tyłowego oraz infrastruktury technicznej;
- drogi komunikacyjne, warunki maskowania, obronę, ochronę itd.

Przyjmuje się zasadę, że ZRW wykonuje remonty na stanowisku bojowym uszkodzonego sprzętu, dokonując naprawy poprzez wymianę głównych elementów urządzenia; zespołów i podzespołów metodą agregatową.

Zaopatrywanie organów naprawczych (w tym ZRW) w tym realizować głównie z magazynów (składowic, baz) SP i Rejonowych Baz Materiałowych (RBM a ponadto poprzez wykorzystanie zestawów naprawczych składowanych w przewidywanych rejonach działania ZRW. Zestawy te winny być przeglądane, rotowane i konserwowane oraz uaktualniane pod względem asortymentowo-ilościowym, wynikającym z potrzeb w stosunku do sprzętu rozmieszczonego w danym rejonie.

Kompanie remontowe stanowią pierwsze, podstawowe ogniwo w systemie obsługowo-naprawczym SP. Zadaniem głównym krem jest wykonywanie RB na korzyść swojego UiSW.

Zabezpieczenie bojowe w czasie przemarszu ZRW (grup z krem) organizować własnymi siłami i środkami, a w rejonie rozwinięcia siłami jednostek na korzyść, których wymienione zespoły działają.

Podstawowym źródłem informacji niezbędnych do podjęcia decyzji o sposobie i zakresie użycia sił i środków organów naprawczych jest meldunek dowódcy (lub jego przełożonego) uszkodzonego urządzenia, zawierający wstępną ocenę zakresu i charakteru uszkodzeń oraz propozycje odnośnie ilości sił i środków naprawczych potrzebnych do ich usunięcia.

Podstawą działania organów naprawczych jest dokumentacja bojowa, która m.in. powinna zawierać dla:

a) **ZRW i ZSW:**

- mapę roboczą kierownika zespołu;
- dokumentację bojowo-techniczną, a w niej:
 - zadania;
 - skład (siły i środki) oraz możliwości remontowe;
 - obowiązki osób funkcyjnych;
 - organizację dowodzenia i łączności;
 - sygnały powiadamiania;
 - schemat kolumny marszowej;
 - wykaz posiadanych zestawów remontowych oraz źródeł zaopatrywania;
 - źródła i ilości zabieranego przez ZRW sprzętu i wyposażenia (j.o., j.n. itp. oraz asygnaty na ich pobranie);
 - dokumentację techniczną i technologiczną wykonywania napraw w warunkach polowych;
 - środki łączności radiowej i polowej, wyposażenie kwatermistrzowskie itp.;

b) **krem:**

- mapę roboczą dowódcy krem;
- dokumentację bojowo-techniczną a w niej pozycje według potrzeb (z pkt. a).

W celu zachowania nawyków przez składy osobowe ZRW w organizowaniu i wykonywaniu manewrów dokonywać rozśrodkowania (w składzie sił i środków czasu „P”) jeden raz w roku jednego ZRW do wyznaczonego rejonu ćwiczebnego. Powyższe zadanie umieszczać w planie głównych zamierzeń RWT. Wskazane jest aby to ćwiczenie było połączone z innymi treningami i ćwiczeniami organizowanymi przez wyższych przełożonych.

Do obliczania dobowych możliwości remontowych przyjmuje się średnią pracochłonność:

a) **remontu średniego sprzętu:**

- zestawu raketowego z-p - 2600 rbh;
- radiotechnicznego - 500 rbh;
- samochodowego - 50 rbh;
- łączności i UL - 300 rbh;

b) **remontu bieżącego sprzętu:**

- zestawu raketowego z-p - 260 rbh;
- radiotechnicznego - 50 rbh;
- samochodowego - 15 rbh;
- łączności i UL - 50 rbh.

Do obliczania mocy dysponowanej (dmp) przyjmować 12 godzinny dzień pracy.

$$\text{dmp [rbh]} = \text{ilość osób} \times 12$$

Przewidywane dobowe możliwości RWT, ZRW (ZSW) i krem przedstawiono w tabeli nr 1, 2 i 3. Bilans potrzeb i możliwości obsługowo-naprawczych organów remontowych techniki naziemnej SP przedstawiono w tabeli 4.

Tabela 1

PRZEWIDYWANE DOBOWE MOŻLIWOŚCI OBSŁUGOWO-NAPRAWCZE RWT

Lp.	RWT	Ilość kadry i ż. S. Z.	Ilość rbh [tys.]	w tym dla sprzętu					
				r/techn.		samochod.		Łączności	
				rbg	RŚ	rbg	RŚ	rbg	RŚ
1.	Poznań	103	1,2	0,4	0,8	0,5	10	0,3	1
2.	Gdynia	87	1,0	0,3	0,6	0,4	8	0,3	1
3.	Toruń	204	2,4	0,8	0,3*	1,0	20	0,6	2
RAZEM		394	4,6	1,5		1,9	38	1,2	4

* - ilość RŚ zestawów raketowych

Tabela 2

PRZEWIDYWANE DOBOWE MOŻLIWOŚCI OBSŁUGOWO-NAPRAWCZE ZRW (ZSW)

Lp.	RWT	Ilość kadry i ż. S. Z.	Ilość rbh [tys.]	w tym dla sprzętu:					
				r/techn.		samochod.		Łączności	
				rbg	RŚ	rbg	RŚ	rbg	RŚ
1.	Poznań	33	0,4	0,15	0,3	0,20	4	0,15	0,5
2.	Gdynia	28	0,3	0,10	0,2	0,10	2	0,10	0,3
3.	Toruń	65	0,8	0,30	0,1*	0,30	6	0,20	0,6
RAZEM		126	1,5	0,55	0,4	0,60	12	0,45	1,4

Tabela 3

PRZEWIDYWANE DOBOWE MOŻLIWOŚCI OBSŁUGOWO-NAPRAWCZE krem

Lp.	krem	Ilość rbh [tys.]	w tym dla sprzętu:							
			r/techn.		samochod.		Łączności		Wre	
			rbh	RB	rbh	RB	rbh	RB	rbh	RB
1.	Brt	6	2,25	45	2,25	150	1,5	30	-	-
2.	BR	2	0,8	3*	0,8	53	0,4	8	-	-
3.	Pr	0,8	0,3	1*	0,3	20	0,2	4	-	-
4.	Pzrl	0,3	-	-	0,15	10	-	-	0,15	3
RAZEM		9,1	3,35	45/4*	3,50	233	2,1	42	0,15	3

* - ilość RB zestawów raketowych

**BILANS PRZEWIDYWANYCH DOBOWYCH POTRZEB I MOŻLIWOŚCI ORGANÓW
OBSŁUGOWO-NAPRAWCZYCH TECHNIKI NAZIEMNEJ SIŁ POWIETRZNYCH**

Lp.	Nazwa sprzętu	Straty bezpowrotne i potrzeby naprawcze				Możliwości naprawcze		Realizacja potrzeb	
		Bez	RG	RŚ	RB	RŚ	RB	RŚ	RB
1.	Rakietowy	0,5	0,5	0,8	1,5	0,3	4	-0,5	2,5
2.	Radiolokacyjny	3,5	3,5	5,3	11,4	1,4	45	-3,9	33,6
3.	Samochodowy	122	53	175	700	38	233	-137	-467
4.	Łączności	13	17	26	42	-	42	-22	-
5.	Rozpoznania i Wre.	0,6	0,8	1,2	2,0	-	3	-1,2	1

W tabeli 4, gdzie przedstawiona jest realizacja potrzeb obsługowo-naprawczych widać, że już po pierwszej dobie działań bojowych powstanie deficyt mocy produkcyjnej organów wykonawczych w realizacji:

- RŚ sprzętu radiolokacyjnego - ok. 2000 rbh;
- RŚ i RB sprzętu samochodowego - po ok. 7000 rbh;
- RŚ sprzętu łączności - ok. 7000 rbh.

Tak więc, w toku prowadzenia powietrznej operacji obronnej nadal będą powstawać straty w sprzęcie technicznym a deficyt ten będzie wzrastał, osiągając maksymalną wartość w 3-4 dobie działań bojowych. W następnych dobach, wraz z systematycznym zmniejszaniem się ilości sprzętu technicznego, deficyt mocy produkcyjnej organów wykonawczych zacznie maleć.

Zadania systemu zaopatrywania

Szefostwo Techniki Naziemnej Sił Powietrznych w systemie zaopatrywania realizuje następujące zadania:

- planuje dostawy;
- gromadzi i przechowuje zapasy;
- zaopatruje w UiSW i techniczne środki materiałowe (tśm);
- prowadzi ewidencję UiSW oraz tśm.;
- wycofuje z eksploatacji i zagospodarowuje UiSW;
- prowadzi sprawozdawczość.

Planowanie dostaw UiSW

W uzgodnieniu z szefami rodzajów wojsk i służb Sił Powietrznych oraz w oparciu o przydzielone środki finansowe i planowany rozwój wojsk powstaje plan zakupów UiSW z uwzględnieniem priorytetów. Plan taki jest przesyłany do Departamentu Dostaw Uzbrojenia i Sprzętu Wojskowego MON (DDU i SW MON). DDU i SW MON organizuje przetarg na dostawę sprzętu. Z kontrahentami, którzy przystąpili do przetargu, negocjowane są ceny sprzętu, czas dostaw, gwarancje itp. Z producentem, który wygrał przetarg, zawierana jest umowa na dostawę odpowiedniego sprzętu – planowanie dostaw tśm.

Podstawowym rodzajem zaopatrywania Sił Powietrznych w tśm jest system planowo-zapobiegawczy.

Aktualnie ze względu na trudną sytuację ekonomiczną i utrudnienia w zakupach, niektóre tśm (jednostkowe i bardzo drogie) są pozyskiwane w trybie dostaw doraźnych (awaryjnych).

Potrzeby Brygad Rakietowych (OG) w zakresie tśm planowane są dwutorowo:

a) w systemie informatycznym PROCES (SI PROCES) obejmującym części zamienne i podzespoły elektroniczne, które zostały zaindeksowane w DIM-73 i wprowadzone do tego systemu. System aktualnie rozpowszechniony jest na branże:

- sprzętu radioelektronicznego;
- sprzętu łączności;
- pojazdów mechanicznych;
- sprzętu inż.-sap. i opchem.

System PROCES planuje potrzeby na podstawie rocznego zużycia tśm według poniższego wzoru:

$$\text{zużycie} \times \text{współczynnik (1,5)} + \text{normatyw (0,20''z''')} + \text{braki - posiadane zapasy} = \\ = \text{propozycja planu zamówień}$$

Propozycja planu zamówień z Centrum Przetwarzania Informacji (CPI) przesyłana jest do Oddziałów Gospodarczych (OG) Brygad Rakietowych systemu PROCES celem naniesienia poprawek.

Po naniesieniu poprawek i uzupełnień przez OG systemu PROCES, powstaje plan właściwy, w oparciu o który, powinny być realizowane zamówienia przez Departament Dostaw UiSW MON.

Obieg informacji w zakresie planowania i zużycia tśm zawiera się pomiędzy OG a CPI. Rola Oddziału Zaopatrywania Szefostwa Techniki Naziemnej Sił Powietrznych jest ograniczona i sprowadza się tylko do funkcji nadzorczej. W zależności od dokładności pracy OG w SI-PROCES zależy jakość dostaw.

Dostawy tśm w SI-PROCES są realizowane z opóźnieniem rocznym.

b) w systemie tradycyjnym, który obejmuje nie zaindeksowane w DIM-73 części i materiały (głównie do zestawów rakietowych i EZZ). System ten wymaga prowadzenia odrębnej dokumentacji ewidencyjnej oraz „ręcznego” planowania potrzeb przez wszystkie szczeble zaopatrzeniowe (OG, ZT, OZ STN WLOP). Wymieniony system jest systemem pracochłonnym i czasochłonnym.

Dostawy tśm w systemie tradycyjnym są realizowane z dwuletnim opóźnieniem.

3.4. Zaopatrywanie w środki bojowe, techniczne środki materiałowe oraz Uzbrojenie i Sprzęt Wojskowy

Organizacja zaopatrywania wojsk w UiSW i tśm. po restrukturyzacji i utworzeniu logistyki SP przedstawiona jest w załącznikach 5 i 6, gdzie funkcję składnic wiodących w rejonach logistycznych przejmą:

- w KOP „PÓLNOC” - 1 BMT w m. TORUŃ;
- w KOP „POŁUDNIE” - 2 BMT w m. SKŁĘCZKI.

Terytorium Polski zostało podzielone na dwa KOP; „PÓLNOC” i „POŁUDNIE”. Granica rozdziału rejonów logistycznych biegnie wzdłuż północnych granic śląskiego i krakowskiego okręgu wojskowego. W KOP „PÓLNOC” rozśrodkowane są: 1 BMT w m. TORUŃ oraz składy magazynowe 2 BRt w m. GDYNIA, 26BR w m. GRZYFICE i 2BL w m. BYDGOSZCZ. Zaopatrują one OG znajdujące się na tym terytorium.

W KOP „POŁUDNIE” rozśrodkowane są: 2 BMT w m. SKŁĘCZKI, składy magazynowe 1 BRt i 4 BL w m. WARSZAWA, 3 BRt w m. WROCŁAW, które odpowiednio zaopatrują OG w swoim rejonie logistycznym.

Należy zwrócić uwagę, że OG leżące na południowo-wschodnich terenach Polski mają stosunkowo duże odległości do zaopatrujących je w tśm składów magazynowych.

Za zaopatrzenie wojsk OPL w UiSW i tśm zgodnie z etatami, tabelami i normami należności odpowiedzialne są Centralne Organa Logistyczne (COL).

UiSW w ramach zaopatrywania wojsk OPL może być przekazywany z:

- składnic lub baz;
- granicznych baz przeładunkowych (dotyczy to sprzętu z importu);
- zakładów produkujących sprzęt;
- innych jednostek (w ramach przerzutów nadwyżek sprzętu).

Dostawy sprzętu zasadniczego z importu realizowane będą głównie przez graniczne bazy przeładunkowe zorganizowane w m. RZEPIN, ZEBRZYDOWICE i KRÓWNIKI, gdzie następuje odbiór od konwoju dostawcy. Z baz tych UiSW kierowane są do JW. Oprócz tego może nastąpić dostawa sprzętu do JW poprzez przedsiębiorstwo spedycyjne np. „C.HARTWIG”. Sprzęt po rozwinięciu u użytkownika jest formalnie przekazywany (stan techniczny, stan ilościowy i przeszkolenie załóg w zakresie eksploatacji) przez ekipę dostawcy. Przy odpowiednio dużych dostawach danego typu UiSW jego przyjęcie (stanu technicznego i stanu ilościowego), może nastąpić w ciągu 14 dni przez komisję JW, do której ten sprzęt dostarczono. W przypadku niezgodności w stanie ilościowym lub jakościowym JW składa odpowiednią reklamację do dostawcy sprzętu.

Odbiór sprzętu krajowego, np. stacji rlok, odbywa się z reguły u producenta. Transport realizowany jest siłami odbiorcy.

O terminach dostaw sprzętu BR powiadamiane są przez COL.

Szczegółowe zasady odbioru sprzętu z importu są podane w instr. sygn. Sł.Tech.18/79, a od dostawcy krajowego w odpowiednich instrukcjach branżowych.

Zaopatrywanie wojsk OPL w tśm realizowane jest z kilku źródeł:

- z zakupów centralnych;
- z zakupów realizowanych przez 1 i 2 BMT - głównie materiały grupy „B”;
- z zakupów realizowanych przez ZT i OG z podziałki służb technicznych - drobne części zamienne i materiały grupy „B”;
- z wybrakowywanego w tym celu sprzętu.

Drobne UiSW oraz tśm jest dostarczane z przemysłu krajowego lub importu wg rozdzielnika sporządzonego przez Oddział Zaopatrzenia Techniki Naziemnej SP do BMT. Z BMT tśm kierowane są w odpowiednich ilościach do składów magazynowych przy ZT, które do-

konają rozdziału wg planu do zaopatrywanych OG. W przypadku realizacji potrzeb dodatkowych lub doraźnych może nastąpić zaopatrywanie OG bezpośrednio z BMT.

Według dotychczasowych ustaleń sprzęt samochodowy i specjalny jest zaopatrywany w tśm poprzez RBM (GPZT). Szczegóły w tym zakresie podane są w „Zbiorze tymczasowych zasad zintegrowanego zaopatrywania w uzbrojenie, sprzęt wojskowy, środki bojowe i materiały” wydane przez Zarząd Zaopatrywania SG WP w 1993 r.

W świetle wytycznych szefa Zarządu Technicznego SG WP z dnia 1.10.96 r. w sprawie zasad zaopatrywania sił zbrojnych w sprzęt i materiały powszechnego użytku (grupa „B”), uprawnienia w zakresie dysponowania (zakupy, dystrybucja, wybrakowanie, zagospodarowanie itp.) sprzętem i materiałami grupy „B” pojazdów mechanicznych, wyposażenia warsztatowego, sprzętu specjalnego, itp. zostały scedowane na służby logistyczne SP. Wymagać to będzie nowego spojrzenia na sposób zaopatrywania tego sprzętu w tśm.

Zaopatrywanie Wojsk OPL w rakiety

Zaopatrywanie pododdziałów ogniowych w rakiety polega na zorganizowaniu stabilnego dostarczania rakiet. W wojskach OPL stosowana jest zasada jednoszczeblowego zaopatrywania pododdziałów w przeciwlotnicze rakiety kierowane. Rakiety bezpośrednio od dostawcy kierowane są do baterii technicznych lub do plutonów technicznych. Organizacją przyjęcia rakiet oraz nadzorem nad prawidłowym przebiegiem zajmują się służby logistyczne Brygad.

Zaopatrywanie w rakiety w Brygadach realizowane jest siłami i środkami:

1. Baterii technicznych w składzie dywizjonów raketowych (dywizjony usamodzielnione) – gdy w ugrupowaniu BR występują dywizjony typu S-75M oraz w 61 Brygady Przeciwlotniczej (61 BRPlot) posiadającej etatowe baterie techniczne;

2. Plutonów technicznych (w składzie dywizjonu raketowego – gdy w ugrupowaniu BR występują dywizjony typu S-125M.

Bateria techniczna przeznaczona jest do:

- przyjmowania od dostawcy rakiet, raketowych materiałów napędowych (RMN) oraz zestawów obsługowo-remontowych (ZOR);
- przechowywania zapasu rakiet, RMN i ZOR;
- doprowadzania rakiet do stanu gotowości pośredniej i ostatecznej;
- dostarczania rakiet do dywizjonu raketowego;
- przeprowadzania obsługiwań technicznych rakiet;
- przeprowadzania napraw bieżących rakiet.

Pluton techniczny przeznaczony jest do:

- przeprowadzania kontroli wejściowej przyjmowanych rakiet;
- przechowywania rakiet i zespołów kompletujących;
- doprowadzania rakiet do pełnej gotowości bojowej;
- dowozu rakiet na stanowiska startowe;
- okresowego sprawdzania aparatury pokładowej rakiet;
- wykonywania obsługiwań technicznych rakiet i sprzętu technologicznego;
- wykonywania remontów (napraw) bieżących rakiet i sprzętu technologicznego.

Zapasy rakiet i ich urzutowanie

Wykonanie zadań bojowych przez Brygady zależy między innymi od; posiadanego zapasu rakiet, sposobu ich przechowywania, elaboracji i dostarczania na stanowiska ogniowe. Utrzymanie zapasu rakiet, odpowiednie urzutowanie (w określonych stanach i stopniach gotowości) wymaga przygotowania odpowiednich magazynów i stanowisk oraz ich przewozu.

Na podstawie dostępnej literatury przyjmuje się następujące współczynniki zużycia rakiet w kolejnych dniach działań wojennych;

- pierwszy dzień 0,7 [jo];
- drugi dzień 0,4 [jo];
- trzeci dzień 0,2 [jo];
- czwarty i kolejne dni 0,1 [jo].

Przeciwlotnicze rakiety kierowane przechowywane są w różnych stanach i grupach gotowości.

Wyróżniamy następujące **stany rakiet** oraz **grupy rakiet**:

1. Długotrwałego przechowywania (rozłożone, w opakowaniach dostarczonych przez producenta);
2. Gotowości pośredniej (częściowo zmontowane);
3. Gotowości ostatecznej (całkowicie zmontowane i uzbrojone);

Grupy rakiet ze względu na czasokres przeprowadzania sprawdzeń przez RSKP:

1. **G1G** - sprawdzane co 6 miesięcy + 10 dni (do natychmiastowego wykorzystania);
2. **G2G** – sprawdzane raz w roku, przed użyciem pełne sprawdzenie z pomocą RSKP;
3. **G3G** – manewr rakietami ponad 200 [km] lub brak sprawdzenia z pomocą RSKP przynajmniej raz w roku.

Podział rakiet na grupy i stany związany jest z okresem eksploatacji rakiet, częstością i zakresem przeglądów.

Ewidencja

Uzbrojenie i Sprzęt Wojskowy ewidencjonowany jest w SI RADIN oraz w systemie księgowości tradycyjnej.

Na szczeblu BR podstawową ewidencję prowadzi się w księgach stanów ilościowych i księgach numerowych. Ewidencja w SI RADIAN (prowadzi tylko stany ilościowe) jest ewidencją pomocniczą. Na szczeblach ZT, RSZ prowadzi się ewidencję ilościową w SI RADIAN. Na niektóre UiSW, np. zestawy rakietowe itp. na szczeblu RSZ wymagane jest prowadzenie ewidencji numerowej.

Wycofywanie i zagospodarowanie UiSW

Na UiSW, które wypracowały jedną z norm eksploatacyjnych (lata lub motogodziny) a naprawa ich jest nieopłacalna, OG (BR) sporządza:

- protokół stanu technicznego;
- wykaz do zagospodarowania.

Powyższe dokumenty powinny zawierać jednoznaczne wnioski o sposobie ich zagospodarowania i są przesyłane „drogą służbową” do odpowiednich COL. Centralny Organ Logistyczny w porozumieniu z Gestorem sprzętu wydaje decyzję o zagospodarowaniu.

Zagospodarowanie może odbywać się poprzez:

- rozkompletowanie;
- wybrakowanie;
- odsprzedanie do GN;
- przekazanie (nieodpłatne) do GN lub innych JW.

Na okoliczność zagospodarowania UiSW, OG (BR) sporządza odpowiednie dokumenty i na tej podstawie spisuje je ze stanu WP.

Szczegóły w zakresie zagospodarowania UiSW regulują przepisy dla danej służby. Wraz ze zgłaszaniem UiSW do zagospodarowania winny być zgłaszane również w odpowiedniej ilości ZOR-y do tego sprzętu.

Możliwości zaopatrywania wojsk na poszczególnych szczeblach kierowania

Posiadane zapasy części zamiennych urzutowane są następująco:

- 15 % - w BMT;
- 35 % - w ZT;
- 50 % - w OG.

Przyjmuje się, że posiadane zapasy tsm zabezpieczają 30 dni działań bojowych Sił Powietrznych.

Zgromadzone na szczeblu taktycznym zapasy części zamiennych zabezpieczają działania bojowe Jednostek Wojskowych przez okres 15 dni.

Części zapasowe są przechowywane luzem lub w zestawach obsługowo-remontowych (ZOR). Obecnie ze względów oszczędnościowych do UiSW nowoprodukowanego nie tworzy i nie zamawia się u producenta ZOR. Przechodzimy na zapasy części zamiennych gromadzonych w zestawach indywidualnych przy sprzęcie i luzem w magazynach OG, ZT i BMT. ZOR-y ze względu na duże braki w ukompletowaniu przestały spełniać swoją rolę i są rozkompletowywane. W ich miejsce w OG tworzone są tzw. „zestawy magazynowe”. Tworzy się je z części luzem nie występujących w indywidualnych zestawach przy sprzęcie oraz najbardziej podatnych na uszkodzenia.

Ze względu na brak pododdziałów transportowych w BMT, transport tsm w relacji BMT - ZT - OG, organizuje odbiorca we własnym zakresie.

3.5. Metodyka prognozowania strat uzbrojenia i sprzętu wojskowego (UiSW)

Na podstawie „Rozkazu Szefa Sztabu Generalnego WP nr PF 105/Sztab z dnia 26.05.1998 r. w sprawie wprowadzenia procedur prognozowania średniodobowych uszkodzeń techniki lądowej, lotniczej i morskiej” straty w UiSW oblicza się według niżej podanego schematu.

1. Dokonać przeglądu i szacunkowej oceny następujących czynników:

- a) przewidywane zmiany sytuacji wynikające z manewru (kontratak, przeciwuderzenie);

- b) stopień rozbudowy inżynierskiej rejonu obrony;
- c) rodzaj terenu;
- d) możliwości własnego oddziaływania na przeciwnika;
- e) stosunek sił na kierunku uderzenia;
- f) skuteczność środków rażenia przeciwnika;
- g) natężenie ognia i zakres stosowanych przez przeciwnika środków ogniowych w poszczególnych etapach walki/operacji;
- h) sposób realizacji natarcia przez przeciwnika (ugrupowanie bojowe).

2. Określić przedmiot prognozowania uszkodzeń UiSW w aspekcie:

- rodzaju oraz grupy i ilości UiSW;
- przynależności (dr, brt, Brygada, KOP, ogółem Siły Powietrzne).

Przy szacowaniu strat sprzętu złożonego (zintegrowanego) wartości wskaźników dotyczą całości danego UiSW.

3. Określić wartości wskaźników średnich dobowych uszkodzeń UiSW (z tablicy 1) w aspekcie:

- usytuowania UiSW badanego oddziału (pododdziału) w przestrzeni taktyczno-operacyjnej (I i II rzut);
- rodzaju działań (obronne, zaczepne).

Przy określaniu wartości wskaźników uszkodzeń UiSW należy przyjmować:

- maksymalne wartości dla oddziałów i związków działających w rejonie głównego wysiłku obrony oraz organizujących obronę doraźną;
- maksymalne wartości dla oddziałów i związków biorących udział w przeciwuderzeniu w bezpośredniej styczności oraz będących na kierunku głównego uderzenia;
- średnie i minimalne wartości dla oddziałów i związków nie będących na kierunku głównego wysiłku w obronie (natarciu).

4. W powietrznej operacji obronnej przyjmować wskaźniki uszkodzeń UiSW jak dla drugiego rzutu w działaniach obronnych (niezależnie od miejsca w przestrzeni taktyczno-operacyjnej wojsk).

5. W przegrupowaniach wojsk oraz w rejonach ześrodkowania poza strefą działań bojowych, prognozowanie uszkodzeń techniki lądowej (naziemnej) należy określać według 0,1 wartości wskaźników, jak dla drugiego rzutu w działaniach obronnych.

Przykład oszacowania strat wyrzutni rakiet z-p

Zakładamy, że na poziom uszkodzeń mają wpływ następujące czynniki:

- a) etap walki (np. obrona wskazanych obiektów);
- b) położenie w ugrupowaniu bojowym (I, II, III, IV pozycje obrony);
- c) kierunek uderzenia (główny lub pomocniczy);
- d) teren (lesisty).

Ich wpływ na poziom strat ogólnych P uwzględniono we wzorze

$$P = K_0 * K_{EW} * K_P * K_K * K_T [\%] \quad (5)$$

gdzie:

K_0 – ogólny wskaźnik uszkodzeń UiSW;

K_{EW} – współczynnik etapu walki;
 K_P – współczynnik położenia w ugrupowaniu bojowym;
 K_K – współczynnik kierunku uderzenia;
 K_T – współczynnik terenu.

Wartości współczynników sytuacji taktycznej, które powinny być każdorazowo oszacowane np. metodą ekspercką, zestawiono w (tabeli 5).

Przyjmujemy, że:

$$P = K_0 * K^* [\%] \quad (6)$$

Wówczas współczynnik dynamiki walki przyjmie postać:

$$K^* = K_{EW} * K_P * K_K * K_T \quad (7)$$

W (tabeli 6) obliczono jego wartości, wykorzystując dane z (tabeli 5).

Tabela 5

WSPÓLCZYNNIK SYTUACJI TAKTYCZNEJ

Lp.	Oznaczenie współczynnika	Charakterystyka	Wartość współczynnika
1	K_{EW}	Walka w głębi obrony	1,05-1,25
2	K_P	Pozycja obrony	1,0-1,2
3	K_K	Główny kierunek uderzenia Pomocniczy kierunek uderzenia	1,3 1,1
4	K_T	Teren: - odkryty równinny; - pagórkowaty lesisty; - górzysto-lesisty, podmokły - z dużymi przeszkodami naturalnymi	1,0 1,1 1,2 1,3

Po obliczeniu wartości średniej K^* według zależności (3), należy obliczyć wskaźnik poziomu strat techniki lądowej (naziemnej) według zależności (2), przy czym za K_0 należy podstawić minimalną wartość tabelarycznego ogólnego wskaźnika uszkodzeń U_{iSW} .

Jeżeli obliczona wartość

$$P > K_{max}$$

wtedy oznacza to, że prognozowane potrzeby wojsk walczących (danego organu wykonawczego) będą wyższe od możliwości wykonawczych organicznych organów zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej.

Aby obliczyć prognozowaną wartość ogólną funduszu uszkodzeń techniki naziemnej, w określonym rodzaju i grupie sprzętu (F_{S0}) należy wykorzystać zależność:

$$F_{S0} = N_{U_{iSW}} * P/100 [\text{szt.}] \quad (8)$$

gdzie:

$N_{U_{iSW}}$ – faktyczny stan ilościowy sprzętu poddany prognozowaniu;

P – wskaźnik poziomu strat.

WSPÓLCZYNNIK DYNAMIKI WALKI K^*

K_T	K_{EW}	K_P	K_K	K^*	
1,0	1,15	1,2	1,3	1,79	
			1,1	1,52	
		1,1	1,3	1,65	
			1,1	1,39	
		1,0	1,3	1,49	
			1,1	1,26	
	1,25	1,2	1,3	1,95	
			1,1	1,65	
		1,1	1,3	1,78	
			1,1	1,51	
		1,0	1,3	1,62	
			1,1	1,37	
	1,05	1,2	1,3	1,64	
			1,1	1,39	
		1,1	1,3	1,50	
			1,1	1,27	
		1,0	1,3	1,36	
			1,1	1,15	
	Wartość średnia				1,44

Aby obliczyć prognozowaną wartość strukturalną funduszu uszkodzeń U_{iSW} (F_{SS}) w zakresie określonego stopnia remontu (strat powrotnych) lub strat bezpowrotnych, należy:

$$F_{SS} = F_{S0} * K_S / 100 \text{ [szt.]} \quad (9)$$

gdzie:

F_{S0} – ogólny fundusz uszkodzeń danego rodzaju i grupy U_{iSW} (szt.);

K_S – strukturalny wskaźnik uszkodzeń U_{iSW} określonego stopnia remontu (strat powrotnych) lub strat bezpowrotnych.

Wyniki prognozowania uszkodzeń U_{iSW} należy analizować w aspekcie:

- ilości i jakości (struktury) uszkodzeń określonych rodzajów i grup U_{iSW} ;
- miejsca w przestrzeni taktyczno-operacyjnej wojsk;
- warunków naprawialności uszkodzonego U_{iSW} ;
- warunków dostarczania uszkodzonego U_{iSW} do organów remontowych.

4. ZABEZPIECZENIE MEDYCZNE

4.1. Istota, cel, zadania i przedsięwzięcia realizowane w systemie zabezpieczenia medycznego

Zabezpieczenie medyczne wojsk OPL to organa służby zdrowia ZT i dywizjonów oraz urządzenia medyczne służące do utrzymania odpowiedniego stanu zdrowia całego stanu osobowego.

Zabezpieczenie medyczne jest integralną częścią zabezpieczenia logistycznego Sił Powietrznych, które ma zapewnić warunki sprawnego funkcjonowania wojsk w czasie „P” i „W”, zgodnie z decyzją dowódcy.

Nadrzędnym celem zabezpieczenia medycznego jest obniżenie śmiertelności i inwalidztwa, utrzymanie zdolności bojowej wojsk BR (dr) na odpowiednim poziomie poprzez szybkie wyleczenie jak największej ilości rannych i chorych dla umożliwienia ich powrotu do pododdziału (oddziału).

Istota zabezpieczenia medycznego wyraża się w przygotowaniu i utrzymywaniu odpowiedniego potencjału medycznego opartego na szczeblowej strukturze sił i środków.

Zabezpieczenie medyczne organizuje się w celu:

- utrzymania odpowiedniego i dobrego stanu zdrowia żołnierzy, pozwalającego na zachowanie przez nich zdolności bojowej;
- zapewnienia i udzielania we właściwym czasie pełnej pomocy medycznej rannym i chorym;
- zapewnienia im w razie potrzeby przez 3-7 dni czasowej, krótkotrwałej hospitalizacji w punktach opatrunkowych (jeżeli są przeciwwskazania do ewakuacji ze względu na obrażenia czy też przebyte zabiegi chirurgiczne, lub gdy są to lekko ranni i chorzy nie wymagający ewakuacji);
- sprawnej, planowej i szybkiej ewakuacji z punktów opatrunkowych do szpitali wojskowej i publicznej służby zdrowia – w ramach Wojskowych Rejonów Lecznicych.

Zabezpieczenie medyczne swoim zakresem obejmuje następujące przedsięwzięcia:

- a) zabezpieczenie profilaktyczno-lecznicze;
- b) zabezpieczenie sanitarno-higieniczne i przeciwepidemiczne;
- c) ochronę sanitarną żołnierzy przed bronią masowego rażenia (OPBMaR);
- d) zaopatrzenie medyczne;
- e) kierowanie służbą zdrowia.

1. Specyficznym zadaniem **zabezpieczenia profilaktyczno-leczniczego** w wojskach OPL jest ochrona stanów osobowych przed szkodliwym oddziaływaniem własnego sprzętu technicznego (mikrofale, rakietowe materiały napędowe oraz materiały pędne i smary. Realizowane jest ono poprzez profilaktyczny, bieżący nadzór nad stanem zdrowia żołnierzy, warunkami socjalno-bytowymi i żywieniem.

2. **Zabezpieczenie sanitarno-higieniczne i przeciwepidemiczne** ma celu utrzymanie warunków pozwalających na zachowanie dobrego stanu zdrowia fizycznego i psychicznego

żołnierzy. Obejmuje ono bieżący nadzór sanitarno-higieniczny i przeciwepidemiczny poprzez:

- organizację rozpoznania sanitarno-higienicznego i przeciwepidemicznego w rejonach bazowania oraz prowadzenia działań bojowych;
- nadzór nad stanem zdrowia żołnierzy, żywieniem, higieną umundurowania i zakwaterowania, zaopatrzeniem w wodę oraz przestrzeganiem zasad higieny;
- przeprowadzenie ekspertyzy medycznej żywności i wody;
- prowadzenie różnorodnych przedsięwzięć sanitarno-higienicznych i przeciwepidemicznych np. szczepień ochronnych, zabiegów dezynfekcyjno-deratyzacyjnych w celu niedopuszczenia do powstania oraz szerzenia się chorób zakaźnych;
- izolację chorych zakaźnie lub podejrzanych o chorobę;
- weterynaryjną osłonę stanów osobowych;
- szkolenie.

Zabezpieczenie sanitarno-higieniczne i przeciwepidemiczne realizowane jest przez personel służby zdrowia dywizjonów.

Zabezpieczenie weterynaryjne (osłona weterynaryjna stanów osobowych) to zespół przedsięwzięć kontrolnych i profilaktycznych, mających na celu utrzymanie prawidłowego pod względem sanitarnym zaopatrywania dywizjonów w żywność, ochronę stanów osobowych przed chorobami odzwierzęcymi i zatruciami, które mogą być spowodowane spożyciem szkodliwych dla zdrowia produktów pochodzenia zwierzęcego.

3. Zabezpieczenie sanitarne przed BMR obejmuje:

- prowadzenie rozpoznania zakresu skażenia radioaktywnego i chemicznego w rejonie rozwinięcia punktów opatrunkowych;
- wyposażenie w środki profilaktyki i pierwszej pomocy medycznej;
- rozpoznanie skażenia u rannych i chorych oraz prowadzenie u nich częściowych i całkowitych zabiegów sanitarnych oraz zabiegów specjalnych oporządzenia żołnierzy i środków transportu sanitarnego.

4. Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne

Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne realizowane będzie w oparciu o Rejonowe Bazy Zabezpieczenia Medycznego (RBZMed.) po jednej w każdym Rejonie Lecznicznym, przy wiodącym szpitalu wojskowym.

Zapasy służby zdrowia zgromadzone w Siłach Zbrojnych RP dzielą się na:

- zapasy użytku bieżącego (określone etatami, tabelami i normami należności czasu „P”);
- zapasy wojenne (należności określone w etatach, tabelach i normach dla zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk i potrzeb wojennych w początkowym okresie wojny w ramach PMG).

Zapasy służby zdrowia Sił Zbrojnych RP są zgromadzone i urzutowane następująco:

1. Środki materiałowe zabezpieczenia bieżącego:

- na szczeblu taktycznym – na 30 dni na etatową liczbę łóżek;
- na szczeblu okręgowym – na 20 dni na etatową liczbę łóżek w RBZMed.;
- na szczeblu centralnym – na 10 dni na etatową liczbę łóżek w Wojskowym Ośrodku Farmacji i Techniki Medycznej (WOFiTMed.).

2. Środki materiałowe zabezpieczenia bojowego:

- na szczeblu taktycznym dla 30[%] stanu osobowego;
- na szczeblu okręgowym w RBZMed. dla 6[%] stanu osobowego;
- na szczeblu centralnym w WOFiTMed. dla 4[%] stanu osobowego.

3. Zestawy medyczne sprzętowe i sprzęt tabelaryczny:

- na szczeblu taktycznym – 100[%] należności;
- na szczeblu okręgowym – 10[%] należności szczebla taktycznego;
- na szczeblu centralnym – 5[%] należności szczebla taktycznego.

Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne realizowane jest w ramach ogólnego systemu zaopatrywania wojskowej służby zdrowia.

W okresie osiągania WSGB i przechodzenia pododdziałów i oddziałów wojsk OPL na struktury wojenne, w zakresie zabezpieczenia medycznego realizuje się typowe przedsięwzięcia mobilizacyjnego rozwinięcia pododdziałów medycznych (w dywizjonach i Brygadach) do etatów czasu „W” oraz:

- zwalnianie żołnierzy leczonych w Izbach Chorych do pododdziałów lub kierowanie ich do szpitali;
- pobieranie rezerw dyspozycyjnych MZ-1 środków medycznych;
- wydawanie stanom osobowym środków indywidualnego wyposażenia sanitarnego;
- zabezpieczenie medyczne mobilizacji;
- ustalone przedsięwzięcia sanitarno-higieniczne i przeciwepidemiczne;
- organizację punktów opatrunkowych i przygotowanie zapasów wojennych do użycia.

Zabezpieczenie medyczne działań wojsk OPL realizowane jest przez służbę zdrowia w brygadach i dywizjonach w oparciu o etatowe siły i środki oraz z użyciem szczególnie stacjonarnej bazy pododdziałów i oddziałów rozwijających odpowiednie punkty opatrunkowe, przy ścisłej współpracy z wojskową służbą zdrowia i publiczną wydzielającą łóżka dla wojsk (działającymi w ramach Wojskowych Rejonów Lecznicych).

Do realizacji tych zadań szef służby zdrowia Brygady dysponuje:

1) brygadową izbą chorych rozwijającą brygadowy punkt opatrunkowy (BPO) w składzie; dwóch lekarzy, siedem osób niższego personelu oraz trzy samochody sanitarne wielonozowe. Wariant struktury organizacyjnej BPO przedstawia załącznik 7;

2) izbą chorych w dr i dt rozwijającymi punkty opatrunkowe w składzie; jeden lekarz, dwie osoby niższego personelu oraz jeden samochód sanitarny wielonozowy;

3) dodatkowo może korzystać z kwalifikowanej pomocy medycznej udzielanej przez Wojskowe Specjalistyczne Przychodnie Lekarskie, specjalistyczną wojskową bazę medyczną (WIML i 6 Szpital Wojskowy) oraz publiczną służbę zdrowia. Do udzielania pomocy medycznej rannym i chorym, ich leczenia przeznaczone są **punkty opatrunkowe** oraz szpitale. Wariant struktury organizacyjnej rozwinięcia brygadowego punktu opatrunkowego przedstawia załącznik 7.

Zadania służby zdrowia punktu opatrunkowego:

- rozwinięcie punktu opatrunkowego;
- ewakuacja rannych do punktu (według zasady „na siebie”);
- kontrola dozymetryczna rannych i segregacja medyczna;

- udzielanie pomocy lekarskiej;
- przeprowadzenie częściowych zabiegów sanitarnych;
- leczenie ambulatoryjne lekko rannych i chorych;
- czasowa, krótkotrwała hospitalizacja rannych i chorych nie nadających się do ewakuacji przez 2-3 dni;
- prowadzenie czasowej izolacji zakaźnie chorych oraz żołnierzy z psychozami;
- organizacja i wykonanie przedsięwzięć sanitarno-higienicznych i przeciwepidemicznych;
- ewakuacja rannych (według zasady „od siebie”) do szpitali publicznych lub wojskowych;
- prowadzenie szkolenia sanitarnego żołnierzy i personelu służby zdrowia;
- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości.

W punktach opatrunkowych wyższego szczebla zadania te są rozszerzane o całkowite zabiegi sanitarne oraz pomoc medyczną kwalifikowaną o profilu chirurgicznym i internistycznym.

4.2. Straty sanitarne

Całość strat sanitarnych poniesionych przez stany osobowe pododdziałów i oddziałów wojsk OPL określa się terminem „straty ogólne”, które dzieli się na:

- straty bezpowrotne (zabici, zaginieni bez wieści, wzięci do niewoli itp.);
- straty powrotne (porażeni, ranni i chorzy).

Analiza początkowego okresu operacji obronnej, w której szczególnie pododdziały i oddziały Sił Powietrznych a w tym szczególnie wojska OPL, w pierwszej kolejności będą obiektami ataku, pozwala wysuwać tezę, że będzie to okres działań z użyciem konwencjonalnych środków rażenia.

Przyjmując taki wariant działań bojowych, w pierwszym etapie operacji obronnej, dobowe straty sanitarne (bo tylko te wymagają zaangażowania sił i środków służby zdrowia) mogą wynosić około 5 [%] stanu osobowego. W drugim etapie operacji przewiduje się straty sanitarne od broni konwencjonalnej na poziomie 3 [%] i 0,2 [%] zachorowalności stanu osobowego na operację.

Poza tym należy uwzględnić niedoceniane czynniki eliminujące żołnierzy z pola walki (stres, zaburzenia psychiczne), które mogą spowodować niezdolność do walki około 10 [%] stanu osobowego.

Przewidywaną prognozę strat sanitarnych, wyrażoną w [%] wskaźnikach strat dobowych lub za operację, należy określić dla stanów osobowych poszczególnych szczebli organizacyjnych.

5. PRZEMIESZCZENIE UZBROJENIA I SPRZĘTU WOJSKOWEGO WOJSK OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ

Na podstawie „Teorii sztuki wojennej” autorstwa prof. Kozieja w zależności od szczebla możemy mówić o przemieszczeniu strategicznym i operacyjnym (przegrupowania) oraz o przemieszczeniu taktycznym (marsze i przewozy). Następnie można wyróżnić dwie odmiany przemieszczeń; przesunięcie wojsk i zmianę ugrupowania. W pierwszym przypadku jest to przemieszczenie do nowego obszaru lub rejonu, w drugim zaś, przemieszczenie sił w ramach zajmowanego obszaru. Można też wyróżnić przemieszczenie przed rozpoczęciem starcia zbrojnego (wybuchem wojny, rozpoczęciem kampanii) lub też w jego toku.

Najbardziej złożoną formą przemieszczenia są przegrupowania, w tym:

- przegrupowanie strategiczne – dokonywane w ramach całości Sił Zbrojnych;
- przegrupowanie operacyjne – dokonywane w ramach związku operacyjnego, na obszarze operacyjnym.

Celem przemieszczenia wojsk (przegrupowania, marszu, przewozu) jest zajęcie (osiągnięcie) innego obszaru (rejonu, rubieży) lub przyjęcie innego niż dotychczasowe ugrupowania w obszarze (rejonie) już zajmowanym w określonym terminie i przy ciągłym zachowaniu gotowości do niezwłocznego przystąpienia do realizacji zadań całością lub częścią wojsk.

Wielkość sił i odległość przemieszczenia świadczą o jego skali – strategicznej, operacyjnej lub taktycznej.

Przemieszczenie UiSW wojsk OPL organizuje się wtedy, gdy wykonywane będą następujące przedsięwzięcia:

- zmiana dyslokacji Brygady (np. zmiana osłanianego obiektu);
- zmiana dyslokacji dywizjonu (dr, dt) w ramach ugrupowania Brygady;
- przegrupowanie sprzętem lub raketami (elementami zestawu raketowego);
- dostarczenia sprzętu do organów remontowych;
- realizacji zaopatrywania dywizjonów w sprzęt rakiety.

Zadaniem przemieszczenia jest zmiana stanowiska startowego i osiągnięcie w określonym czasie gotowości bojowej do obrony nowo wyznaczonego obiektu lub odcinka rubieży.

5.1. Organizacja przemieszczenia

Organizacja przemieszczenia obejmuje:

- doprowadzenie sprzętu raketowego z położenia bojowego w marszowe (zwinięcie sprzętu);
- wykonanie marszu;
- doprowadzenie sprzętu z położenia marszowego w bojowe (rozwiniecie sprzętu);
- wykonanie niezbędnych czynności obsługowych (przeglądu technicznego) oraz dostrojenie urządzeń;
- przeprowadzenie kontroli funkcjonowania sprzętu.

Każda z wymienionych czynności obejmuje szereg prac, których jakość i terminowość wykonania rzutuje bezpośrednio na sprawność przeprowadzenia przemieszczenia.

Prawidłowa realizacja wszystkich czynności związanych z przemieszczeniem zależy głównie od takich czynników jak:

- zaplanowanie przemieszczenia;
- dokładne przeprowadzenie rekonesansu trasy marszu i nowego stanowiska startowego;
- wysoki stopień znajomości sprzętu i wytrenowania obsługi;
- dobra organizacja pracy;
- sprawność środków transportowych;
- zabezpieczenie logistyczne przemieszczenia.

Podczas rekonesansu trasy marszu i nowego stanowiska startowego należy przede wszystkim zwrócić uwagę na:

- stan dróg (spadki, wzniesienia, zakręty i stan nawierzchni);
- wytrzymałość mostów i wiaduktów;
- wysokość tuneli;
- wysokość trakcji elektrycznych od podłoża przejazdów kolejowych;
- wyznaczenie obejść dla odcinków dróg, mostów, wiaduktów, tuneli, przejazdów kolejowych, które trzeba będzie ominąć w przypadku ich uszkodzenia;
- wyznaczenie miejsc nadających się na odpoczynek dla maszerującego pododdziału;
- stanowiska startowe powinny uwzględniać wymagania stawiane dla rozstawienia sprzętu danego typu;
- rozmieszczenie stanu osobowego.

Sprawne przeprowadzenie przemieszczenia zależy w znacznym stopniu od dobrego zaplanowania całego przedsięwzięcia. Liczba dokumentów planistycznych zależy od tego, ile sił i środków bierze udział w manewrze. Na szczeblu pododdziału wystarczy w zasadzie mapa (w odpowiedniej skali np. 1: 200 000), na której zaznacza się:

- punkt wyjściowy drogi marszu (PW) oraz czas jego przejścia;
- trasę przemieszczenia;
- miejsca i czas postojów (KP, DP);
- przeprawy;
- prędkości techniczne (V_t) $V_t = S/t_0$, gdzie S - droga przebyta, t_0 - czas ogólny zużyty na jej pokonanie (bez uwzględniania czasu planowanych postojów) pokonywania poszczególnych odcinków drogi marszu;
- rozmieszczenie pojazdów w kolumnie;
- schemat łączności wewnątrz kolumny marszowej i z przełożonymi;
- punkt końcowy drogi marszu (PK).

Podstawowym zagadnieniem planowania przemieszczenia jest kalkulacja czasu przemieszczenia, obejmująca rozliczenie wszystkich czynności od chwili zwijania sprzętu aż do złożenia meldunku przełożonemu o osiągnięciu gotowości bojowej na nowym stanowisku startowym. Kalkulację tę można sporządzić w formie graficznej lub tabelarycznej. Dane kalkulacji czasu można też wypisać na mapie.

Rozliczając czas wykonania poszczególnych czynności trzeba uwzględnić:

- stan dróg;		wynikające z nich przyjęte średnie prędkości marszu
- aktualne warunki atmosferyczne;		
- pora roku oraz doby;		
- sytuację taktyczną, w jakich będzie odbywał się marsz.		

Po sporządzeniu planu przemieszczenia i zatwierdzeniu go przez dowódcę, należy dokładnie zapoznać z nim wszystkie zainteresowane osoby, a w szczególności dowódców pododdziałów i dowódców pojazdów.

W zależności od wykorzystania środka transportu, wyróżniamy przemieszczenie transportem:

- samochodowym;
- kolejowym;
- wodnym;
- powietrznym (lotniczym).

Środek transportu wybiera się stosownie do:

- odległości marszu;
- czasu na wykonanie przemieszczenia;
- rodzaju sprzętu.

W warunkach naszego kraju najczęściej ma miejsce przemieszczenie transportem samochodowym, rzadziej transportem kolejowym. Natomiast wykorzystanie transportu lotniczego, ze względu na gabaryty i masy sprzętu, nie jest stosowane. Zarówno przemieszczenie transportem samochodowym, jak i kolejowym (te nas najbardziej interesują), mają swoje zalety i wady.

Do zalet przemieszczenia transportem samochodowym można zaliczyć:

- mniejszą niż w przypadku przemieszczenia transportem kolejowym wrażliwość na oddziaływanie ataku z ziemi i powietrza;
- łatwość maskowania środków transportowych (w razie zagrożenia szybkie ukrycie sprzętu samochodowego);
- dużą manewrowość ugrupowania marszowego;
- stosunkowo prosta organizacja marszu.

Wadami tego transportu są:

- duża liczba pojazdów mechanicznych potrzebnych do przemieszczenia;
- duża podatność pojazdów mechanicznych na uszkodzenia;
- duża zależność od stanu dróg, warunków atmosferycznych, pory roku i doby;
- zmęczenie fizyczne stanu osobowego;
- wstrząsy i wibracje wpływające ujemnie na sprzęt techniczny.

W odniesieniu do przemieszczenia transportem kolejowym można lapidarnie ująć, że zaletami są wady przemieszczenia transportem samochodowym, a zaletami natomiast odwrotnie. Poza tym dodatkową wadą przemieszczenia transportem kolejowym jest zbyt długi czas potrzebny na załadowanie i wyładowanie sprzętu oraz określone wymagania do ramp kolejowych na bocznicach kolejowych.

5.2. Przemieszczenie kolumny marszowej transportem samochodowym

Przemieszczenie kolumny obejmuje następujące etapy:

- udzielenie instruktażu kierowcom i dowódcom pojazdów przed rozpoczęciem marszu;
- wyciąganie kolumny;
- marsz;
- postoje i odpoczynki;
- rozstawienie i rozwinięcie sprzętu.

Przed rozpoczęciem marszu, dowódcom i kierowcom pojazdów należy udzielić wyczerpującego instruktażu, zapoznając ich z: trasą marszu, wyznaczonymi miejscami postojów, sygnałami dowodzenia, sposobem pokonywania niebezpiecznych odcinków trasy marszu (przejazdy kolejowe, tunele, wiadukty, mosty, przejazd przez miasta i miejscowości, postępowania z chwilą podania sygnału o zagrożeniu pokonywania terenu skażonego, oddziaływaniu środków napadu powietrznego przeciwnika) utrzymywaniem dyscypliny marszu oraz postępowania w sytuacji zagrożenia oraz wydać numery oznaczające miejsce pojazdu w kolumnie.

Wyciąganie kolumny marszowej ma na celu uzyskanie między przemieszczającymi pojazdami nakazanych odległości. Odbywa się ono na odcinku drogi między rejonem formowania kolumny a punktem wyjściowym drogi marszu. Polega na kolejnym ruszaniu z miejsca poszczególnych pojazdów, według wcześniej przygotowanego schematu z jednoczesnym zachowaniem nakazanej odległości między pojazdami (w czasie marszu odległość między pojazdami taka jak prędkość poruszającego się pojazdu, jednak nie mniejsza niż 50 [m.]). Ruszanie z miejsca pierwszego pojazdu odbywa się na określony sygnał dowódcy kolumny.

Marsz kolumny odbywa się zgodnie z prawem o ruchu drogowym (wszystkie pojazdy kolumny mają włączone światła mijania) i rozpoczyna się z chwilą minięcia pierwszego pojazdu kolumny przez punkt wyjściowy (PW) drogi marszu. Po przekroczeniu tego punktu, na sygnał dowódcy kolumny, kierowcy dopiero osiągają nakazaną prędkość jazdy, zależną od; odpowiedniego stanu nawierzchni dróg, pory doby i warunków atmosferycznych. Zatrzymanie pojazdu może nastąpić tylko z przyczyn obiektywnych (np. uszkodzenie pojazdu) i tylko na poboczu, jak najbliżej prawej krawędzi drogi, w celu usunięcia usterki samemu lub poczekać na pomoc techniczną udzieloną przez siły i środki pojazdu warsztatowego (z technicznego zamykania kolumny)¹, a następnie dołączyć do ogona kolumny. Pojazd ten zajmuje swoje miejsce w kolumnie, dopiero w czasie pierwszego postoju. Przed pokonaniem przejazdu kolejowego lub skrzyżowania dróg, wyznacza się 2-3 obserwatorów z zadaniem obserwacji torów kolejowych i regulacji ruchem kolumny.

Postoje podczas przemieszczenia organizuje się w określonych odstępach czasowych wcześniej ustalonych w celu:

- zachowania sprawności fizycznej składu osobowego;
- dokonania przeglądów technicznych uzbrojenia i sprzętu wojskowego;
- sprawdzenia zamocowania przewożonych ładunków;
- wyrównania kolumny.

¹ Techniczne zamykanie kolumny stanowi np. personel drużyny remontowej wyposażonej w pojazd warsztatowy np. B-1/Sam przemieszczającego się dywizjonu raketowego.

Pierwszy postój krótki, trwający 20-30 [min] organizuje się po upływie około 30 [min] od chwili wyjazdu. Zatrzymanie pojazdów odbywa się zgodnie z prawem o ruchu drogowym i ustaleniami dowódcy kolumny. Po unieruchomieniu silników, przez wyznaczony personel dokonuje się przeglądu technicznego uzbrojenia i sprzętu wojskowego. W tym czasie pozostali żołnierze wysiadają na prawą stronę drogi i po sprawdzeniu obecności zajmują pozycje do obrony.

Kolejne postoje organizuje się co 2-3 [h] marszu na przeciąg 15-20 [min]. Odpoczynki długie, trwające 2-4 [h], organizuje się w drugiej połowie marszu dobowego. Rejon postoju podczas odpoczynku długiego wyznacza się w pobliżu drogi marszu, w terenie umożliwiającym dobre warunki maskowania oraz poruszania się pojazdów. Na czas postoju pojazdy zjeżdżają z drogi marszu i ustawiają się grupami na drogach, tak aby zapewnić szybkie opuszczenie rejonu w nagłych wypadkach. Następnie po sprawdzeniu obecności, organizuje się obronę i ochronę. W celu zapewnienia szybkiej pomocy technicznej, uszkodzonym pojazdom, w tyle kolumny znajdują się siły i środki technicznego zamykania kolumny wyposażone w ruchome warsztaty obsługowo-remontowe, zapasowe ciągniki samochodowe, dźwig, cysterny paliwowe i pojazd sanitarny. Łączność w kolumnie organizuje się wykorzystując do tego celu radiostacje przenośne, radiotelefony i ustalone sygnały dowodzenia np. za pomocą chorągiewek lub wielobarwnej latarki elektrycznej.

Rozstawienie i rozwinięcie uzbrojenia i sprzętu wojskowego na wyznaczonych pozycjach stanowiska startowego rozpoczyna się z chwilą przybycia do końcowego punktu drogi marszu. Czynności związane z rozstawieniem i rozwinięciem UiSW, podobnie jak przy zwijaniu, wykonuje się zgodnie z obowiązującymi instrukcjami, przestrzegając właściwej technologii i norm czasowych. Po rozwinięciu UiSW należy wykonać określony zakres prac okresowych, dostroić aparaturę i skontrolować jej funkcjonowanie, a następnie złożyć meldunek przełożonemu o osiągnięciu gotowości bojowej.

5.3. Rozpoznanie logistyczne (rekonesans)

Według „Regulaminu Działań Taktycznych Wojsk Lądowych” **Rozpoznanie** to działanie sztabów i wojsk mające na celu zdobywanie danych o przeciwniku, opracowanie i dostarczenie informacji o jego działaniach oraz terenie. Natomiast według Miodka S. „Wojska Rakietowe WLOP” w przypadku konieczności wykonania manewru na zapasowe (inne) stanowisko, w rejon ten przemieszczają się również służby logistyczne. Rozpoznanie tego rejonu dokonuje się w ramach „**Rekonesansu**”, prowadzonego przez grupę rekonesansową szefa logistyki np. dywizjonu raketowego.

Zadania grupy rekonesansowej:

Rozpoznanie – stanu dróg marszu z uwzględnieniem punktów regulacji ruchu, promieni skrzyżowania, miejsc odpoczynku, punktu spotkania grupy rekonesansowej z siłami głównymi;

Wybranie - miejsc rozmieszczenia sprzętu, punktów orientacyjnych, rejonów rozmieszczenia elementów obrony i ochrony, rejonów rozmieszczenia elementów logistycznych;

Określenie - sektorów bojowych, rodzaju gruntu, możliwości wykorzystania sieci energetycznej, miejsc występowania przedmiotów zakłócających i demonstracyjnych, sposobów maskowania;

Zmierzenie - kątów zakrycia, azymutów punktów orientacyjnych itp.;

Wykonanie - szkicu dowiązania topogeodezyjnego, szkicu rozmieszczenia elementów UB, szkicu kątów zakrycia, szkicu obrony naziemnej.

Skład grupy rekonesansowej:

- szef sztabu lub dowódca dywizjonu;
- dowódca baterii;
- przedstawiciele służb logistycznych (sekcji technicznej i materiałowej);
- dowódca plutonu łączności;
- przedstawiciel służby przeciwchemicznej;
- saperzy;
- dowódca plutonu ochrony;
- niezbędne siły do ochrony.

6. ZABEZPIECZENIE OBIEKTOWE

Zabezpieczenie obiektowe² to całokształt przedsięwzięć związanych z przygotowaniem i utrzymaniem w ciągłej gotowości do użycia obiektów infrastruktury, niezbędnych wojskom OPL do zakwaterowania, szkolenia i prowadzenia działań wojennych, a także zaspokajających potrzeby mieszkaniowe środowiska wojskowego. Korzystanie ze stacjonarnej infrastruktury odbywa się w granicach rejonów logistycznych. Do zadań zabezpieczenia obiektowego, realizowanego w wojskach OPL należy:

1) zapewnienie sprawności obiektów na potrzeby stanowisk ogniowych wojsk rakietywowych, pozycji bojowych wojsk radiotechnicznych, obiektów specjalnych (umocnionych SD, schronów). Zadania te realizowane są przez plutony saperów.

2) utrzymywanie w odpowiednim stanie technicznym obiektów i urządzeń kwaterunkowo-budowlanych, warsztatów, magazynów, zabezpieczających działalność bojową wojsk, szkolenie i zakwaterowanie. Zadania te realizowane są przez organa wykonawcze służby zakwaterowania i budownictwa przy współudziale służby zdrowia, w celu zapewnienia stanom osobowym dywizjonów i baterii właściwych warunków bytowych, służby, odpoczynku, noclegu itd. Zakwaterowanie stanów osobowych wojsk organizuje się przy wykorzystaniu obiektów stałych (koszarowych lub innych adaptowanych do potrzeb). W przypadkach braku odpowiednich obiektów infrastruktury w rejonie wykonania zadań bojowych, poza miejscami stałej dyslokacji (w rejonach alarmowych, na pozycjach bojowych), organizuje się zakwaterowanie stanu osobowego w warunkach polowych - systemem biwakowym. W tym celu wykorzystuje się istniejącą w rejonie wykonywanych zadań dywizjonu, brygady zabudowę stałą; namioty, barakowozy i polowy sprzęt kwaterunkowy.

² Regulamin działań taktycznych Sił Powietrznych RP. Warszawa 1997 r.

7. ZABEZPIECZENIE SOCJALNO-BYTOWE

Zabezpieczenie socjalno-bytowe swoim zakresem obejmuje świadczenie niezbędnych usług zapewniających stanom osobowym warunki do życia i prowadzenia działań bojowych. Obejmuje ono świadczenie następujących usług przez służby logistyczne brygad i dywizjonów:

- usługi gospodarczo-bytowe;
- usługi w zakresie żywienia;
- usługi mundurowe;
- handlowe;
- usługi finansowe;
- inne np. grzebanie poległych i zmarłych.

Usługi gospodarczo-bytowe organizowane i realizowane są siłami organicznych służb; żywnościowych, mundurowych, infrastruktury i pododdziałów zaopatrzenia oraz medycznych, głównie przy wykorzystaniu stacjonarnej wojsk sił powietrznych, potencjału logistycznego układu pozamilitarnego oraz sprzętu polowego ww. służb. Usługi gospodarczo-bytowe świadczy się dla stanów osobowych przyjętych na zaopatrzenie, zgodnie z obowiązującymi specjalistycznymi przepisami. Za organizację i nadzór nad realizacją usług gospodarczo-bytowych odpowiadają dowódcy wszystkich szczebli dowodzenia, a za realizację szefowie poszczególnych sekcji i kierownicy pododdziałów świadczących usługi.

Usługi w zakresie żywienia - realizowane są przez organa wykonawcze służby żywnościowej stacjonarne i polowe: kasyna, stołówki żołnierskie, bufety, doraźnie organizowane punkty żywienia kadry zawodowej i żołnierzy zasadniczej służby wojskowej. Żywienie stanów osobowych jest procesem ciągłym, realizowanym zgodnie ze specjalistycznymi przepisami i procesami technologicznymi w stosunku do wszystkich żołnierzy przyjętych na zaopatrzenie przy zachowaniu odpowiednich warunków sanitarno-higienicznych.

W sytuacjach złożonych, wynikających z rozwoju sytuacji taktycznej, gdy nie ma możliwości przygotowania posiłków w stacjonarnych obiektach, wykorzystuje się polowe urządzenia służby żywnościowej, a na czas marszu wydaje się suchy prowiant.

Każdy żołnierz otrzymuje posiłek określony zasadniczą należnością żywnościową oraz należności dodatkowe wynikające z charakteru wykonywanej służby. Dodatkową należność żywnościową otrzymuje się na podstawie uzyskanego uprawnienia i stosownej adnotacji w rozkazie dowódcy oddziału gospodarczego.

Zaopatrywanie w produkty żywnościowe konserwowe i inne produkty długotrwałego przechowywania realizuje się z rejonowych baz materiałowych (RBM). Pozostałe produkty niezbędne do bieżącego żywienia dostarcza się z zasobów miejscowych (lokalnych) produkcji (przetwórstwa) własnej.

Usługi mundurowe realizowane są przez służbę mundurową oddziałów gospodarczych, głównie na bazie stacjonarnych obiektów. Istota usług mundurowych polega na zaopatrywaniu stanów osobowych w przedmioty zaopatrzenia mundurowego, środków higieny osobistej oraz świadczeniu usług: kąpielowych, pralniczych, krawieckich, szewskich, fryzjerskich oraz wspólnie z pododdziałami chemicznymi prowadzenie dezaktywacji i odkażania umunduro-

wania. Ich celem jest zapewnienie w pełnym zakresie zaopatrywanym stanom osobowym, odpowiedniego umundurowania, wyglądu zewnętrznego, warunków higieny. Usługi te realizuje się głównie w okresach przerw w działaniach bojowych (szkoleniu).

Podstawą do wydania żołnierzom przedmiotów zaopatrzenia mundurowego jest rozkaz dowódcy oddziału gospodarczego o przyjęciu na ewidencję, tabela zaszeregowania do odpowiedniego zestawu należności, karta zaopatrzenia mundurowego. Kąpiel powinno organizować się nie rzadziej niż raz na 10 dni, z wymianą bielizny osobistej.

Usługi handlowe organizuje się wykorzystując możliwości oddziałów gospodarczych oraz placówek handlu wojskowego. Za organizację handlu wojskowego odpowiada szef logistyki. Stosownie do potrzeb rozwija się punkty handlowe (kantyny) w celu umożliwienia żołnierzom zakupu niektórych produktów żywnościowych, asortymentów mundurowych.

Usługi finansowe dla stanów osobowych, realizowane są w formie świadczeń przez służbę finansową w oddziałach gospodarczych. Zadania i zasady działania służby finansowej w okresie wojny i pokoju nie różnią się za wyjątkiem sposobów rozliczeń bankowych. Za organizację usług finansowych w oddziałach gospodarczych w czasie pokoju odpowiadają dowódcy oddziałów gospodarczych, w czasie wojny szefowie logistyki właściwych oddziałów gospodarczych, a za realizację szefowie służby finansowej i bezpośredni przełożeni w stosunku do podległych stanów osobowych.

Usługi finansowe dla stanów osobowych w zakresie uposażenia zasadniczego w czasie wojny i pokoju, realizuje się w systemie comiesięcznych wypłat w pierwszym dniu miesiąca. Środki finansowe stanom osobowym przyjętym na zaopatrzenie w oddziałach gospodarczych, wypłaca się bezpośrednio odbiorcom w gotówce lub w formie przekazów na konta osobiste. O sposobie ich wypłaty decyduje szef służby finansowej oddziału gospodarczego (brygady). Wielkość świadczeń finansowych, czas ich realizacji oraz zasady przyznawania regulują specjalistyczne przepisy. Prawo przyznawania dodatkowych świadczeń finansowych mają przełożeni w oparciu o stosowne przepisy finansowe.

W działaniach wojennych przy braku możliwości wypłaty środków finansowych w stacjonarnych punktach kasowych, organizuje się ruchome punkty kasowe.

W przypadku śmierci lub zaginięcia żołnierza dokumentację o zaopatrzeniu finansowym, właściwy oddział gospodarczy przekazuje do Wojskowego Biura Emerytalnego, które przejmuje zaopatrzenie rodzinom w postaci wypłat rent rodzinnych.

Grzebanie poległych i zmarłych żołnierzy organizuje szef logistyki Brygady. Uroczystościom pogrzebowym nadaje się oprawę zgodną z ceremoniałem wojskowym. Miejsca pochówku powinny odpowiadać wymaganiom sanitarnym i przeciwepidemicznym. Ewidencję poległych i zmarłych żołnierzy prowadzi sztab Brygady.

8. DOKUMENTY KIEROWANIA LOGISTYKĄ BRYGADY RAKIETOWEJ OBRONY POWIETRZNEJ³ I BRYGADY PRZECIWLOTNICZEJ

W Brygadzie szef logistyki opracowuje następujące dokumenty zabezpieczenia logistycznego:

- plan zabezpieczenia logistycznego Brygady (część opisowa i graficzna);
- zarządzenie logistyczne szefa logistyki Brygady;
- mapę roboczą szefa logistyki Brygady;
- meldunek szefa logistyki Brygady danych do decyzji dowódcy;
- zarządzenie (rozkaz) logistyczny Brygady;
- meldunek dobowy szefa logistyki Brygady.

A. UKŁAD I TREŚĆ PLANU ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO BRYGADY OBRONY POWIETRZNEJ

PLAN ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO BR

I. CZĘŚĆ ZASADNICZA - GRAFICZNA NA MAPIE:

skala mapy: 1: 500 000

A. Opis mapy:

- u góry - pośrodku:

**PLAN
ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO
DZIAŁAŃ BOJOWYCH BR OP**

- u góry - w lewym rogu:

„ZATWIERDZAM”
DOWÓDCA..... BR OP
.....
(stopień, imię i nazwisko)
Dnia..... 19..... r.

- u góry - w prawym rogu:

KLAUZULA TAJNOŚCI
Egz. Nr.....

- u dołu - w prawym rogu:

SZEFE LOGISTYKI..... BR OP
.....
(stopień, imię i nazwisko)

- u dołu - w lewym rogu:

Wykonano w 2 egz.
Egz. Nr 1 - SD BR OP
Egz. Nr 2 - ZSD BR OP
Wykonał: stopień, imię i nazwisko
Kreślił: stopień, imię i nazwisko
Dnia..... 19..... r.

³ Wzory dokumentów kierowania logistyką Brygady Raketowej opracowano na podstawie opracowania Mańkowski R., Filar J., „Układ i treść dokumentów zabezpieczenia logistycznego Sił Powietrznych”. AON. Warszawa 1997 r.

B. Treść planu na mapie:

- a) Linie rozgraniczenia KOP.
- b) Ugrupowanie bojowe BR OP z wyszczególnieniem zasadniczego sprzętu.
- c) Dyslokacja jednostek i SD w ugrupowaniu bojowym współdziałających sąsiadów.
- d) Warsztaty remontowe własne i planowane do wykonywania remontów sprzętu dla BR OP - korpuśne, SP, OW, centralne i GN z wyszczególnieniem rodzaju remontu i rodzajów (typów) objętego remontami sprzętu.
- e) Składnice i magazyny sprzętu technicznego, środków bojowych i materiałowych własne oraz przydzielone do zaopatrywania BR OP - korpuśne, SP, OW, centralne i GN z wyszczególnieniem rodzaju sprzętu (materiałów), czasu dostępności, zasadniczego sposobu zaopatrywania.
- f) Organy świadczące usługi dla BR (łaźnie, pralnie, rzeźnie itp.) garnizonowe, rejonowe, OW i GN.
- g) Organy opieki medyczno-sanitarnej.
- h) Stacje załadownicze i wyładownicze.
- i) Drogi manewru, ewakuacji i zaopatrywania: główne i zapasowe, planowane objazdy niewralicznych obiektów inżynieryjno-drogowych.
- j) Lotniska i lądowiska.
- k) Punkty zbiórki uszkodzonego sprzętu.

UWAGA:

Istotne elementy służb logistycznych znajdujące się na obszarze nie objętym mapą należy wrysować przy ramce mapy od strony wewnętrznej, podając przy znaku taktycznym nazwę miejscowości stacjonowania organu oraz odległość w kilometrach.

II. CZĘŚĆ UZUPEŁNIAJĄCA - OPISOWA:

KLAUZULA TAJNOŚCI

Egz. Nr.....

LEGENDA DO PLANU ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO DZIAŁAŃ BOJOWYCH..... BR OP

1. GŁÓWNE ZADANIA LOGISTYKI DZIAŁAŃ BOJOWYCH..... BR OP:

- kierunki głównego wysiłku służb logistycznych, np.: odtworzenie sprawności technicznej sprzętu po zmasowanym uderzeniu ŚNP przeciwnika;
- logistyka manewru dywizjonami, itp.;
- zasadnicze zadania do realizacji przez służby logistyczne BR OP.

2. STAN ZASADNICZEGO SPRZĘTU TECHNICZNEGO..... BR OP, PRZEWIDYWANE STRATY I PLANOWANE ODTWORZENIE SPRAWNOŚCI TECHNICZNEJ - załącznik nr 1.

3. STAN PODSTAWOWYCH ŚRODKÓW BOJOWYCH I MATERIAŁOWYCH... BR OP. PRZEWIDYWANE ZUŻYCIE I PLANOWANE UZUPEŁNIENIE - załącznik nr 2.

4. MANEWR PODODDZIAŁAMI LUB SPRZĘTEM TECHNICZNYM*:

a) Manewr pododdziałami:

- numery pododdziałów, rejony docelowe, czasy wymarszu i gotowości do działań w rejonie docelowym;
- drogi marszu;
- procesy logistyczne marszu pododdziałów;
- pomoc udzielana pododdziałom ze szczebla BR;
- terytorialne punkty logistyczne i zakres świadczeń przez nich realizowanych.

b) Manewr sprzętem technicznym:

- rodzaj (typ) sprzętu technicznego, ilość, pododdział wydzielający, odbiorca, termin i miejsce przekazania;
- procesy logistyczne przemarszu sprzętu technicznego;

Wykonuje się tylko przy planowaniu manewru.

- pomoc udzielana pododdziałom ze szczebla BR;
- terytorialne punkty logistyczne i zakres świadczeń przez nich realizowanych.

5. ZASADY UŻYTKOWANIA SPRZĘTU TECHNICZNEGO:

- ograniczenia, (zakazy i nakazy) np. dotyczące włączania i wyłączania zasilania, itp.

6. PRZYGOTOWANIE SPRZĘTU DO DZIAŁAŃ:

a) Przygotowanie do działań sprzętu radiolokacyjnego i automatyzacji (prace obsługowe):

- prace planowane do wykonania (rodzaj obsługi technicznego);
- czas i sposób wykonania;
- pomoc udzielana batalionom przez grupy remontowo-ewakuacyjne ze szczebla KOP.

b) Przygotowanie do działań pozostałego sprzętu (prace obsługowe):

- dotyczy głównie sprzętu raketowego, artyleryjskiego, samochodowego, inżynierskiego;
- prace planowane do wykonania (rodzaj obsługi technicznego);
- czas i sposób wykonania;
- pomoc udzielana batalionom przez grupy remontowo-ewakuacyjne ze szczebla KOP.

7. EWAKUACJA I REMONT SPRZĘTU TECHNICZNEGO:

a) Ewakuacja i remont sprzętu:

- sposób i termin usprawniania sprzętu uszkodzonego dotychczas niesprawnego;
- siły i środki ruchomych grup remontowo-ewakuacyjnych sprzętu radiolokacyjnego i automatyzacji (ZWR), ich podległość, miejsce stacjonowania, możliwość wykorzystania, przeznaczenie (realizowane zadania);
- siły i środki stacjonarnych warsztatów technicznych KOP, możliwości, zadania;
- priorytety ewakuacyjne i remontowe;
- pomoc w zakresie ewakuacji i remontu z zakładów i warsztatów remontowych: KOP, SP, centralnych, OW, GN.

b) Ewakuacja i remont pozostałego sprzętu technicznego:

- dotyczy głównie sprzętu artyleryjskiego, samochodowego, inżynierskiego;
- sposób i termin usprawniania podstawowego sprzętu dotychczas niesprawnego (np. ciągników ciężkich);

- pomoc udzielona ze szczebla KOP i SP, jej zakres, czas trwania;
- pomoc w zakresie ewakuacji i remontów z organów zewnętrznych (KOP, SP, OW, GN).

8. ZAOPATRYWANIE W TŚM

a) Techniczne do sprzętu bojowego:

- sposób zgłaszania zapotrzebowań;
- sposób dowozu;
- wykorzystanie zestawów części wymiennych przy sprzęcie i ich uzupełnienie;
- dynamiczna metoda pozyskiwania zespołów, podzespołów i części zamiennych u producenta sprzętu.

b) Pozostałe techniczne:

- sposób zaopatrywania się z przydzielonych magazynów źródeł zaopatrzenia;
- wykorzystanie zestawów części zamiennych przy sprzęcie i ich uzupełnienie.

9. ORGANIZACJA ŚWIADCZENIA USŁUG BYTOWYCH:

- zakwaterowanie poza miejscem stałej dyslokacji;
- żywienie stanów osobowych;
- terminy i przydzielone moce w organach terytorialnych OW i GN.

10. ORGANIZACJA OPIEKI MEDYCZNO-SANITARNEJ:

- przewidywane straty sanitarne;
- zasady ewakuacji medycznej;
- sposób wykorzystania organów medycznych własnych i wzmocnienia.

11. KIEROWANIE LOGISTYKĄ:

- zespoły kierowania logistyką i ich miejsce;
- miejsce szefa logistyki BR i jego zastępcy;
- obowiązujące meldunki dla przełożonych i od podwładnych.

SZEF LOGISTYKI.... BR OP

.....
(stopień, imię i nazwisko)

Wykonano w 2 egz.

Egz. Nr 1 - SD BR OP

Egz. Nr 2 - ZSD BR OP

Wykonał: stopień, imię i nazwisko

B. UKŁAD I TREŚĆ ZARZĄDZENIA LOGISTYCZNEGO SZEFA LOGISTYKI BR OP

KLAUZULA TAJNOŚCI

Egz. Nr.....

ZARZĄDZENIE LOGISTYCZNE Nr.....

SZEFA LOGISTYKI..... BR OP

SD....., data, Mapa 1: 500 000. Wyd. 199.... r.

(miejsowość)

1. GŁÓWNE ZADANIA LOGISTYKI:
 - wnioski z oceny działań przeciwnika mające wpływ na działania logistyczne,
 - kierunki głównego wysiłku służb logistycznych,
 - zasadnicze zadania do realizacji przez służby logistyczne BR.
2. ORGANIZACJA MANEWRU SPRZĘTEM ORAZ LOGISTYKA MANEWRU PODODDZIAŁAMI:
 - termin przekazania, skąd, dokąd, typ sprzętu, ilość, nakazany stan techniczny do przekazania;
 - sposób organizacji procesów logistycznych maszerujących kolumn;
 - pomoc logistyczna (wzmocnienie i wsparcie) udzielona z wyższych szczebli;
 - dyslokacja terytorialnych organów logistycznych i zakres usług przez nie realizowanych.
3. ZASADY UŻYTKOWANIA SPRZĘTU TECHNICZNEGO:
 - bp. ograniczenia (zakazy, nakazy, limity) dotyczące użytkowania.
4. ORGANIZACJA PRZYGOTOWANIA SPRZĘTU DO DZIAŁAŃ:
 - prace nakazane do wykonania na sprzęcie (rodzaj obsługi technicznego);
 - czas (termin) wykonania i sposób;
 - pomoc udzielona z wyższych szczebli.
5. ORGANIZACJA EWAKUACJI I REMONTU SPRZĘTU TECHNICZNEGO:
 - zasady wydzielania grup remontowo -ewakuacyjnych (GRE) i ich zadania;
 - priorytety ewakuacyjne;
 - sposób meldowania o potrzebach w zakresie ewakuacji z wyższych szczebli;
 - rozmieszczenie zapasu sprzętu;
 - organizacja punktów zbiórki uszkodzonego sprzętu;
 - rozmieszczenie organów remontowych oraz rodzaje (zakresy) wykonywanych przez nie remontów;
 - zasady przekazywania sprzętu do remontów;
 - organizacja GRE;
 - pomoc w zakresie remontów z wyższych szczebli oraz z zakładów produkcyjnych;
 - zasady korzystania z terytorialnej bazy remontowej OW i GN.
6. ORGANIZACJA ZAOPATRYWANIA W ŚRODKI BOJOWE I MATERIAŁOWE:
 - możliwości uzupełnienia sprzętu technicznego;
 - rozmieszczenie składnic i magazynów przydzielonych do zaopatrywania dywizjonów (w tym z GN);
 - stacje wyładownicze;
 - zasady zaopatrywania - w tym sposób i czas dowozu (odbioru), pozyskiwanie materiałów od producenta sprzętu;
 - wielkość nakazanych zapasów i limity zużycia;
7. ORGANIZACJA ŚWIADCZENIA USŁUG BYTOWYCH:
 - rozmieszczenie i terminy wykorzystania organów terytorialnych OW i GN.
8. ORGANIZACJA OPIEKI MEDYCZNO-SANITARNEJ
 - rozmieszczenie i sposób wykorzystania organów medycznych, wzmocnienie.

9. KIEROWANIE LOGISTYKĄ

- miejsce szefa logistyki..... BR i jego zastępcy;
- sposób i terminy przekazywania meldunków.

SZEF LOGISTYKI... BR OP

.....
(stopień imię i nazwisko)

Wykonano w... egz.

Egz. Nr 1 - SD BR OP

Egz. Nr 2 - ZSD BR OP

Egz. Nr 3 -....dr, itd.

Wykonał: stopień, imię i nazwisko

C. UKŁAD MAPY ROBOCZEJ SZEFA LOGISTYKI BR OP

A. Opis mapy:

- u góry - pośrodku:

MAPA ROBOCZA
SZEFA LOGISTYKI... BR OP

Rozpoczęto:

Zakończono:

- u góry - w prawym rogu:

KLAUZULA TAJNOŚCI

Egz. pojedynczy

- u dołu - w prawym rogu:

stopień imię i nazwisko

- u dołu - w lewym rogu:

Wykonał: stopień, imię i nazwisko

Kreślił: stopień, imię i nazwisko

Dnia..... 19.... r.

B. Treść mapy roboczej: - powinna obejmować aktualną sytuację logistyczną brygady. Na mapę roboczą szefa logistyki BR OP wrysowuje się tylko te dane, które są niezbędne do kierowania logistyką. W szczególności powinno się wrysowywać elementy ujmowane w graficznej części „PLANU ORGANIZACJI DZIAŁAŃ BOJOWYCH BR OP”, a ponadto:

- linię styczności wojsk własnych z przeciwnikiem (jeżeli znajduje się w pobliżu ugrupowania BR OP);
- rejony działań grup dywersyjno-rozpoznawczych przeciwnika;
- strefy skażeń i zakazań;
- zniszczenia (zwłaszcza dróg i węzłów komunikacyjnych);
- punkty pomocy technicznej rozmieszczone w pobliżu elementów ugrupowania BR OP;
- inne elementy niezbędne do poprawnej oceny sytuacji logistycznej i do kierowania logistyką.

D. UKŁAD MELDUNKU SZEFA LOGISTYKI BR OP DANYCH DO DECYZJI DOWÓDCY

Meldunek szefa logistyki BR OP danych do decyzji dowódcy obejmuje informacje o sytuacji logistycznej, niezbędne dowódcy w toku oceny sytuacji, do podjęcia przezeń decyzji (zamiaru) działań bojowych. Meldunek powinien obejmować dane liczbowe i oceny jakościowe oraz ogólną ocenę sytuacji, ukierunkowaną na zapewnienie realizacji zamiaru dowódcy. W szczególności w treści meldunku powinny się znaleźć odpowiedzi na pytania zawarte w wytycznych do oceny sytuacji.

Przykładowa forma (układ) meldunku może być następująca:

KLAUZULA TAJNOŚCI

Egz. Nr.....

MELDUNEK SZEFA LOGISTYKI..... BR OP DANYCH DO DECYZJI DOWÓDCY O STANIE I MOŻLIWOŚCIACH LOGISTYKI DZIAŁAŃ BOJOWYCH

1. Sprawność techniczna sprzętu radiolokacyjnego i automatyzacji, sposób postępowania ze sprzętem aktualnie niesprawnym, przewidywany czas usprawnienia.
2. Stan zapasowego sprzętu radiolokacyjnego i automatyzacji oraz propozycje manewru tym sprzętem (wykorzystania tego sprzętu).
3. Stan sprzętu samochodowego (w tym głównie samochodowych ciągników ciężkich) i inżynierskiego. Możliwości uzupełnienia. Propozycje manewru sprzętem.
4. Stan specjalistów technicznych. Potrzeby w tym zakresie. Propozycje manewru siłami.
5. Propozycje organizacji Zespołu Ruchomych Warsztatów (ZRW) i przydziału dla nich zadań.
6. Sposób planowanego wykorzystania stacjonarnych warsztatów technicznych, ich możliwości.
7. Posiadane zapasy środków materiałowych, możliwość ich uzupełnienia.
8. Organizacja i możliwości świadczenia usług bytowych.
9. Organizacja i możliwości opieki medyczno-sanitarnej.
10. Kierowanie logistyką:
 - podział kierowniczego personelu służb logistycznych na zespoły kierowania;
 - miejsce szefa logistyki BR OP i jego zastępcy;
 - sposób i terminy przekazywania meldunków.

WNIOSKI:

- ocena stanu gotowości służb logistycznych do zabezpieczenia działań BR;
- główne kierunki w logistyce (szczególnie istotne zadania, krytyczne ogniwa, itp.).

PROŚBY

- niezbędna pomoc ze strony dowódcy w rozwiązywaniu problemów organizacji logistyki.

MATERIAŁY POMOCNICZE DO PRZEPROWADZENIA KALKULACJI I OPRACOWANIA MELDUNKU

1. Ewidencja bieżących stanów zasadniczego sprzętu technicznego BR OP.
2. Ewidencja bieżących stanów podstawowych środków bojowych i materiałowych BR OP.
3. Szczegółowe rozliczenie stanu osobowego służb logistycznych (inżynierów i techników specjalnościami, imienne) według własnego układu.
4. Tabela kalkulacyjna odległości i czasów dojazdów między BR, dr, dt i ddow.
5. Siły, środki i możliwości etatowych warsztatów technicznych KOP (stacjonarnych i ZGWR) i kompanii remontowej BR OP.
6. Podstawowe normy czasowe, techniczne itp.
7. Współczynniki kalkulacyjne.

E. WZÓR MELDUNKU SZEFA LOGISTYKI BR OP DANYCH DO DECYZJI DOWÓDCY

MELDUNEK SZEFA LOGISTYKI BR OP DANYCH DO DECYZJI DOWÓDCY

I. OCENIAM, że głównymi zadaniami służb logistycznych będzie pełne i terminowe stworzenie warunków do działań brygady w:.....

.....
w tym:

- w okresie organizowania.....
- w okresie trwania.....

a) gotowość służb logistycznych do.....

b) aktualnie służby logistyczne realizują.....

c) od..... zaszły następujące istotne zmiany:

- w rozmieszczeniu elementów logistycznych.....

- w ukończeniu:

• personelem logistycznym:.....%

• sprzętem technicznym:.....%

• zapasami śb i śm:.....%

w możliwościach:.....

d) w trakcie działań brygada otrzyma:

- zaopatrzenie z..... (rodzaj, ilość, miejsce, czas)

- wyremontowany sprzęt..... (rodzaj, ilość, miejsce, czas)

- wzmocnienie (wsparcie)..... (rodzaj, ilość, miejsce, czas)

II. LICZĘ SIĘ Z:

a) oddziaływaniem przeciwnika na następujące elementy logistyczne:.....

.....

b) przewidywany zużyciem śb i śm.....

c) stratami.....

d) trudnościami.....

e) innymi czynnikami, jak.....

OCENIAM, że posiadanymi siłami i środkami służby logistyczne będą w stanie wykonać stojące przed nimi zadania.

W z w i ą z k u z t y m:

III. ZAMIERZAM:

a) zadania logistyczne wykonać.....

b) główny wysiłek służb logistycznych skupić na.....

IV. W TYM CELU PROPONUJĘ następujące wykorzystanie elementów logistycznych:

a) w okresie organizowania.....

b) w okresie trwania.....

c).....

Po wykonaniu zadania bojowego brygada będzie miała.....%

sprzętu technicznego oraz.....% śb i śm.

V. LOGISTYKĄ KIERUJĘ Z.....

moim zastępcą.....

Meldunki logistyczne składać będę.....

VI. PROSZĘ O.....

F. UKŁAD I TREŚĆ ZARZĄDZEŃ (ROZKAZÓW) LOGISTYCZNYCH BRYGADY RAKIETOWEJ OBRONY POWIETRZNEJ

Zadania logistyczne przekazuje się wykonawcom w zarządzeniach i rozkazach:

W zarządzeniu (rozkazie) logistycznym określa się:

- zasadnicze zadania wszystkich procesów logistyki;
- limity śb i śm; terminy i sposób ich dowozu;
- nakazane terminy zakończenia obsługiwań technicznych i remontów;
- rozmieszczenie elementów wykonawczych logistyki własnych i przełożonych oraz sposób ich wykorzystania w toku działań;
- organizację procesów logistycznych;
- organizację metrologii;
- sposób korzystania z organów wykonawczych logistyki jednostek wojsk lądowych;
- czasy i sposób składania meldunków.

Zarządzenie logistyczne podpisuje szef logistyki brygady, a rozkaz logistyczny dowódca brygady, szef sztabu i szef logistyki.

**G. UKŁAD MELDUNKU DOBOWEGO SZEFA LOGISTYKI
BRYGADY RAKIETOWEJ OBRONY POWIETRZNEJ**

KLAUZULA TAJNOŚCI

Egz. Nr.....

**SZEF LOGISTYKI..... KORPUSU OP
SZTAB.....**

(miejscowość)

MELDUNEK DOBOWY..... BR OP

ZA OKRES od..... do..... SD..... GODZINA..... DATA.....

1. Główne zadania zrealizowane przez służby logistyczne BR OP minionej doby.
2. Zużycie i poniesione straty w sprzęcie, środkach, infrastrukturze.
3. Stan osobowy w służbach, oddziałach logistycznych.
4. Zmiany w dyslokacji dywizjonów.
5. Stan aktualny sprzętu i środków materiałowych.
6. Potrzeby w zakresie uzupełniania środków bojowych i materiałowych.
7. Ogólna ocena gotowości logistyki do działań bojowych.
8. Prośby.

SZEF LOGISTYKI... BR OP

.....

(stopień imię i nazwisko)

Wykonano w... egz.

Egz. Nr 1 - a/a

Egz. Nr 2 - SD KOP

Egz. Nr 3 - ZSD KOP

Wykonał: stopień, imię i nazwisko

9. PODSTAWY LOGISTYKI WOJSK OPL SIŁ POWIETRZNYCH NATO

Przedstawione w poniższym rozdziale treści wynikają z ogólnych treści podstaw logistyki wielonarodowych Sił NATO oraz ich Sił Powietrznych, a odnoszące się bezpośrednio do wojsk OPL. Z tego też względu powinno być inne zasady, założenia o charakterze ogólnym, bądź też odnoszących się do innych rodzajów wojsk Sił Powietrznych NATO, które przedstawione są w innych publikacjach.

W literaturze normatywnej NATO stwierdza się, że każdy członek Paktu może kierować się własnymi założeniami, organizacją i praktyką logistyczną. Jest to efektem prowadzenia własnej, zagranicznej i wewnętrznej, polityki przez poszczególne państwa, różnych doświadczeń bojowych oraz określonych możliwości ekonomicznych i warunków geofizycznych.

Jednakże, w ramach NATO przyjmuje się jednolite, główne zasady oraz założenia działań logistycznych, oddając specyficzne wymogi prowadzenia działań przez Połączone Siły Wielonarodowe – PSW ((Multinational/Combined) Joint Task Forces – (M/C)JTS) i to na terenie państw-członków Paktu, jak i na innych obszarach.

Niektóre z tych zasad i założeń, zarówno w zakresie teorii jak i praktyki, mogą wydać się zupełnie odmiennymi od naszych ale należy zdawać sobie sprawę, że zostały one określone również na potrzeby nowej strategicznej doktryny Paktu i co z tego wynika, m.in., nowej struktury organizacyjnej Sił Zbrojnych NATO.

Podane poniżej treści, w tym i sama definicja logistyki nie neguje automatycznie poszczególnych, narodowych pojęć i treści logistyki członków NATO. Są one traktowane jako dodatkowe, z pewnością komplikujące przede wszystkim procesy kierowania, czynniki, które będą musiały być uwzględniane wewnątrz połączonych struktur dowodzenia wojskami, w tym kierowania zabezpieczeniem logistycznym wielonarodowych Sił Powietrznych NATO.

9.1. Podstawowe pojęcia, definicje oraz klasyfikacja

9.1.1. Pojęcie oraz zakres przedmiotowy logistyki wojsk OPL

Wielce znaczącym jest fakt, że w teorii logistyki NATO nie odróżnia się pojęć „**logistyka**” oraz „**logistyka wojskowa**”.

Należy więc pamiętać, że termin „**logistic(s)**” oznacza zarówno jedno jak i drugie nasze pojęcie i jest używany m.in. w obu tych znaczeniach.

Kolejnym zagadnieniem jest odpowiednik naszego pojęcia „**działalność logistyczna/działania logistyczne**”⁴, rozumiane jako wszechstronna realizacja (kierowanie i wykonawstwo) specjalistycznych zadań logistycznych.

W materiałach NATO, szczególnie o charakterze ogólnym, można spotkać określenie „**logistic(s) activity**”. Potwierdza to niejako słuszność Katedry Logistyki Wydziału WLOP AON w promowaniu tego terminu.

⁴ Termin ten zastąpił dawniejsze pojęcie „taktyka tyłów”.

Przedsięwzięcia z zakresu logistyki, tj. nasze „**zabezpieczenie logistyczne**” posiada również angielski odpowiednik „**logistic support**”, a niekiedy określane terminem „**logistics assistance**”. W pojęciach NATO nie można natomiast spotkać oddzielnego terminu dla naszego „**wsparcia logistycznego**”⁵, co od kilku już lat budzi niepotrzebnie, różne interpretacje i kontrowersje, a jest prostą konsekwencją powszechnej wieloznaczności słownictwa angielskiego. Należy więc pamiętać, że zarówno „**zabezpieczenie logistyczne**” jak i „**wsparcie logistyczne**” określane są po angielsku terminem „**logistic support**”.

Zazwyczaj jednak, **wszelką aktywność w zakresie logistyki** określa się, wieloznacznym jak widać, terminem „**logistic(s)**”.

Jak już wspomniano, w NATO wiadomym jest, że w szeregu krajach funkcjonuje wiele definicji logistyki, które w różny sposób określają jej współzależności ze strategią, sztuką operacyjną, taktyką oraz przemieszczeniem (manewrem) i zabezpieczeniem medycznym wojsk, a także sferą produkcji zasobów/środków logistycznych.

Rozbieżności te odnoszą się także do spraw zasadniczych, tj. do teorii oraz praktyki organizacyjno-funkcjonalnej logistyki.

Jednakże, mimo to, w NATO uzgodniono i ustalono jedną, wspólną definicję logistyki, którą przedstawiono m.in. w „Słowniku Terminów i Definicji NATO” (AAP-6).

LOGISTYKA (logistics) to nauka (science) o przygotowaniu, tj. planowaniu i organizowaniu (planning) oraz wykonawstwie zadań przemieszczania (movement) oraz utrzymywania i odtwarzania zdolności bojowej wojsk (maintenance of forces). W najszerszym znaczeniu tego pojęcia, to te aspekty działań militarnych, które obejmują:

1. Projektowanie (design) i doskonalenie, rozwój (development); pozyskiwanie (acquisition); przechowywanie, magazynowanie (storage); transportowanie (transport); rozdział (distribution); usługi czyli utrzymywanie i odtwarzanie zdolności użytkowej (maintenance); ewakuację (evacuation) oraz wycofywanie z eksploatacji, w tym niszczenie (disposition) wszelkich środków zaopatrzenia (materiel)⁶;
2. Przemieszczanie (transport) stanów osobowych (of personnel);
3. Pozyskiwanie lub budowa (acquisition or construction); utrzymywanie lub odtwarzanie gotowości użytkowej (maintenance); użytkowanie (operation) wszelkiego rodzaju i typu obiektów i urządzeń infrastruktury (facilities);
4. Pozyskiwanie (acquisition) lub świadczenie (furnishing) usług socjalno-bytowych stanom osobowemu (services).
5. Zabezpieczenie medyczne.

⁵ Przez „wsparcie logistyczne” rozumie się formę zabezpieczenia logistycznego, realizowanego nie przez własne organa logistyczne ale przełożonego lub sąsiadów. Por. rozdział I.

⁶ Termin „materiel”, w tym kontekście oznacza ogół, wyróżnianych w naszej klasyfikacji środków zaopatrzenia, tj: sprzęt i uzbrojenie wojskowe (SiUW); środki bojowe (ŚB); środki materiałowe. Stosowany jest również w szerszym znaczeniu do całościowego określenia wszelkich „środków materialnych”, tj. środków zaopatrzenia oraz obiektów i urządzeń infrastruktury lub węższego, tj. tylko wybranych/wybranego asortymentów/asortymentu.

9.1.2. Etapy i funkcje działalności logistycznej wojsk OPL

Proces zapewniania wojskom środków logistycznych aż do zakończenia ich eksploatacji (materiel live cycle), obejmuje dwa, zasadnicze etapy. Są to: „**etap produkcji środków logistycznych**”, tzw. „production logistics”⁷ oraz „**etap eksploatacji środków logistycznych**”, tzw. „consumer logistics”⁸.

Etapy te, rozdziela bardzo charakterystyczne przedsięwzięcie, tj. „**przekazanie środków/zasobów logistycznych do eksploatacji**” (consumer reception of initial products) na które składają się **środki zaopatrzenia** (materiel) oraz **obiekty i urządzenia infrastruktury** (facilities). W proces ten, zaangażowane są również **cywilne**, szeroko rozumiane, **zasoby logistyczne**, a wyróżniane oddzielnie od powyższych „etapów”.

Prezentowana poniżej klasyfikacja i charakterystyka poszczególnych etapów działalności logistycznej jest w powszechnym użyciu w NATO oraz zyskała ogólną akceptację.

A. ETAP PRODUKCJI (POZYSKIWANIA ŚRODKÓW) ZASOBÓW LOGISTYCZNYCH (Production/Acquisition Logistics).

Ta część działań logistycznych polega na realizacji: prac badawczych (research); projektowych (design); rozwojowych (development); produkcji (manufacture) i uzyskiwaniu akceptacji (acceptance) wytwarzanych, wszelkich środków zaopatrzenia oraz obiektów i urządzeń infrastruktury (materiel) przez przyszłych użytkowników. Przedsięwzięcia te wiążą się z: określaniem wymogów standaryzacji (standardization) i interoperacyjności (interoperability); zawieraniem/kontraktowaniem umów produkcyjnych (contracting); zapewnianiem wymaganej jakości produktów (quality assurance); określaniem asortymentów i ilości części zapasowych (procurement of spares); prowadzeniem analiz niezawodności i defektywności (reliability and defect analysis); określaniem wymogów/standardów bezpieczeństwa (safety standards) wyposażenia (equipment); określaniem specyfikacji i procedur produkcyjnych (specifications and production processes); weryfikacją i testowaniem (trials and testing), łącznie z zapewnieniem niezbędnych urządzeń do ich przeprowadzenia (including provision of necessary facilities); kodyfikację (codification); opracowanie instrukcji użytkownika (equipment documentation); określanie możliwości różnego zastosowania (configuration control) oraz modyfikacji (modifications).

B. ETAP EKSPLOATACJI ŚRODKÓW LOGISTYCZNYCH (Consumer/Operational Logistics).

Ta część działań logistycznych polega na: przejmowaniu (reception) wytwarzanych produktów (initial products) do eksploatacji przez użytkowników; przechowywaniu (storage); transportowaniu (transport); utrzymywaniu i odtwarzaniu zdolności użytkowej (maintenance), w tym remonty (repair) oraz obsługi (serviceability); użytkowanie (operation) i wycofywanie z eksploatacji, w tym niszczenie (disposal).

Etap ten obejmuje: gospodarkę magazynową (stock control) środkami zaopatrzenia; pozyskiwanie lub budowę (provision or construction) obiektów i urządzeń infrastruktury (facilities), wyłączając te, które wykorzystywane są w etapie produkcji środków logistycznych; pla-

⁷ Tłumaczony najczęściej jako „logistyka produkcji”.

⁸ Tłumaczony najczęściej jako „logistyka konsumenta”.

nowanie i kierowanie przemieszczaniem (movement control) środków zaopatrzenia; sprawozdawczość o stanie zdolności użytkowej środków logistycznych (reliability and defect reporting); przestrzeganie standardów bezpieczeństwa podczas ich przechowywania (safety standards for storage); transportowanie (transport) środków zaopatrzenia i prace przeładunkowe (handling) oraz, związane z tymi przedsięwzięciami, szkolenie (related training).

Wielce istotnym są wzajemne współzależności pomiędzy ww. etapami działalności logistycznej. W NATO, podkreśla się dwa, zasadnicze aspekty/cechy tych powiązań, nazywane **współdziałaniem logistycznym** (Cooperative Logistics) oraz **logistyką wielonarodową** (Multinational Logistics).

Pojęcie „**współdziałanie logistyczne**” nie posiada jeszcze oficjalnej wykładni w normatywnych dokumentach NATO. Natomiast, w oficjalnym podręczniku logistycznym określone jest jako „ogół dwu/wielostronnych uzgodnień dokonywanych pomiędzy sferą produkcji, a eksploatacji środków/zasobów logistycznych w celu optymalizacji zabezpieczenia logistycznego wojsk NATO poprzez koordynację i racjonalizację działań.

Celem współdziałania logistycznego jest obniżenie finansowych kosztów zabezpieczenia logistycznego wojsk, zarówno w czasie pokoju, kryzysu jak i wojny, przez stosowanie zasad ekonomii do określania zakresu oraz uzyskiwania jak najwyższej efektywności działań logistycznych.

Zadanie uzgodnień w tym zakresie należy głównie do centralnych organizacji NATO, zajmujących się problematyką zaopatrywania oraz zabezpieczenia technicznego, które dokonują wyborów najnowocześniejszych technik/sposobów oraz metod w zakresie pozyskiwania i gospodarki zasobami logistycznymi.

W działaniach PSW NATO, ich zabezpieczenie logistyczne musi być skutecznie realizowane w sytuacji działania organów logistycznych wojsk wielu państw. Obecnie, wobec ograniczeń zasobów logistycznych, zasad rozdziału kompetencji w zakresie zabezpieczenia logistycznego zauważa się zagrożenia zasady centralnego kierowania działaniami logistycznymi. Powoduje to, że znaczenie ewolucji w kierunku logistyki wielonarodowej traktuje się priorytetowo.

Również i w tym przypadku nie ma jeszcze oficjalnej definicji tego pojęcia ale jej propozycję zawiera podręcznik logistyczny NATO. Są to: „różnego rodzaju sposoby działań i środki logistyczne, inne niż stosowane przez poszczególne państwa, takie jak zintegrowane, wielonarodowe zabezpieczenie logistyczne (integrated logistic support), specjalistyczne, logistyczne zadania narodowe (role specialization support) oraz wiodące państwo w zakresie zabezpieczenia logistycznego PSW NATO (lead nations support).

Kolejną, oficjalną w NATO, klasyfikacją działalności logistycznej jest wyróżnianie tzw. „**funkcji logistyki**” lub „**funkcji działań logistycznych**” (logistics functions). Klasyfikacja ta, którą umownie nazwać można „funkcjonalną”, odnosi poszczególne, specjalistyczne działania logistyczne do zasadniczych składników wojsk, tj. stanów osobowych, środków zaopatrzenia oraz infrastruktury.

Podstawy tej klasyfikacji, ogólnie rzecz biorąc, są więc podobne do wyróżnianych w naszej teorii tzw. szczegółowych rodzajów (podrodzajów) zabezpieczenia logistycznego, np. zabezpieczenie obiektowe - w odniesieniu do infrastruktury, czy zabezpieczenie socjalno-

-bytowe - w odniesieniu do stanów osobowych. Przedsięwzięcia te realizowane są i u nas przez poszczególne „piony funkcjonalne” logistyki.

W NATO, podkreśla się również nierozzerwalność ogółu działań logistycznych oraz konieczność ich całościowej realizacji wspólnie z organizatorami innych rodzajów zabezpieczenia logistycznego (funkcji logistycznych) dla osiągnięcia celu wszechstronnego zabezpieczenia logistycznego. Logistyk NATO, określonej specjalności, współpracuje z przedstawicielami sztabu innych specjalności i, co najmniej, musi uwzględniać reprezentowane przez nich zakresy odpowiedzialności i rozważane problemy. Przykładowo, przygotowanie działań logistycznych zapoczątkowywane jest według narodowych, NATO-wskich czy też wielonarodowych zasad działania i musi być skoordynowane ze wszystkimi, planującymi działania bojowe, administracyjnymi lub logistycznymi, wojskowymi oraz cywilnymi zainteresowanymi komórkami organizacyjnymi.

Poniżej scharakteryzowane są wyróżniane w NATO funkcje logistyki:

(1) FUNKCJA PRODUKCJI I EKSPLOATACJI ŚRODKÓW ZAOPATRZENIA (Materiel⁹ Function of Logistics)

Ta funkcja logistyczna, rozumiana jako specjalistyczna grupa przedsięwzięć z całego zakresu działań logistycznych, dotycząca środków zaopatrzenia (materiel) i to od pierwszego etapu, tj ich powstania, aż do ostatniego czyli wycofania z eksploatacji i skreślenia z ewidencji (final disposal from the inventory).

Pierwsza część „cyklu eksploatacji” (life cycle) środka zaopatrzenia, tj. określenie zapotrzebowania (specyfification) poprzez zaprojektowanie (design) oraz wytworzenie (production) jest oczywiście fazą produkcji (production logistics).

Otrzymanie środków w wojskach (reception), jego rozdział (distribution) i przechowywanie (storage), remont (repair), utrzymywanie w gotowości użytkowej (maintenance), użytkowanie oraz końcowe wycofanie z eksploatacji (disposal) jest już drugą fazą - eksploatacji (consumer logistics).

Ważnym jest aby pamiętać, że początkowe projektowanie środków zaopatrzenia (głównie sprzętu i uzbrojenia wojskowego - SiUW) musi uwzględniać koszty remontów i utrzymywania w gotowości użytkowej. Wymaga to więc, brania pod uwagę obu tych części działalności logistycznej (fazy produkcji i fazy eksploatacji) czyli całościowego rozpatrywania logistycznej „funkcji. zaopatrzeniowej”.

(2) FUNKCJA ZAOPATRYWANIA (Supply Function of Logistics)

Druga, zaopatrzeniowa funkcja logistyczna, dotyczy ogółu środków zaopatrzenia wykorzystywanych w procesach wyposażania (equipment), zabezpieczania (support) oraz utrzymywania w/odtworzenia zdolności bojowej wojsk (maintenance).

Obejmuje ona określanie poziomów zapasów (stock levels), dostarczanie (provisioning), rozdział (distribution) oraz wymianę (replenishment) środków zaopatrzenia.

W NATO wyróżnia się pięć, następujących **klas środków zaopatrzenia**:

1. Przedmioty zapewniające „żywność” wojskom, tj. żywność i pasza, spożywane przez stany osobowe oraz zwierzęta, w przybliżonych ilościach, określanych bez względu na warunki terenowe oraz bojowe.

⁹ W tym znaczeniu termin „materiel” odnosi się do środków zaopatrzenia.

2. Środki zaopatrzenia, których normy określone są etatami organizacyjnymi i wyposażenia, np: umundurowanie (clothing); uzbrojenie (weapons); wyposażenie w narzędzia (tools), części zapasowe (spare parts) oraz pojazdy mechaniczne (vehicles).

3. Paliwa benzynowe (petroleum), oleje napędowe (oil), i smary (lubricants) – POL wszelkiego przeznaczenia, za wyjątkiem ogółu POL (gasoline, fuel oil, greases, coal and coke) dla statków powietrznych oraz paliwowych środków rażenia (flamethrowers).

3a) Paliwa i smary lotnicze.

4. Środki wybuchowe, których inicjatory wybuchowe nie są określone w oficjalnych tabelach należności. Zwykle odnosi się to do wybuchowych środków saperskich (fortyfikacyjnych i budowlanych) jak również do inicjatorów wyposażenia dodatkowego SiUW.

5. Wszelkie typy amunicji, materiałów wybuchowych oraz środków chemicznych.

(3) FUNKCJA OBSŁUGOWA I REMONTOWA/ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO (Maintenance and Repair Function of Logistics)

Obsługiwanie (maintenance), rozumiane jest jako ogół przedsięwzięć realizowanych w celu utrzymywania wszelkich środków zaopatrzenia w wymaganym stanie sprawności technicznej lub jej odtwarzania. Skuteczność działań zarówno wojsk lądowych jak i marynarki wojennej oraz sił powietrznych będzie w poważnym stopniu uzależniona od wysokiej jakości obsług profilaktyczno-zapobiegawczych (preventive maintenance) wyposażenia wojsk, prowadzonych w czasie pokoju oraz stosowanych w ich trakcie środków materiałowych.

Remonty obejmują ogół przedsięwzięć realizowanych w celu przywrócenia utraconej sprawności technicznej (serviceable condition) środkom zaopatrzenia w możliwie najkrótszym czasie.

Remonty strat bojowych SiUW (Battle Damage Repair – BDR) są istotnym przedsięwzięciem w zakresie zapewnienia wojskom dostępu do niezbędnych do prowadzenia działań bojowych środków zaopatrzenia (materiel availability). Remonty te prowadzi się w celu przywrócenia sprawności bojowej (battleworthy condition) uszkodzonemu podczas działań bojowych SiUW. Należy je przeprowadzać jak najszybciej po stwierdzeniu uszkodzenia i to nawet jeśli nie ma całkowitej pewności co do skuteczności remontu.

Rozpoznanie techniczne (damage assessment) musi być przeprowadzone w maksymalnie ograniczonym czasie, bez stosowania w każdym przypadku specjalistycznego sprzętu diagnostycznego czy też wysoce skomplikowanego sprzętu. Zasadniczymi elementami rozpoznania technicznego są: określenie zakresu uszkodzeń/zniszczeń (limiting the damage); przyczyny uszkodzeń/zniszczeń; opracowanie planu remontu; minimalizacja kolejnych zagrożeń oddziaływania przeciwnika na rozpoznawany sprzęt oraz jego załogę. Po zakończeniu działań bojowych, BDR muszą być uzupełnione specjalistycznymi obsługami/remontami dla uzyskania pełnej sprawności technicznej SiUW.

(4) FUNKCJA USŁUGOWA (Service Function of Logistics)

Czwarta funkcja logistyki obejmuje zapewnienie (provision) wojskom walczącym (combat troops) odpowiedniej ilości specjalistów-logistyków (manpower and skills in logistic activities) oraz świadczenia szerokiego zakresu usług (vide range of services). Do przedsięwzięć tych należy m.in: odtwarzanie zużytych/utraconych środków bojowych (combat resupply); rozdział map (map distribution); pozyskiwania siły roboczej (labour resources); usługi pocz-

towe i kurierskie (postal and courier services); usługi handlowe (canteen), pralnicze i kąpielowe (laundry and bathing facilities), pogrzebowe (burials), itd. W warunkach wielonarodowych sił NATO, usługi te mogą być świadczone na rzecz wojsk własnych, jak i sił innych państw Paktu.

Skuteczność tych działań zależy od ścisłej współpracy (close co-operation) pomiędzy pionem operacyjnym i logistycznym wojsk oraz organów cywilnych (operational, logistic and civil planning staffs).

(5) FUNKCJA NISZCZENIA NIEWYBUCHÓW (Explosive Ordnance Disposal (EOD) Function of Logistics)

Funkcja ta obejmuje: dochodzenie (investigation); wykrywanie (detection); lokalizację (location); wstępne rozpoznanie i złożenie meldunku o prawdopodobnym niewybuchu (initial identification and reporting of suspected unexploded ordnance), a poprzedzone: rozpoznanie w terenie (on-site evaluation); oznaczenia (rendering safe); wydobycia (recovery) oraz ostatecznego zniszczenia niewybuchu (final disposal of unexploded explosive ordnance). Zadania te, obejmują również działania wobec tych środków bojowych, których użycie grozi ryzykiem ich użycia, ze względu na uszkodzenie (damage) lub niezachowanie wymaganych norm eksploatacyjnych (deterioration).

(6) FUNKCJA PRZEWOZOWA I TRANSPORTOWA (Movement and Transportation Function of Logistics)

W celu realizacji pełnego zakresu celów działań i zadań PSW NATO, wymagana jest elastyczna możliwość terminowego przemieszczania wojsk zarówno w obszarze teatru działań, jak i pomiędzy nimi. Odnosi się to również do zadań transportowych z zakresu zabezpieczenia logicznego, niezbędnego do zaplanowania i realizacji (mount and sustain) działań bojowych.

(7) FUNKCJA INŻYNIERYJNA (Engineering Function of Logistics)

Funkcja ta, niezwiązana bezpośrednio z działalnością logistyczną, wymaga ścisłej współpracy z wykonawcami zadań logistycznych dla zapewnienia niezbędnych szlaków komunikacyjnych i innych urządzeń budowlanych podczas realizacji zabezpieczenia logistycznego wojsk. Przez to, stwarza ona warunki dla spójnej i właściwej koordynacji działań logistycznych oraz bojowych.

(8) FUNKCJA MEDYCZNA/ZABEZPIECZENIA MEDYCZNEGO (Medical Function of Logistics)

Funkcja ta, obejmuje ogół przedsięwzięć z zakresu zapewnienia odpowiedniego zabezpieczenia medycznego w celu: ewakuacji i opieki medycznej chorych, rannych i porażonych (sick, injured and wounded); minimalizowania okresu niezdolności i powrotu do służby. Z tego też względu, funkcja ta, traktowana jest jako kluczowa dla zwiększania potencjału bojowego wojsk.

Mimo to, że zabezpieczenie medyczne realizowane jest zazwyczaj w układzie narodowym, jego przygotowanie musi być elastyczne oraz uwzględniać skoordynowane cele sił wielonarodowych. Stopień umiędzynarodowienia zabezpieczenia medycznego będzie zróżnicowany, co wyniknie z warunków działań bojowych oraz zgody poszczególnych państw do udziału w poszczególnych aspektach zintegrowanego zabezpieczenia medycznego.

(9) FUNKCJA KONTRAKTOWA (Contracting Function of Logistics)

W procesie zabezpieczenia logistycznego wojsk NATO, szczególnie podczas działań poza obszarem odpowiedzialności Paktu, znaczącego, ciągle wzrastającego znaczenia nabierają kontrakty lokalne. Stanowią one znaczący instrument szybkiego dostępu do lokalnych zasobów logistycznych (in-country resources) poprzez zakup określonych przez dowódcę wojsk NATO środków zaopatrzenia oraz usług (procuring the supplies and services).

(10) FUNKCJA BUDŻETOWA I FINANSOWA (Budget and Finance Function of Logistics)

Opracowywanie budżetu oraz procedury finansowania mają żywotny wpływ na ogół działalności logistycznej (logistic operations). Założenia (policies) uznawania celowości wydatków oraz konstruowania budżetu w zakresie rozmieszczania wojsk NATO i zmian w tym zakresie oraz ich utrzymywania w zdolności bojowej (deployment, redeployment and sustainment) są nietypowe. Wynika to z tego, że poszczególne państwa oczekują finansowania działalności ich własnych kontyngentów wojskowych, podczas gdy specyficzne warunki działań wielonarodowych sił NATO określają rodzaj i zakres wydatków. Często bywa tak, że określane przez NATO cele wydatków obejmują również koszty funkcjonowania dowództw i sztabów NATO oraz udoskonalanie obiektów infrastruktury na obszarze całego teatru działań.

Oprócz wymienionych, uznawanych za typowe funkcje logistyczne, wyróżnia się tzw. „funkcje spokrewnione” (related functions).

Pomimo to, że „Wsparcie przez państwo przyjmujące wojska NATO” (Host Nation Support - HNS) oraz „Program wykorzystania zasobów cywilnych na wypadek zagrożenia” (Civil Emergency Planning – CEP) nie są typowymi funkcjami logistycznymi, są one ściśle związane z logistyką oraz wpływają na przygotowanie działań logistycznych.

Konsekwencją możliwości wykorzystywania kompensowanych działań w zakresie HNS dla zabezpieczenia wojsk NATO podczas działań bojowych jest redukcja nieodzownych przeciw sił i środków zabezpieczenia logistycznego CEP, z kolei, zwiększa możliwości realizacji zadań zabezpieczenia logistycznego poprzez wykorzystywanie zasobów sektora cywilnego, przede wszystkim, w zakresie rozmieszczania wojsk.

9.1.3. Miejsce zabezpieczenia logistycznego w działaniach wojsk OPL

W NATO, ogół działalności sił zbrojnych (military forces activity), określa się terminem „**operation(s)**”. Termin „operation(s)” nie oznacza więc naszych „operacji”, rozumianych jako działania na szczeblu operacyjnym wojsk, zgodnie z zasadami sztuki operacyjnej.

Niewątpliwym jest, że trudno jest przyjąć fakt nieprowadzenia przez wojska NATO operacji, mimo powszechnego wyróżniania „operacyjnego poziomu (szczebla) wojny” (operational level of war), a nawet „sztuki operacyjnej” (np. USA). Należy jednak pamiętać, że na NATO-wskim „operacyjnym poziomie wojny” nie prowadzi się „operacji”, a „kampanie” (campaign).

„**Operation(s)**”, to „operowanie wojskami, a więc wszelka ich działalność. To nie tylko prowadzenie przez nie działań bojowych (combat), według zasad strategii (i sztuki operacyjnej) oraz taktyki ale także realizacja zadań związanych z utrzymywaniem wojsk w zdolności

bojowej (service), ich szkoleniem (training) oraz przedsięwzięcia zakresu administracji wojskowej (administrative military mission). To proces prowadzenia walki zbrojnej, polegający na: przemieszczaniu wojsk (movement); ich zaopatrywaniu (supply); prowadzeniu działań zaczepnych (attack) i obronnych (defence) oraz wykonywaniu manewrów (manoeuvre), niezbędnych do osiągnięcia celów bitwy (battle) lub kampanii (campaign).

W materiałach traktujących nie tylko o działalności sił zbrojnych (militarnych) ale również o udziale sił cywilnych, czy też cywilno-wojskowych, dla wyraźnego odróżnienia części typowo wojskowej z ogółu działań (operations), stosuje się często uszczegółowiające pojęcia „**military operation(s)**” lub najogólniej „**military activity(ies)**”.

Wszystkie te trzy pojęcia należy traktować jako synonimy. W całościowych działaniach (operations) PSW NATO wyróżnia się dwie ich zasadnicze części składowe. Są to:

A. Działania bojowe (military/combat operations)

Obejmują one **walkę** (combat) jednostek bojowych (combat forces/elements) oraz **zabezpieczenie bojowe** (combat support), realizowane przez jednostki zabezpieczenia bojowego (combat support troops/elements).

Zabezpieczenie bojowe obejmuje **wsparcie ogniowe** (fire support) oraz **pomoc w działaniach bojowych** (operational assistance) czyli: wsparcie artyleryjskie (artillery support); wsparcie artylerią przeciwlotniczą (air defence artillery support); zabezpieczenie inżynieryjne (engineering support); działalność służb porządkowych (military police support); organizację łączności (signal support); rozpoznanie wojskowe (military intelligence support).

Działalność ta **wiąże się ściśle ze strategią** (i sztuką operacyjną) oraz **taktyką**.

B. Pozostała działalność.

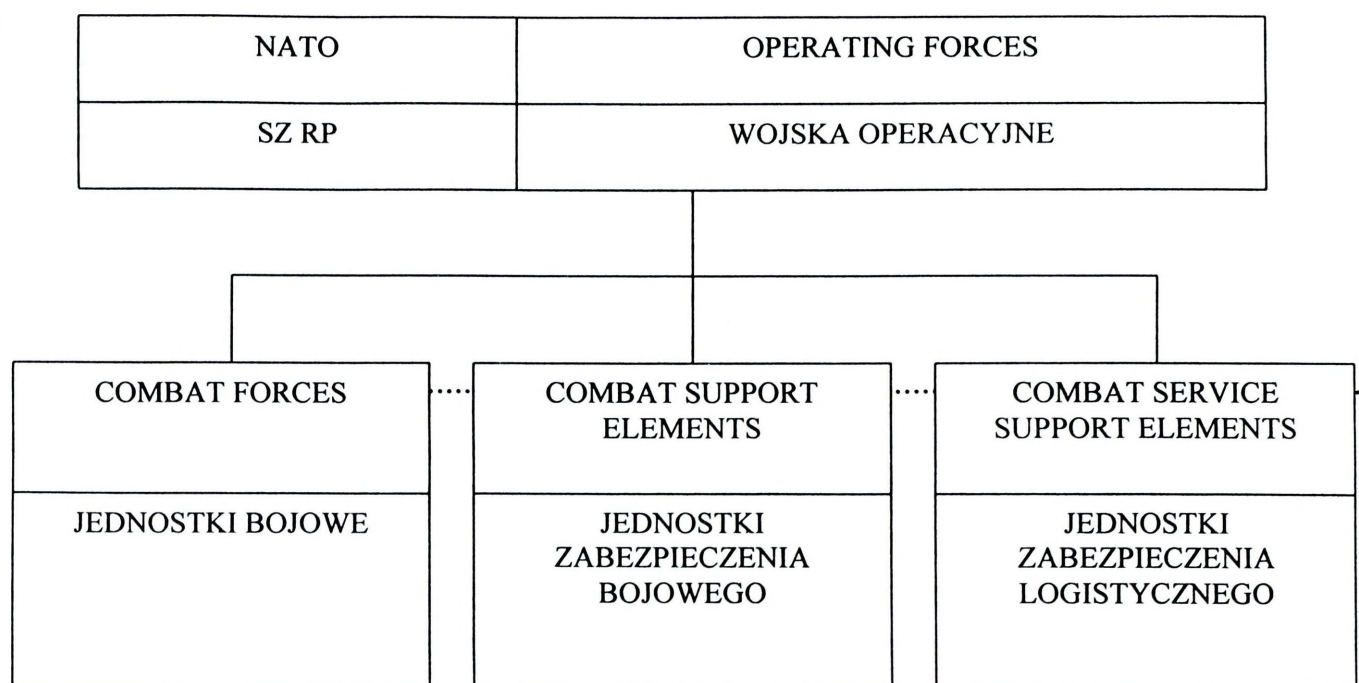
Polega ona na kierowaniu (management) i wykonawstwie (execution) wszelkiej innej działalności wojsk, tj. tzw. **administracji/działalności administracyjnej** (administration/administrative activity), głównie w zakresie **zabezpieczenia logistycznego** (logistic(s) activity/support; logistic(s)) oraz **szkolenia** (training) i **polityki kadrowej** (personnel management).

Przedsięwzięcia zakresu „administracji”, realizowane podczas działań bojowych określa się najczęściej terminem „**combat service support**”, który nie ma odpowiednika w naszej terminologii, a w wiernym tłumaczeniu brzmiałby jako „**usługi/zabezpieczenie usługowe**”.

Jak już wspomniano, przedsięwzięcia z zakresu logistyki, określa się terminami: „**zabezpieczenie logistyczne/działalność/działania logistyczne**” lub tylko „**logistyka**” (logistic support/activity; logistic(s)).

Jednostki i urzędnicy administracji, głównie logistyczne, noszą oficjalną nazwę „**combat service support elements**”, a niekiedy stosowany jest również termin „**logistic(s) agenda(s)**”.

Działalność wojsk w zakresie administracji **nie jest związana z zasadami strategii** (i sztuki operacyjnej) oraz **taktyki**.

Rys. 7. Jednostki i urzędnia logistyczne w ogólnej klasyfikacji wojsk NATO

9.2. Zasady oraz założenia działalności logistycznej w wojskach OPL

Po raz pierwszy zasady i założenia działalności logistycznej określono oficjalnie w NATO w 1978 roku, kiedy to w „załączniku B” (Supplement B) do „Raportu o długoterminowym programie obronnym sił zbrojnych” (The Long Term Defence Programme Task Force Report) wymieniono je między innymi, podstawowymi ukierunkowaniami działalności NATO.

Aktualne obecnie zasady i główne założenia w tym zakresie zostały przyjęte przez Konferencję Wyższych Oficerów Logistyki NATO (Senior NATO Logisticians' Conference) oraz zaaprobowane przez Komitet Planowania Obronnego (Defense Planning Committee - DPC) NATO 14.09.1992r. (Final Decision on MC 319/1), a oficjalnie opublikowane 23.09.1992r. Odnoszą się one zarówno do działalności w czasie pokoju, jak i kryzysu oraz wojny, wynikających z artykułu 5 (Article 5 Operations), a także nie wynikających z tego artykułu¹⁰. Ustalenia te zostały także potwierdzone oraz częściowo uaktualizowane przez DPC w wydanym „Corrigendum 1 To MC 319” z 09.05.1994r, a opublikowanym 27.05.1994r.

Tak oficjalnie określone „Zasady (Principles) oraz założenia działań (Policies) logistycznych NATO” traktowane są jako generalne ukierunkowania (Guidance) dla NATO-wskich i narodowych organów kierowania (Authorities). Mają one służyć do rozwijania koncepcji zabezpieczenia logistycznego PSW NATO oraz ich struktur organizacyjno-funkcjonalnych (structures and procedures).

¹⁰ Artykuł 5 Porozumienia Północnoatlantyckiego (North Atlantic Treaty), zwanego również układem Waszyngtońskim lub Kartą Północnoatlantycką, określa, że jakkolwiek atak na jedno lub więcej państw – członków NATO w Europie lub Ameryce Północnej, będzie traktowany jak atak na ogół państw – członków NATO. Inne działania, jak misje pokojowe, humanitarne oraz likwidacja skutków klęsk żywiołowych traktowane są jako nie wynikające z artykułu 5 (non – Article 5 operations).

9.2.1. Zasady zabezpieczenia logistycznego wojsk OPL

W NATO, w zakresie działalności logistycznej, wyróżnia się **dziewięć zasad (Principles) zabezpieczenia logistycznego**. Są to: **odpowiedzialność; pozyskiwanie zasobów logistycznych; kompetencje; współdziałanie; koordynowanie; wystarczalność; ekonomiczność; elastyczność; jasność sytuacji logistycznej**.

1. Odpowiedzialność (Responsibility)

Przedstawiciele rządów poszczególnych państw oraz kierownictwa NATO (nations and NATO authorities) ponoszą wspólną odpowiedzialność za zabezpieczenie logistyczne (logistics support) PSW NATO.

2. Zapewnienie zasobów (sił i środków) logistycznych (Provision)

Poszczególne państwa muszą zapewnić (indywidualnie lub drogą kooperacyjnych porozumień międzynarodowych) siły i środki - zasoby (resources) logistyczne do zabezpieczenia wojsk własnych, wydzielonych do dyspozycji NATO, zarówno w czasie pokoju jak i kryzysu czy też wojny.

3. Kompetencje (Authority)

Dowódca NATO określonego szczebla organizacyjnego wojsk musi otrzymać odpowiednie kompetencje (uprawnienia) do wykorzystywania zasobów logistycznych, niezbędnych do prowadzenia przez podległe/podporządkowane mu wojska działań (employ) i utrzymywania (sustain) ich w zdolności bojowej, w maksymalnie skuteczny sposób.

Wymóg ten odnosi się również do innych dowódców (z poza systemu dowodzenia NATO), dowodzących jednostkami wchodzącymi w skład PSW NATO.

4. Współdziałanie (Cooperation)

Niezmiernie istotną zasadą jest współdziałanie pomiędzy poszczególnymi państwami-członkami NATO, a kierownictwem Sojuszu. W przypadku działań nie wynikających z artykułu 5 Karty Północnoatlantyckiej, ta zasada ścisłego współdziałania musi obejmować inne państwa, nie będące członkami NATO, Organizację Narodów Zjednoczonych – ONZ (United Nations - UN), Unię Europejską – UE (European Union - EU), Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie – OBWE (Organization of Security and Cooperation in Europe - OSCE) oraz inne organizacje pozarządowe (non-governmental organizations – NGO), o ile zachodzi taka potrzeba.

5. Koordynacja (Coordination)

Koordynacja zabezpieczenia logistycznego pomiędzy NATO, a przedstawicielami poszczególnych państw posiada zasadnicze znaczenie i musi być realizowana na odpowiednich poziomach również z państwami nie będącymi członkami NATO, ONZ, UE, OBWE, a także innymi organizacjami, o ile zachodzi taka potrzeba.

6. Wystarczalność (Sufficiency)

Siły i środki logistyczne muszą być rozdzielone na poszczególne poziomy organizacyjne wojsk w stopniu wystarczającym do osiągnięcia odpowiedniego (określonego) poziomu gotowości bojowej (readiness), zdolności bojowej (sustainability) oraz mobilności (mobility), w celu zapewnienia wymaganych możliwości bojowych (military capability) podczas pokoju, kryzysu i wojny.

7. Ekonomiczność (Economy)

Zasoby logistyczne muszą być wykorzystywane efektywnie czyli: skutecznie (effectively); sprawnie (efficiently) oraz w sposób ekonomiczny (economically).

8. Elastyczność (Flexibility)

Zabezpieczenie logistyczne realizowane własnymi (organic) siłami i środkami czy też przydzielonymi lub wydzielonymi (w formie wsparcia) do tych zadań (dedicated) musi być realizowane tak samo dynamicznie, elastycznie, mobilnie oraz reagując na zmiany sytuacji (responsive) jak działają jednostki bojowe.

9. Jasność sytuacji logistycznej (Visibility)

Dla zapewnienia sprawnego kierowania i koordynowania zabezpieczeniem logistycznym wojsk wielonarodowych sił NATO niezbędnym jest dysponowanie pełnymi i aktualnymi informacjami o narodowych siłach i środkach (assets) logistycznych i ich możliwościach.

9.2.2. Założenia działalności logistycznej wojsk OPL

W teorii logistyki NATO wyróżnia się **trzyście grup założeń działań (Policies) logistycznych**. Są to założenia: **o charakterze ogólnym** oraz założenia, odnoszące się do następujących **dwunastu problemów szczegółowych (zagadnień): przygotowanie działań logistycznych; przygotowanie i organizacja wojsk; dowodzenie jednostkami logistycznymi oraz zarządzanie zabezpieczeniem logistycznym; odpowiedzialność; kompetencje; współdziałanie (cywilno-wojskowego oraz międzynarodowego); pozyskiwanie środków transportowych; wsparcie przez państwo przyjmujące wojska NATO; wykorzystywanie zasobów cywilnych; zabezpieczenie medyczne; uzbrojenie i standaryzacja wyposażenia; refundacja kosztów działań wojsk.**

I. Założenia ogólne (General Policies)

Zabezpieczenie logistyczne powinno być zorganizowane drogą zrównoważenia potencjałów i lokalizacji w czasie „P” źródeł oraz odbiorców zaopatrzenia i usług z możliwościami terminowego oraz ciągłego zabezpieczania wojsk.

Musi ono również obejmować odpowiednie uzgodnienia na okres prowadzenia działań o charakterze misji pokojowych poza terytorium państw – członków NATO.

II. Przygotowanie działań logistycznych (Logistic Planning)

1. Koncepcje (zamiary) zabezpieczenia logistycznego (logistic support concepts) oraz zasad działań logistycznych będą dostosowywane (tailored) do zabezpieczanych wojsk (respective forces) oraz wariantów ich wykorzystania (employment options);

2. Przygotowanie działań logistycznych (logistic planning), w tym przygotowanie środków transportowych (transportation planning) powinno być realizowane jako integralna część planowania obronnego (defence planning) i odpowiadać potrzebom przygotowywanych wojsk i ich działaniom (force and operational planning). Żywością oraz absolutnie koniecznym jest uwzględnianie podczas przygotowywania działań tzw. „wsparcia przez państwo przyjmujące wojska NATO” (Host Nation Support – HNS).

3. Przygotowanie działań logistycznych, zarówno przez poszczególne państwa, jak i organa dowodzenia NATO, musi być ukończone w możliwie najkrótszym czasie i w pełni zharmonizowane z procesem przygotowania działań bojowych wojsk.

III. Przygotowanie i wydzielenie sił wielonarodowych (Force Planning and Generation)

1. Stopień gotowości oraz możliwości wykorzystywania jednostek i urzędów oraz specjalistycznego personelu logistycznego powinien być przystosowany do potrzeb zabezpieczanych wojsk, co zapewni terminowe ich zabezpieczenie.

2. Istotnym aspektem wydzielenia w czasie pokoju sił do działań nie wynikających z artykułu 5 są zadania związane z wydzieleniem sił i środków logistycznych. Dlatego też, wymagania logistyczne tak wydzielanych wojsk muszą być określone we wczesnym okresie przygotowań oraz drogą konsultacji z zainteresowanymi państwami z uwzględnieniem potrzeby nieprzerwanej realizacji zadań nawet w przypadku przedłużenia okresu działań wojsk.

3. W przypadku przygotowywania działań nie wynikających z artykułu 5., państwa, nie będące członkami NATO powinny być włączone w proces wydzielenia wojsk tak szybko, jak to jest tylko możliwe.

4. Wymagane siły i środki logistyczne do zabezpieczania wojsk w działaniach nie wynikających z artykułu 5., powinny być określone podczas przygotowywania wojsk do działań w ramach Partnerstwa dla Pokoju –PdP (Partnership for Peace - PfP), realizowanego łącznie z Procesem Przeglądu możliwości zapewnienia interoperacyjności podczas działań prowadzenia działań (Review Process), nazywanych łącznie PARP. Kiedy zakończono proces wydzielenia wojsk oraz wydano rozkazy bojowe (order of battle), pod uwagę musi być brany poziom osiągniętej standaryzacji wielonarodowych sił NATO.

IV. Dowodzenie jednostkami logistycznymi oraz kierowanie zabezpieczeniem logistycznym (Logistic Command and Control)

1. W celu koordynacji narodowych i wielonarodowych działań logistycznych oraz realizacji określonych uprawnień i odpowiedzialności w tym zakresie, dowódcy NATO muszą dysponować w swoich sztabach odpowiednimi możliwościami do dowodzenia jednostkami logistycznymi oraz kierowania zabezpieczeniem logistycznym podległych/przydzielonych im wojsk. O ile zachodzi taka potrzeba, dowództwa NATO określonych szczebli dowodzenia muszą posiadać możliwości powoływania doraźnych struktur dowodzenia i zarządzania wielonarodowymi działaniami logistycznymi.

2. System łączności (communications and information system) pomiędzy NATO oraz narodowymi i wielonarodowymi sztabami logistycznymi musi zapewniać wymagane oraz kompatybilne połączenia. O ile jest to niezbędne, zapewnienie pożądanej łączności powinno być zapewniane zarówno z państwami nie będącymi członkami NATO, jak i innymi organizacjami, jak ONZ, OBWE, UE oraz różnymi organizacjami pozarządowymi.

3. Sprawozdawczość logistyczna (Logistic reporting) musi zapewniać dowódcom NATO niezbędną jasność sytuacji logistycznej, co umożliwi im wykonywanie zadań oraz zbiór i ocenę potrzeb w zakresie zabezpieczenia logistycznego wojsk w czasie pokoju, kryzysu czy wojny.

V. Odpowiedzialność (Responsibility)

1. Dowódca NATO określa wymagania w zakresie zabezpieczenia logistycznego oraz koordynuje przygotowanie i realizację tych zadań w rejonie swojej odpowiedzialności. Obejmuje to tym samym, w ścisłej współpracy z poszczególnymi państwami, stosowanie różnych sposobów zabezpieczania logistycznego wojsk, od czysto narodowych, do wielonarodowych działań logistycznych.

2. Odpowiednia odpowiedzialność w zakresie działalności logistycznej powinna być również zagwarantowana dowódcom z poza systemu dowodzenia NATO ale wchodzącymi w skład wielonarodowych sił Koalicji. I na odwrót, odpowiedzialność dowódców NATO odnosi się także do wojsk państw nie będących członkami Paktu.

3. Dowódcy NATO przejmują odpowiedzialność za realizację określonych zadań (tasks as directed). Jeśli to konieczne, odpowiedzialność ta odnosi się również do określania przez nich następujących problemów zabezpieczenia logistycznego:

- obrona i ochrona strefy tyłów wojsk (rear area security);
- punkty (rejony) dostępu do i szlaków komunikacyjnych (operating points of entry and lines of communication);
- koordynacja wykorzystywania miejscowej infrastruktury (coordination of the use of real estate);
- zabezpieczenie obiektowe w skali teatru działań (theatre level engineering).

4. Każde państwo ponosi ostateczną (ultimate) odpowiedzialność za zapewnienie zabezpieczenia logistycznego własnych wojsk, wydzielanych do NATO. Może to być realizowane różnymi sposobami, włączając porozumienia z innymi państwami lub NATO. Dowódcy NATO mogą otrzymać zadanie mediacji oraz koordynacji takich porozumień.

5. Do czasu przekazania dowódcy NATO narodowych zasobów logistycznych, zarządzają nimi poszczególne państwa.

6. Zapewnienie realizacji specyficznych funkcji logistycznych (rodzajów zabezpieczenia logistycznego) może należeć do zadań kraju przewodzącego (w zakresie zabezpieczenia logistycznego), tzw „lead nation” lub kraju specjalizującego się w określonych zadaniach, tzw. „role specialist nation”. W takich przypadkach zakłada się koordynację tych zadań w rejonie odpowiedzialności „lead nation”.

VI. Kompetencje (Authority)

1. Dowódcy NATO na uzgodnionych szczeblach dowodzenia posiadają kompetencje do zmian w rozdziale, tj. redystrybucji określonych, narodowych zasobów logistycznych, przeznaczonych do zabezpieczania wydzielonych pod ich dowództwo wojsk poszczególnych państw. Działanie takie uznaje się jednak za sporadyczne i jest stosowane jedynie w ograniczonych czasowo, niespodziewanych sytuacjach niedoboru środków logistycznych, niezbędnych do wykonania zadań. Redystrybucja nie może narażać na niebezpieczeństwo żywotności (survivability) pozbawianych środków wojsk.

2. Dowódca NATO zarządza zasobami określonych środków logistycznych tzw. powszechnego użytku.

3. W przypadku organizowania wielonarodowych jednostek i urzędzeń logistycznych wojsk NATO, specyficzne zasady związane z kompetencjami, odpowiedzialnością oraz re-

fundacją w tym zakresie muszą być określone we wczesnym okresie przygotowawczym i znacznie wcześniej zanim dowódcy NATO otrzymają uprawnienia do wykorzystywania zasobów narodowych.

4. Dowódca NATO posiada kompetencje do określania wymagań w zakresie HNS oraz wykorzystywania lokalnych zasobów logistycznych poprzez inicjowanie oraz udział w dwu i wielostronnych negocjacjach w tym zakresie. Kiedy wymaga tego sytuacja, dowódca NATO może przerwać prowadzone rozmowy i nakazać realizację poprzednio uzgodnionych porozumień. Specjalne uzgodnienia w tym zakresie dotyczą wojsk NATO działających poza zintegrowanymi strukturami Paktu, wojsk państw nie będących członkami NATO oraz ustaleń z innymi organizacjami jak ONZ, OBWE, UE oraz pozarządowymi.

5. Dowódcy NATO posiadają uprawnienia do wymagania składania meldunków oraz kontrolowania ilości oraz jakości określonych, narodowych zasobów logistycznych (poza francuskimi), przeznaczonych do zabezpieczania wydzielanych wojsk do sił wielonarodowych. W stosunku do państw nie będących członkami NATO, dotyczy to również potwierdzenia przydatności ich jednostek, urządzeń i zasobów logistycznych, a w przypadkach koniecznych również i ich inspekcji, przed ich przekazaniem do składu wojsk Paktu.

VII. Współdziałanie (Cooperation)

Standaryzacja środków zaopatrzenia oraz świadczonych usług ma bezpośredni wpływ na utrzymanie zdolności bojowej (sustainability) oraz skuteczność bojową (combat effectiveness). Drogą tą osiąga się co najmniej interoperacyjność (interoperability) podstawowego SiUW, zamienność (interchangeability) środków zaopatrzenia (supplies) oraz powszechność (commonality) zasad postępowania w zakresie działań logistycznych (procedures).

1. Systemy łączności i informatyczne (communication and information systems) pomiędzy sztabami logistycznymi NATO i poszczególnych państw muszą zapewniać kompatybilne i skuteczne sposoby wymiany informacji (efficient and compatible interfaces).

2. Dla umożliwienia dowódcom PWS wykonywania ich zadań oraz zgromadzenia odpowiednich zasobów na czas „P”, kryzysu i „W”, przekazywane, narodowe meldunki i informacje o potencjale logistycznym do sztabów NATO (logistics reporting) muszą zapewniać pełną jasność sytuacji w tym zakresie.

3. Wszelkie czynniki mające wpływ na proces zabezpieczenia logistycznego podczas eksploatacji (logistics support considerations) systemów i wyposażenia powinny być integralną częścią etapów ich projektowania i produkcji.

VIII. Odpowiedzialność (Responsibility)

1. Dowódca NATO określa wymogi w zakresie zabezpieczenia logistycznego (logistic requirements) oraz koordynuje jego realizację w obszarze swojej odpowiedzialności.

2. Każde z państw ponosi ostateczną odpowiedzialność za zapewnienie zabezpieczenia logistycznego swoich wojsk wydzielonych do NATO. Zrealizowane to być może wieloma sposobami, w tym poprzez odpowiednie uzgodnienia (umowy) z innymi państwami czy też wewnątrz NATO.

3. Poszczególne państwa utrzymują kontrolę nad własnymi siłami i środkami logistycznymi do czasu ich przekazania dowódcy NATO w tzw. „Przekazie Kompetencji” (Transfer of Authority - TOA).

IX. Kompetencje (Authority)

1. Dowódcy NATO na uzgodnionych szczeblach dowodzenia posiadają kompetencje do zmiany przydziału określonych sił i środków logistycznych przeznaczonych do zabezpieczenia wojsk będących pod ich dowództwem.

Terminy oraz warunki takich zmian zostały ustalone przez Konferencję Wyższych Oficerów Logistyki NATO w 1993 r.

Uprawnienia te posiadają: dowódcy NATO na szczeblu „sub -PSC” dowodzący PWS NATO; w obszarze ich odpowiedzialności; w czasie każdego działania kierowanych przez Radę Północno-Atlantycką (North Atlantic Council - NAC) lub Komitet Planowania Obronnego (Defence Planning Committee - DPC); w czasie pokoju, kryzysu i wojny.

2. Dowódcy NATO posiadają uprawnienia do określenia wymagań w zakresie HNS, inicjowania oraz uczestnictwa w dwu oraz wielostronnych negocjacjach. Jeśli jest to celowe, dowódca NATO może zakończyć uzgodnienia w zakresie HNS, odwołując się do poprzednich ustaleń w tym zakresie.

Dokonane, określone uzgodnienia obowiązywać będą poza zintegrowaną strukturę PWS NATO. Możliwość różnych wariantów rozmieszczenia (ugrupowania) PWS NATO wymaga ogólnego podejścia przy planowaniu HNS. Poszczególne państwa, we współdziałaniu z NATO, będą musiały dokonać planowania w zakresie pożądaných potrzeb i posiadanych możliwości ze strony (jako) „państwa przyjmującego”. W każdym jednak razie, pozostaną okoliczności dotyczące szczególnie, ale nie tylko, Sił Reagowania (Reaction Forces). W takich przypadkach, planowanie HNS związane ze specyficznymi wymaganiami, może, a nawet powinno być kontynuowane.

3. Dowódca NATO ma prawo wymagać składania meldunków oraz kontrolowania (podczas pokoju, kryzysu i wojny) stanu, ilości i jakości sił i środków logistycznych, przeznaczonych do zabezpieczenia (wsparcia) wojsk, które będą mu podlegały.

X. Pozyskiwanie środków transportowych (Transportation)

1. Zasoby systemów komunikacyjnych (movement systems) oraz środków transportowych (transportation resources) muszą być w stanie odpowiadać każdemu wariantowi rozmieszczenia wojsk, w tym sił i środków logistycznych (częściami lub jednocześnie), regulować napływ transportów, łagodzić sytuacje ich nadmiaru zmieniając ich trasy, a nawet zatrzymywać transporty.

2. Wojskowe i cywilne zasoby transportowe muszą zapewniać wystarczające możliwości przewozowe (sufficient transportation capability), standardową „kontrolę przewozów” (movement control), a także koordynację (coordination) oraz systemowe ustalenia priorytetów przewozowych (prioritization systems).

3. Poszczególne państwa powinny zagwarantować możliwość łatwego oraz ekonomicznego pozyskania cywilnych i wojskowych zasobów transportowych i infrastruktury komunikacyjnej, co pozwoli na terminowe działania zarówno w czasie pokoju, kryzysu jak i wojny.

4. Wykorzystanie wojskowych oraz cywilnych zasobów transportowych i komunikacyjnych, przeznaczonych do rozmieszczenia wojsk (deployment), odtwarzania ich zapasów (re-supply) oraz zmiany ugrupowania (redeployment) musi być skoordynowane na odpowiednim

poziomie organizacyjnym oraz musi uwzględniać nadrzędne priorytety określone przez dowódcę NATO.

XI. Wykorzystywanie zasobów cywilnych (Civil Resources)

1. Wykorzystanie wojskowych i cywilnych zasobów logistycznych powinno być optymalnie zbalansowane. Zasoby cywilne powinny być wykorzystywane, o ile jest to celowe, realne oraz korzystniejsze czasowo i uzasadnione rachunkiem „koszt - efekt” (cost - effective).

2. O ile jest to celowe, powinno się wykorzystywać oba źródła (wojskowe i cywilne) zasobów logistycznych. Projektowanie oraz produkcja cywilnych zasobów logistycznych powinno uwzględniać pożądane cechy obronne, o ile jest to celowe i wynika z rachunku ekonomicznego. Pozwala to tym produktom spełniać wymogi militarne, przewyższające z reguły wymogi komercyjne. Równocześnie, projekty wojskowego sprzętu czy też systemów powinny uwzględniać, o ile to możliwe, cywilne składniki oraz standardy.

3. Poszczególne państwa powinny udoskonalać ustawy oraz plany logistyczne dla ułatwienia szybkiego wykorzystania zasobów cywilnych we wczesnych okresach zagrożeń, szczególnie w zakresie HNS, środków transportowych i innych spokrewnionych zasobów związanych z rozmieszczaniem wojsk, infrastruktury oraz produkcji wojennej.

XII. Współdziałanie (cywilno-wojskowe i międzynarodowe) (Co-operation)

1. Współdziałanie logistyczne (logistic co-operation) pomiędzy sektorem cywilnym a militarnym, w obrębie poszczególnych państw oraz pomiędzy nimi musi zapewnić jak najlepsze wykorzystanie ograniczonych przecież zasobów obronnych, a dublowanie powszechnych funkcji (zadań) logistycznych musi być zminimalizowane. Poprawnie dokonane ustalenia oraz obustronne wsparcie pomiędzy poszczególnymi państwami w zakresie zapewnienia oraz wykorzystania zasobów logistycznych powinno ułatwiać im wykonywanie indywidualnych zadań. Dlatego też, rozpatrywać należy stworzenie międzynarodowych powiązań w zakresie potencjału logistycznego, specjalistycznych obszarów logistycznych (role specialization in logistic areas) oraz ustalenie wspólnych zasobów powszechnego użytku (common joint founded resources). Rozwiązania te należy stosować o ile mogą być korzystne, również z ekonomicznego punktu widzenia, jako celowe rozwiązania w zakresie zabezpieczenia logistycznego, szczególnie dla PWS NATO.

Jeżeli istnieją konkretne powody ekonomiczne, wówczas należy wykorzystać potencjał logistyczny NATO (np. w zabezpieczeniu wielce złożonych działań bojowych). Dysponentem tych zasobów jest Agencja ds. Zaopatrzenia i Usług Logistycznych (NATO Maintenance and Supply Agency - NAMSA).

XIII. Zabezpieczenie medyczne (Medical)

Ogólne założenia logistyczne, w najszerszym znaczeniu, odnoszą się również do problematyki zabezpieczenia medycznego (medical support). Jednakże kierowanie (guidance) tym rodzajem zabezpieczenia logistycznego musi być realizowane przy uwzględnieniu również innych, specjalistycznych (medycznych) czynników i właściwości.

9.2.3. Wpływ nowej doktryny NATO na założenia działalności logistycznej

Nowa sytuacja polityczno-militarna w Europie, w tym praktyczne wyeliminowanie zagrożenia globalnym konfliktem wschód-zachód, zmieniła priorytety głównych zainteresowań Sojuszu w skali strategicznej.

W odróżnieniu do minionego okresu, obecne zagrożenia to możliwości powstania różnorodnych, z reguły regionalnych kryzysów i konfliktów. Mogą one powstawać na zróżnicowanych i wielowymiarowych podłożach i charakteryzować się wielorakimi możliwościami rozwoju. Będą więc trudno przewidywalnymi i wymagającymi niekiedy natychmiastowych reakcji.

Z tych też względów, w dniach 7-8 listopada 1991 roku, szefowie państw i rządów uczestniczących w naradzie Rady Północnoatlantyckiej (North Atlantic Council - NAC) w Rzymie, uzgodnili Nową Doktrynę (Koncepcję) Strategiczną Sojuszu (Alliance's New Strategic Concept).

Zasadniczą implikacją przyjęcia nowej doktryny przez NATO była nowa struktura organizacyjna sił zbrojnych Paktu, a przez to odejście od utrzymywania większości wojsk w wysokich stanach gotowości bojowej. Funkcje te pełnią obecnie jedynie tzw. „Siły Reagowania” (Reaction Forces - RR), w tym „Siły Natychmiastowego Reagowania” (Immediate Reaction Forces - IRF) oraz „Siły Szybkiego Reagowania” (Rapid Reaction Forces - RRF). Pozostałe, zasadnicze siły, to „Główne Siły Obronne” (Main Defence Forces - MDF) oraz „Siły wzmocnienia” (Augmentation Forces - AF).

Tak poważne zmiany w strategii sojuszu wymagają jednocześnie wysokiej mobilności wojsk oraz wielonarodowego ich składu.

Spowodowało to m.in. określenie szeregu **nowych wymogów wobec logistyki** w NATO. Wymogi te, określane są zazwyczaj w następujących, **dziwięciu grupach problemowych**: **elastyczność** (flexibility); **strategiczna mobilność, organizacja przemieszczania i zapewnienie środków transportowych** (strategic mobility, movement and transportation); **wielonarodowość** (multinationality); **standaryzacja** (standarization); **wsparcie przez państwo przyjmujące wojska NATO** (Host Nation Support - HNS); **zachowanie i odtwarzanie zdolności bojowej** (sustainability); **zabezpieczenie medyczne** (medical support); **infrastruktura** (infrastructure); **współpraca** (co-operation)

A. Elastyczność

Organizacja zabezpieczenia logistycznego musi być dostosowana do założeń strategicznych oraz wymagań wojsk, prowadzących działania bojowe. Szeroki wachlarz opcji, wariantów obronnych na obszarach działań NATO wymaga elastyczności w zapewnianiu wojskom środków logistycznych.

Wymaga to:

1. Odpowiedniej, wieloszczeblowej organizacji zabezpieczenia logistycznego.
2. Terminowego dostępu do źródeł zaopatrzenia i usług.
3. Zapewnienia wojskom SiUW o cechach (możliwościach) przewozowych.
4. Dostosowania potencjału i organizacji zabezpieczenia logistycznego do potrzeb zabezpieczanych wojsk, w tym wariantów ich rozmieszczenia, co zapewni im optymalne warunki zabezpieczania podczas działań bojowych.

5. Wyposażenia dowódców NATO na odpowiednich szczeblach organizacyjnych wojsk w niezbędne uprawnienia do zarządzania określonymi środkami logistycznymi zgodnie z potrzebami wynikającymi z konkretnej sytuacji bojowej (operacyjnej).

6. Zapewnienia, że przygotowanie działań logistycznych realizowane jest jako integralna część „planowania obronnego” tego samego szczebla, na którym przygotowuje się skład i działania wojsk.

B. Strategiczna mobilność, organizacja przemieszczania i zapewnienie środków transportowych

Dla zapewnienia wymaganej elastyczności wielowariantowych działań wojsk NATO, poszczególne państwa muszą stworzyć niezbędne warunki dla zapewnienia mobilności wojsk w skali strategicznej, ich przemieszczania oraz zapewnić im odpowiednie środki transportowe. Planowe przygotowania w tym zakresie powinny pozwolić na skuteczne reagowanie w różnych, polityczno-militarnych sytuacjach.

Odpowiednie ilości środków transportu powietrznego i naziemnego, w połączeniu z zasadniczymi obiektami infrastruktury komunikacyjnej, takimi jak porty i lotniska, a także cywilno-wojskowe organa planowego przygotowywania (planowania) i zarządzania ruchem wojsk w zasadniczy sposób warunkują rozmieszczanie, wykorzystanie bojowe oraz zmianę ugrupowania wojsk NATO.

C. Wielonarodowość

Nieodłączną częścią całości wojsk, którym określa się jakiś wariant działań bojowych, jest logistyka. Dlatego też, koncepcja zabezpieczenia logistycznego formacji wielonarodowych powinna uwzględniać następujące kryteria:

1. Skuteczność działań.

2. Narodowa odpowiedzialność za zapewnienie odpowiedniego zabezpieczenia logistycznego (indywidualnie lub poprzez porozumienia międzynarodowe, w tym uzgodnienia co do pełnienia w skali całości wojsk PWS NATO tzw. „logistycznych funkcji specjalistycznych”).

3. Narodowe składniki PWS NATO (komponenty, kontyngenty) muszą być samowystarczalne pod względem logistycznym zarówno w okresie początkowym, jak i w kolejnych, mając zapewnione przez odpowiednie organa narodowe, dostawy zaopatrzenia i usług, zgodnie z ustaleniami dokonanyymi pomiędzy poszczególnymi państwami, a dowództwami NATO.

4. W celu zarządzania pewnymi zasobami logistycznymi, zapewnianymi przez poszczególne państwa, dowódcy NATO muszą dysponować odpowiednimi uprawnieniami, uzgodnionymi pomiędzy państwami, a dowódcami PWS.

D. Standaryzacja

Na skuteczność bojową sił NATO, szczególnie o składzie wielonarodowym, bezpośredni wpływ będą miały poziomy standaryzacji wojsk. Dlatego też, standaryzacja wyposażenia, zaopatrzenia oraz procedur logistycznych jest ogólnym, logistycznym wskaźnikiem oceny przydatności wojsk, który powinien być brany pod uwagę szczególnie przy ustalaniu składu Sił Reagowania. Jako minimum wymagań dla osiągnięcia skuteczności bojowej przyjmuje się interoperacyjność zasadniczego wyposażenia wojsk, wzajemną zastępowalność

(interchangeability) zasadniczych środków zaopatrzenia oraz powszechność (commonality), o cechach zamienności, procedur działań logistycznych.

E. Wsparcie przez państwo przyjmujące wojska NATO

Dla zachowania zdolności bojowej PWS NATO, niezbędnym jest wsparcie przez państwo(a) przyjmujące te wojska na własnym terytorium. Jest to więc swoiste uzupełnienie organicznego potencjału logistycznego PWS.

Dwu i wielostronne porozumienia międzynarodowe, uwzględniające wymagania naczelnego dowódcy PWS NATO (Major NATO Commander - MNC), dotyczą zapewnienia niezbędnej obrony i ochrony jednostkom i urządzeniom logistycznym, zabezpieczenia logistycznego i obiektów infrastruktury przybywającym wojskom, podczas ich przemieszczania oraz wykonywania zadań. Wymagana elastyczność oraz wielonarodowość PWS NATO uwypukla potrzebę zwiększonego udziału dowódców tych wojsk w poszerzaniu uzgodnień w tym zakresie.

Ponadto, wielowariantowość możliwości działań PWS wymaga, aby uzgodnienia zakresu HNS były formułowane w sposób bardziej ogólny niż dotychczas.

F. Zachowanie i odtwarzanie zdolności bojowej

Jednostki i urządzenia logistyczne partycypować będą w zachowaniu i odtwarzaniu zdolności bojowej PWS, realizując zadania zabezpieczenia technicznego (maintaining)¹¹ na odpowiednich do prowadzonych działań poziomach wobec ogółu środków zaopatrzenia, tj. UiSW (combat equipment), środków bojowych (combat support assets) oraz środków materiałowych (war consumables).

G. Zabezpieczenie medyczne

Usługi medyczne mają zasadniczy wpływ na zachowanie i odtwarzanie zdolności bojowej przez wojska. Obejmują one: profilaktykę zdrowotną; szybkie udzielanie pomocy chorym (sick), porażonym (injured) i rannym (wounded); zapewnienie szybkiego powrotu do służby.

Potencjał medyczny w obszarze działań wojsk musi być zbalansowany z ich wielkością i prawdopodobieństwem (ryzykiem) poniesienia strat sanitarnych. Poza tym, system medyczny musi być w gotowości do działań jeszcze przed faktem poniesienia ewentualnych strat.

H. Infrastruktura

Infrastruktura NATO oraz określone obiekty zapewnione przez poszczególne państwa muszą spełniać wymogi bezpieczeństwa i być dostosowane do geostrategicznych warunków działań PWS NATO.

Określenie przez PWS wymogów w zakresie infrastruktury będzie traktowane priorytetowo.

I. Współpraca

Dla maksymalizacji wykorzystania zasobów cywilnych i przemysłu, zasadniczym warunkiem będzie współpraca cywilno-wojskowa. Współpraca ta, w połączeniu z pogłębionym planowaniem mobilizacji gospodarki, powinna zapewnić większą wydajność w obszarach przemysłowych, gdzie czasy produkcji są krótkie oraz gdzie pewne produkty cywilne o zastosowaniu wojskowym mogą być wykorzystane na potrzeby PWS.

¹¹ W najszerszym pojęciu, termin „maintenance” oznacza: „ogół przedsięwzięć realizowanych w celu utrzymania lub odtworzenia środków zaopatrzenia w określonym stanie. Obejmują one: rozpoznanie; kontrolę; obsługiwanie; dopuszczenie do użytkowania; naprawy i remonty oraz reklamacje.

9.2.4. Wariantowość organizacyjna zabezpieczenia logistycznego wojsk OPL

9.2.4.1. Państwo wiodące (Lead Nation Logistic Support)

Jedno z państw, bazując na swoich możliwościach, wyraża zgodę na przyjęcie odpowiedzialności za pozyskanie oraz zapewnienie zabezpieczenia logistycznego w szerokim zakresie dla ogółu lub części wielonarodowych sił NATO i/lub ich dowództwom oraz sztabom. W konkretnych działaniach, może być wyznaczonych więcej niż jedno państwo wiodące, zapewniające zabezpieczenie w ściśle określonych dziedzinach oraz obszarach odpowiedzialności. Państwa takie mogą również wyrażać zgodę na pełnienie funkcji koordynatora zabezpieczenia logistycznego wojsk innych państw, w ściśle określonych zakresach oraz obszarach odpowiedzialności. Kompensacja i/lub zwrot kosztów za działania na rzecz wojsk innych państw będą uzgadniane pomiędzy zainteresowanymi stronami.

9.2.4.2. Państwo pełniące funkcję specjalistyczną (Role specialist Nation Logistic Support)

Jedno z państw podejmuje się odpowiedzialności za pozyskanie szczególnych klas zaopatrzenia lub usług dla ogółu lub części sił wielonarodowych. W takich przypadkach należy zawsze brać pod uwagę czy któreś z państw wydzielających swoje wojska do sił wielonarodowych posiada szczególne możliwości w zakresie powszechnego zaopatrywania i świadczenia usług. Kompensacja i/lub zwrot kosztów za działania tego typu będą uzgadniane pomiędzy zainteresowanymi stronami.

9.2.4.3. Organizacja zabezpieczenia wielonarodowego (Multinational Support Arrangements)

Uzgodnienia w tym zakresie mogą być dokonywane pomiędzy dwoma lub większą ilością państw lub pomiędzy zainteresowanymi państwami oraz przedstawicielami NATO. Powinno to ułatwić indywidualną realizację zabezpieczenia logistycznego przez poszczególne państwa oraz polepszyć ogólną skuteczność oraz ekonomiczność działań. Rozwiązanie takie może być zastosowane w każdym rodzaju działalności logistycznej i być pomocnym w uniknięciu dublowania wysiłków oraz ich zbyteczności. Dowódcy NATO mogą otrzymać zadania mediacji i koordynacji uzgodnień tego rodzaju.

9.2.4.4. Zapewnienie zasobów powszechnego użycia (Commonly Funded Logistic Resources)

Dotyczą one tych środków, które traktowane są jako powszechnie stosowane i są możliwe do wykorzystania. Odnosi się to np. do:

- szeroko rozumianych obiektów infrastruktury, w tym składów, lotnisk, (lines of communications – LOC);
- wykorzystywania i koordynacji wykorzystania infrastruktury;
- środków łączności i dowodzenia;
- przedsięwzięć kwaterunkowo-budowlanych (logistic engineering).

Procedury zapewnienia tych zasobów muszą być opracowane i uzgodnione przed rozpoczęciem działań oraz zapewnić odpowiednią elastyczność i możliwości szybkich reakcji wojskom na zmiany sytuacji w tym zakresie podczas działań bojowych.

9.2.4.5. Zintegrowane, wielonarodowe zabezpieczenie logistyczne (Multinational Integrated Logistic Support)

Dwa lub więcej państw wyraża zgodę na zapewnienie sił i środków dla jednostek i urzędzeń logistycznych, dowodzonych przez dowódcę NATO według zasad zarządzania operacyjnego (operational control) w celu zabezpieczenia logistycznego wielonarodowych sił NATO. Jest to szczególnie atrakcyjny wariant organizacyjny, kiedy jedno państwo posiada możliwości zapewnienia zasadniczych sił i środków logistycznych i/lub organy kierowania zabezpieczeniem logistycznym, przy których mogą być formowane inne jednostki logistyczne z sił wzmocnienia lub innych kontygentów. Taki system logistycznych organów wielonarodowych zapewnia uniknięcie dublowania wysiłków, jednocześnie eliminując zbyteczne podczas działań bojowych. Kompensowanie i/lub zwrot kosztów będzie przedmiotem uzgodnień pomiędzy zainteresowanymi państwami.

9.2.4.6. Kontrakty miejscowe (Local Contracting)

W sytuacjach możliwości i ekonomiczności wykorzystania komercyjnych środków logistycznych, a jednocześnie celowości utrzymywania własnych zapasów przez wojska, dowódcy NATO oraz przedstawiciele poszczególnych państw zawierają będą kontrakty miejscowe. Zakres tych kontraktów zależy będzie od konkretnej sytuacji. Ponieważ, Agencja NATO ds. Obsług i Zaopatrywania (NATO Maintenance and Supply Agency - NAMCA) zajmować się będzie kontraktami miejscowymi tylko w przypadku działań wojsk Paktu i to w określonych, szczególnie ważnych asortymentach, większość kontraktów zawierana będzie przez przedstawicieli narodowych. Mimo to, zakłada się koordynowanie przez NATO kontraktacji narodowych, co powinno pozwolić na prawidłowość procesu zawierania umów, minimalizowanie współzawodnictwa pomiędzy poszczególnymi państwami oraz ekonomiczność kontraktów w skali całości wojsk. Zasadnicze znaczenie będzie miała rozważna koordynacja zawieranych kontraktów oraz współdziałanie w tym zakresie wielonarodowych sił NATO. Skuteczna koordynacja narodowych kontraktów przez NATO nie będzie utrudniać, a ulepszy działalność poszczególnych państw.

ZAKOŃCZENIE

Przedstawione w niniejszym skrypcie treści nie wyczerpują tematyki zabezpieczenia logistycznego Wojsk Obrony Przeciwlotniczej Sił Powietrznych RP z uwzględnieniem działań w składzie wielonarodowych Sił NATO, mimo że intencją autora było możliwie szczegółowe omówienie jego organizacji i funkcjonowania. Otóż wynika to z tego, że proces restrukturyzacji Sił Zbrojnych, a w tym i Sił Powietrznych wciąż jeszcze trwa. Poza tym sytuacja taktyczno-logistyczna w poszczególnych rejonach działań bojowych ulega szybko radykalnym zmianom. Dotyczy to samego stanu technicznego UiSW Sił Powietrznych, ale również sił i środków elementów wykonawczych, realizujących procesy zabezpieczenia logistycznego. Otóż wymusi to na organizatorach i wykonawcach zabezpieczenia logistycznego konieczność ciągłego analizowania i oceniania bieżącej sytuacji taktyczno-logistycznej oraz podejmowania niekiedy niekonwencjonalnych i indywidualnych decyzji w tym zakresie, które często będą odbiegać od uznanych standardów w tym zakresie. Stosowanie ich jest możliwe tylko w pewnych sytuacjach. Poza tym wielką trudność sprawiło wygenerowanie specyfiki zasad i założeń Wojsk OPL działających w składzie wielonarodowych Sił NATO. Wynika to z tego, wojska OPL w NATO traktowane są jako rodzaj wojsk Sił Powietrznych. Jednakże treści poruszane w dokumentach normatywnych odnoszą się głównie do lotnictwa, co zdecydowanie upraszcza zagadnienie. Mimo to, w niniejszym skrypcie postarano się przedstawić w miarę zwięzłe ustalenia NATO w zakresie zabezpieczenia logistycznego wojsk OPL.

Powyższe uwarunkowania i ich szczegółowe analizy wykraczają poza zakres przedstawionego skryptu. Treści te są przedmiotem szerszych opracowań teoretycznych oraz specjalistycznych badań naukowych, prowadzonych w Katedrze Logistyki i Wojsk Obrony Przeciwlotniczej Wydziału Wojsk Lotniczych i Obrony Powietrznej Akademii Obrony Narodowej.

LITERATURA

1. System logistyczny Wojsk Lotniczych i OP w działaniach bojowych. Wyd. AON 1992 r.
2. Wykorzystanie i wsparcie logistyczne śmigłowców transportowych w działaniach wojsk manewrowych w operacji obronnej na obszarze kraju. Wyd. AON 1993 r.
3. Podstawy logistyki oddziału lotnictwa. Wyd. AON 1994 r.
4. Rejon logistyczny Sił Powietrznych. Wyd. AON 1994 r.
5. Logistyka związku taktyczno-operacyjnego lotnictwa. Wyd. AON 1994 r.
6. Manewr w Wojskach Raketowych Wojsk Lotniczych i Obrony Powietrznej. Wyd. AON 1994 r.
7. Zasady sztuki operacyjnej we współczesnej logistyce WL i OP. Wyd. AON 1995 r.
8. Logistyka Sił Powietrznych w końcu pierwszego etapu transformacji SZ RP. Wyd. AON 1995 r.
9. Możliwości bojowe Wojsk Raketowych Sił Powietrznych. Wyd. AON 1996 r.
10. Siły Obrony Terytorialnej w obronie baz lotniczych Polskich Sił Powietrznych w okresie zagrożenia i wojny. Wyd. AON 1996 r.
11. Odwody logistyczne Polskich Sił Powietrznych. Wyd. AON 1996 r.
12. Autonomiczny specjalistyczny system logistyczny SP RP. Wyd. AON 1996 r.
13. Kierowanie działalnością logistyczną w Siłach Powietrznych RP. Wyd. AON 1996 r.
14. Model systemu logistycznego Sił Powietrznych. Wyd. AON 1996 r.
15. Zabezpieczenie logistyczne Sił Powietrznych w operacjach. Wyd. AON 1997 r.
16. Układ i treść dokumentów zabezpieczenia logistycznego. Wyd. AON 1997 r.
17. Rejony logistyczne („Północ” i „Południe”) Sił Powietrznych w zabezpieczeniu logistycznym operacji lotniczych. Wyd. AON 1997 r.
18. Siły Powietrzne w systemie obronnym państwa. Wyd. AON 1996 r.
19. Zabezpieczenie techniczne w systemie logistycznym Sił Powietrznych RP. Wyd. AON 1996 r.
20. Właściwości zabezpieczenia logistycznego KL w działaniach manewrowych. Wyd. AON 1996 r.
21. Logistyka Sił Powietrznych według poglądów NATO. Wyd. AON 1997 r.
22. NATO Logistics. Handbook. Senior NATO Logisticians Conference Secretariat NATO Headquarters. Brussels. October 1997 r.

WYKAZ DOKUMENTÓW NORMATYWNYCH STANOWIĄCYCH PODSTAWĘ DO DZIAŁALNOŚCI W ZAKRESIE ZAOPATRYWANIA WOJSK W UisW ORAZ tśm

I. Sprzęt elektroniczny:

1. Przepisy o gospodarce materiałowej łączności w wojsku. Sygn. Łączn. 512/72.
2. Instrukcja planowania materiałowo-technicznego i finansowego w wojskach łączności. Sygn. Łączn. 558/73.
3. Instrukcja organizacji i użytkowania systemu informatycznego RADIAN-1 dla szczebli zaopatrzenia wojsk łączności w zakresie sprzętu łączności. Sygn. Łączn. 734/79.
4. Przepisy o gospodarce materiałowej łączności specjalnej i utajnionej. Sygn. Łączn. 777/80.
5. Zautomatyzowany system planowania, zaopatrywania, ewidencji i sprawozdawczości w zakresie części wymiennych w służbie uzbrojenia i elektroniki PROCES. Wydanie pełne. Sygn. Uzbr. 1401/73.
6. Przepisy o gospodarce mieniem SU i E w bazach i składnicach. Sygn. Uzbr. 1981/78.
7. Przepisy o gospodarce mieniem SU i E w wojsku. Sygn. Uzbr. 2000/79.
8. System informatyczny PROCES - Instrukcja o organizacji i użytkowaniu systemu w oddziałach gospodarczych, składnicach i związkach taktycznych. Sygn. Uzbr. 2125/80.
9. Norma należności zestawów obsługowo-remontowych i zespołów do sprzętu uzbrojenia i elektroniki. Część III. sygn. Uzbr. 2453/86.
10. Instrukcja o gospodarce tśm SUIE w czasie wojny. Sygn. Uzbr. 2454/86.
11. Norma należności zestawów obsługowo-remontowych i zespołów do sprzętu uzbrojenia i elektroniki. Część II. Sprzęt z-z i z-p OPL. Sygn. Uzbr. 2456/87.
12. Norma należności zestawów obsługowo-remontowych i zespołów do sprzętu uzbrojenia i elektroniki. Część IV. Sprzęt radiolokacyjny i zautomatyzowane systemy dowodzenia. Sygn. Uzbr. 2457/87.
13. Przepisy o klasyfikowaniu mienia służby uzbrojenia i elektroniki. Sygn. Uzbr. 2537/88.
14. Zarz. nr 14 SSUIE z 13.04.1993 r. w sprawie rozszerzenia działalności SSR w zakresie planowania i zabezpieczenia potrzeb wojsk w elementy półprzewodnikowe. Sygn. Uzbr. 2568/89.
15. Zarz. nr 12 Szefa Logistyki z 06.07.1993 r. w sprawie normalizacji gospodarki materiałowej elektrycznymi źródłami zasilania.
16. Wytyczne Szefa Zarządu Zaopat. z 06.10.1993 r. w sprawie gospodarki akumulatorami zasadowymi w wojsku.
17. Wytyczne SDiZT nr wych. 524 i525 z 17.05.1991 r. w sprawie rozporządzania w służbach technicznych zbędnymi rsm.
18. Instrukcja w sprawie zasad odbioru uzbrojenia i sprzętu wojskowego z importu oraz trybu zgłaszania reklamacji. Sygn. Sł. Techn. 18/79.
19. Ramowe przepisy o przekazywaniu i odbiorze uzbrojenia i sprzętu technicznego. Sygn. Sł. Techn. 36/83.

II. Sprzęt czołgowo-samochodowy:

1. Przepisy o gospodarowaniu mieniem służby czołgowo-samochodowej. Sygn. Panc. Sam. 578/91.
2. Przepisy o gospodarce materiałowej w służbie czołgowo-samochodowej. Sygn. Panc. Sam. 310/76.
3. Katalog norm eksploatacji UiSW Wojsk Lądowych. Szt. Gen. 1458/95.

III. Sprzęt inżynieryjno-saperski i obrony przeciwchemicznej:

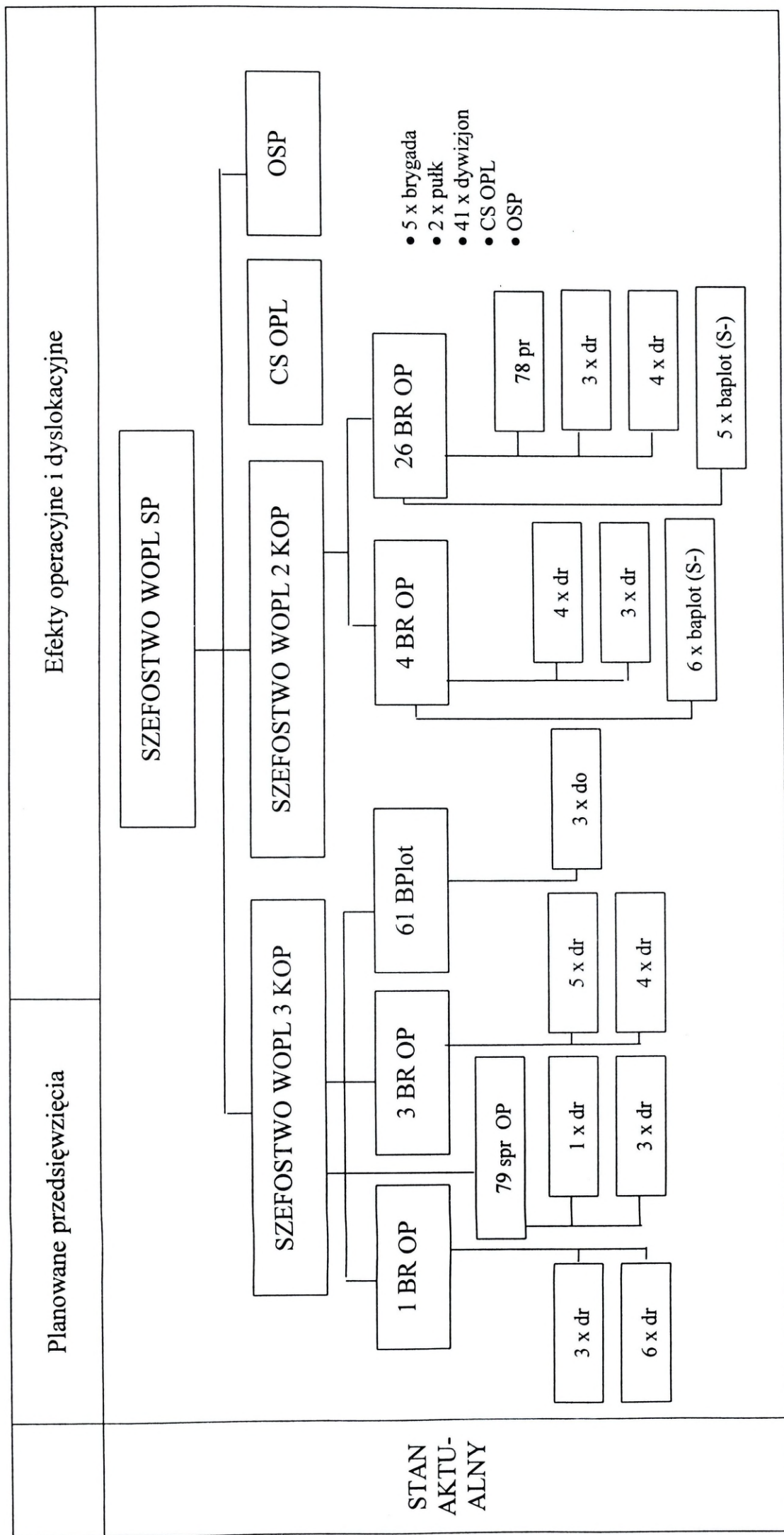
1. Instrukcja o gromadzeniu zapasów części zamiennych i materiałów eksploatacyjno-reмонтowych do sprzętu wojsk inżynieryjnych. Sygn. Inż. 502/85.
2. Instrukcja o rozporządzaniu sprzętem i materiałami wojsk inżynieryjnych. Sygn. Inż. 501/85.
3. Organizacja i funkcjonowanie rejonowego systemu bieżącego zaopatrywania wojsk w techniczne środki materiałowe. Sygn. Sł.Tech. 21/90.
4. Zasady pracy RST i GMT. Część II. Sygn. Sł.Tech. 22/80.
5. Wytyczne Szefa Wojsk Obrony Przeciwchemicznej MON z 29.12.1989 r. w sprawie rozporządzenia w wojskach zbędnym sprzętem.

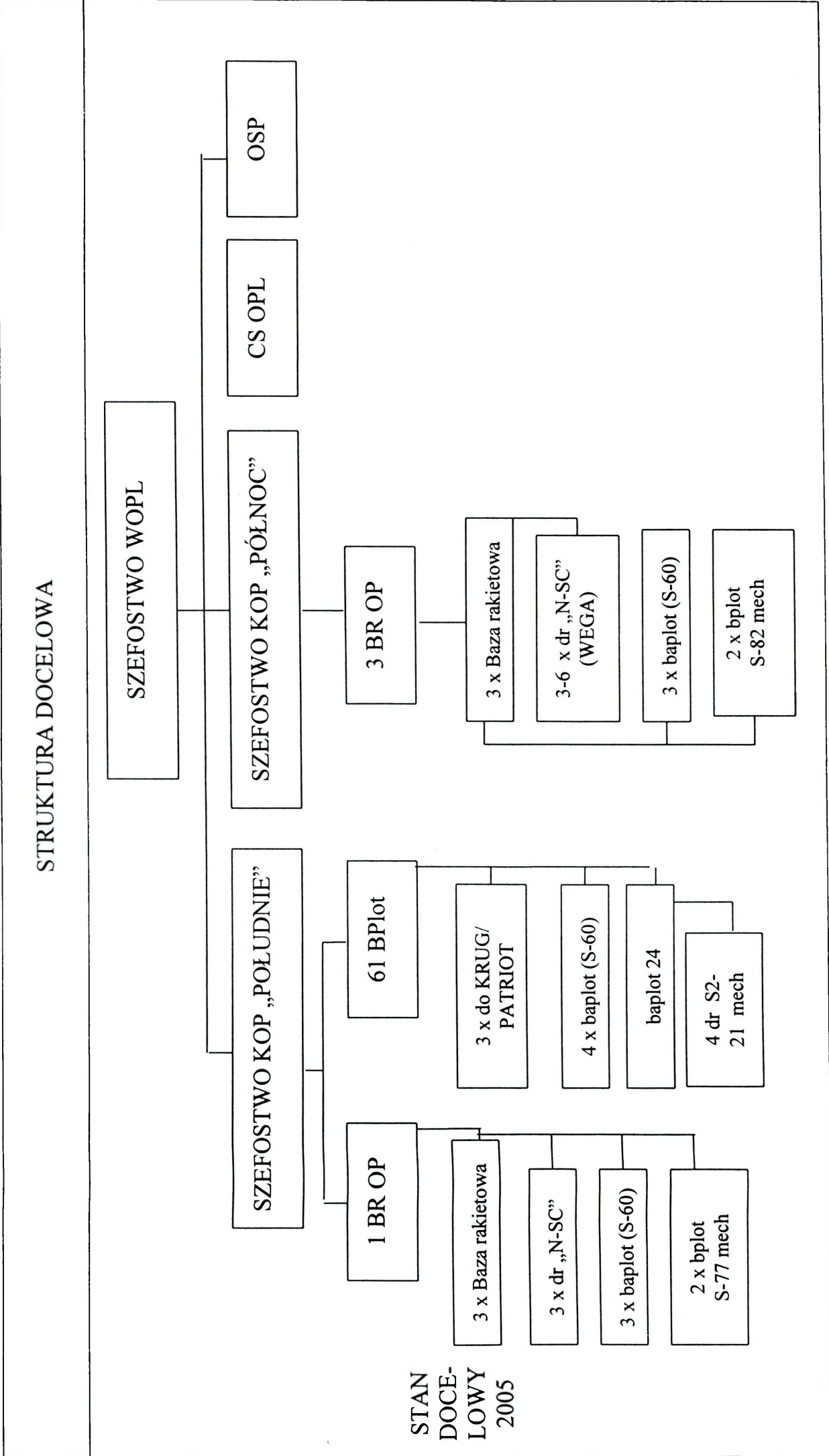
IV. Sprzęt komunikacji wojskowej, wyposażenia warsztatowego i materiałów technicznych:

1. Przepisy o gospodarce sprzętem i materiałami służby komunikacji wojskowej. Sygn. Szef. Kom. 136/80.
2. Przepisy o gospodarce kolejami wojskowymi i wojskowym taborem kolejowym. Cz. II. Sygn. Szef. Kom. 11/74.
3. Zarządzenie Szefa Służby Komunikacji Wojskowej GK WP nr 4 z dnia 12.08.1992 r. w sprawie ustalenia cen sprzedaży niepełnowartościowego przedmiotu użytku trwałego.

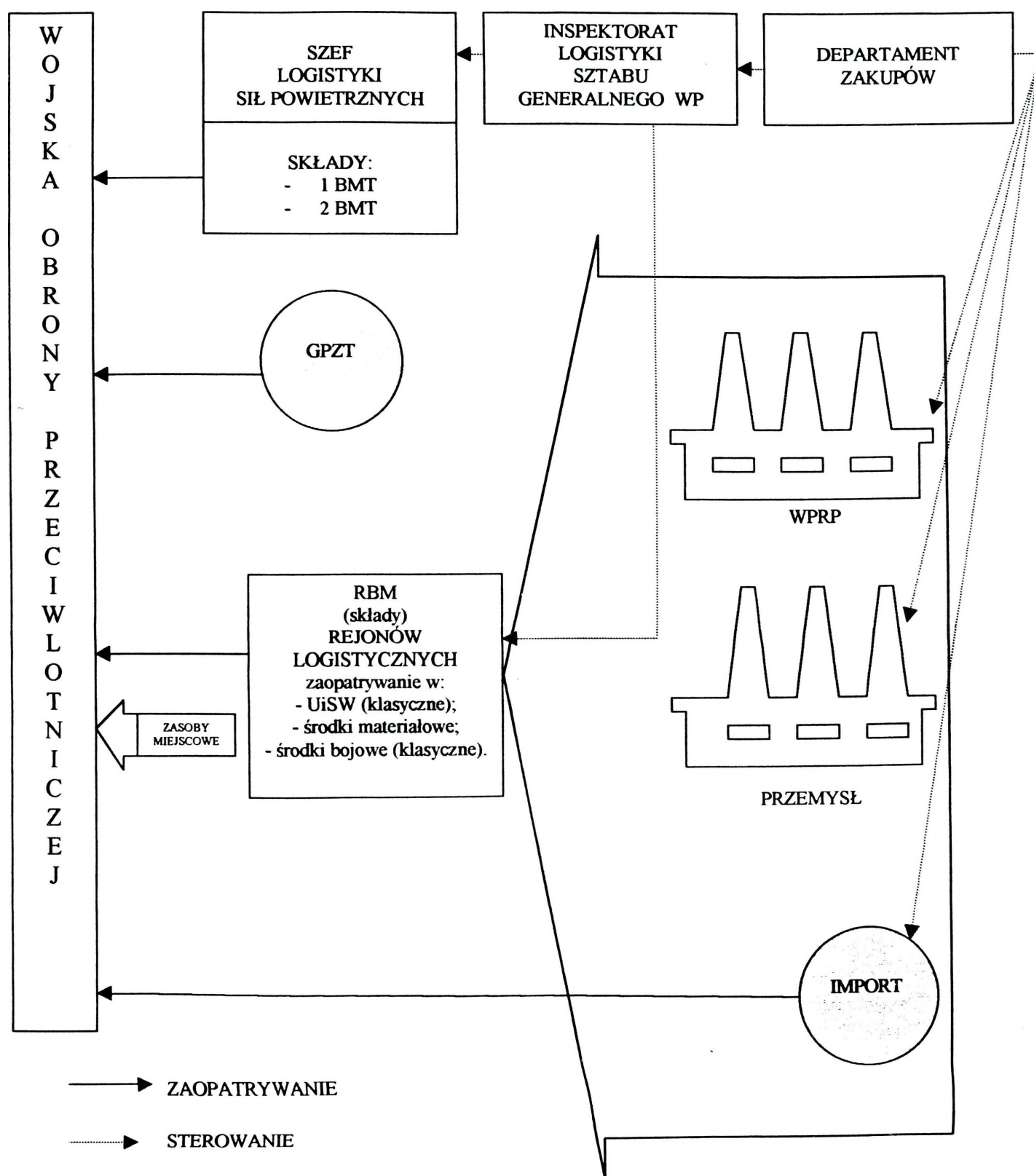
ZAŁĄCZNIKI

HARMONOGRAM ZMIAN STRUKTURALNYCH I ORGANIZACYJNYCH WOPL WLOP

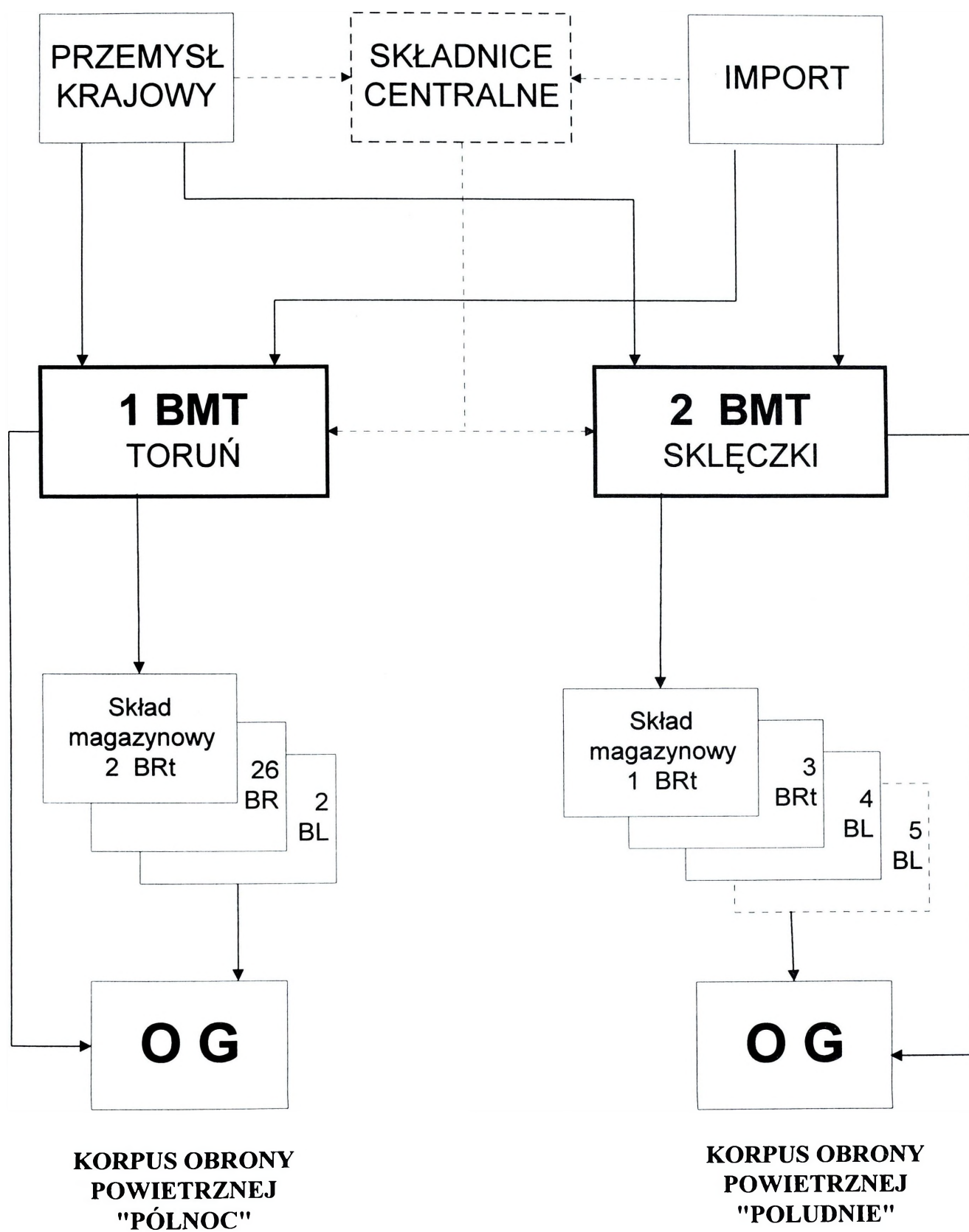
MODEL SYSTEMU ZAOPATRYWANIA WOJSK OPL SIŁ POWIETRZNYCH

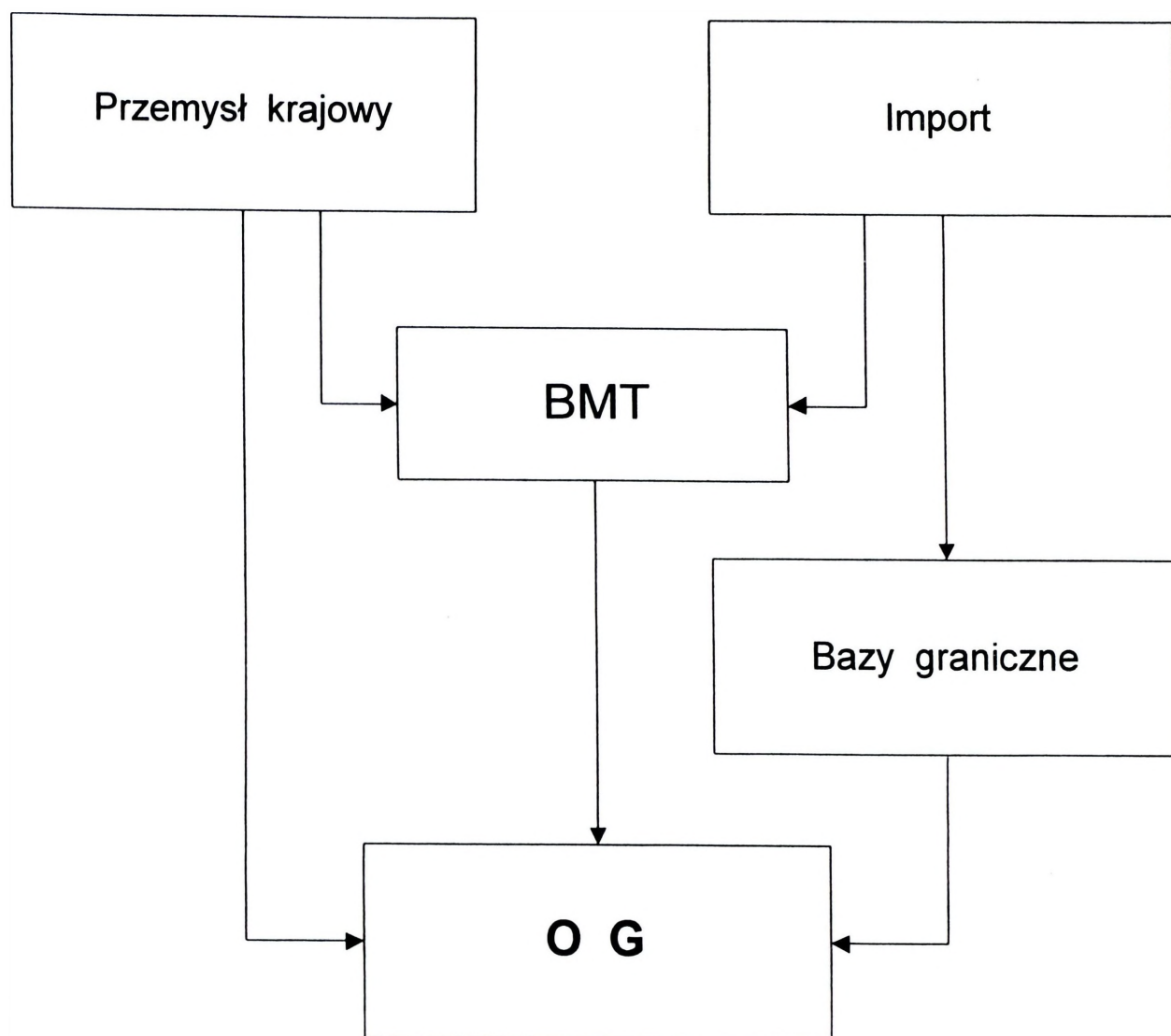

CHARAKTERYSTYKA BAZY MAGAZYNOWEJ

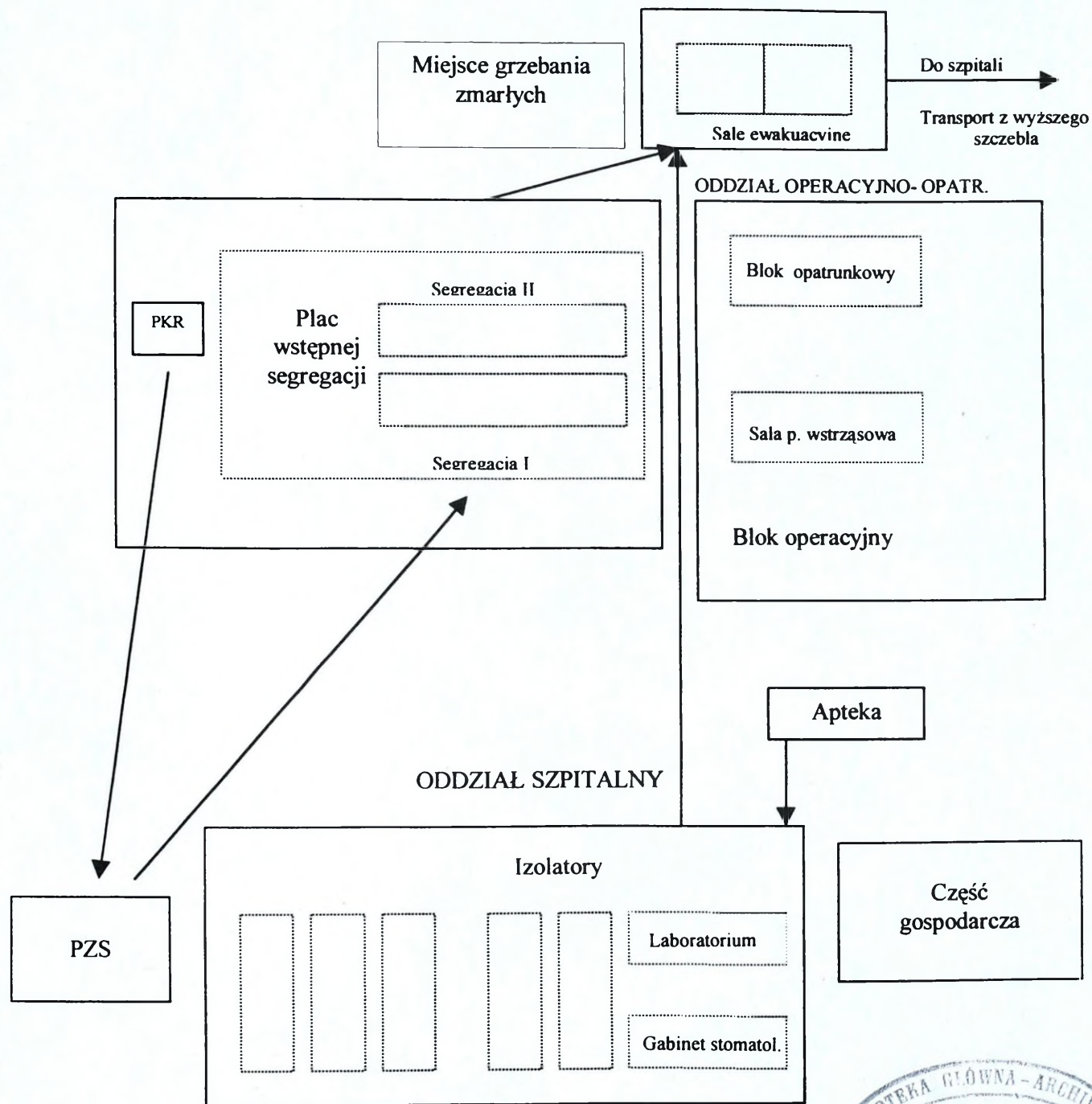
JW	POWIERZCHNIA MAGAZYNOWA OGÓLNA (m ²)	POWIERZCHNIA OGRZEWANA (m ²)	DOJAZD
KORPUS OBRONY POWIETRZNEJ „PÓLNOC”			
1 BMT TORUŃ	19 393	9 159	bocznic kolejowa o dł. 10155 m
Skład magazynowy 2 BRt GDYNIA	1 990	1 990	Kołowy
Skład magazynowy 26 BR GRYFICE	1 256	1 256	Kołowy
Skład magazynowy 2 BL BYDGOSZCZ	715	505	Kołowy
R A Z E M	23 354	12 910	-
KORPUS OBRONY POWIETRZNEJ „POŁUDNIE”			
2 BMT SKŁĘCZKI	44 069	22 034	kołowy, bocznic kolejowa, lądowisko
Skład magazynowy 4 BL WARSZAWA	853	610	Kołowy
Skład magazynowy 1 BRt WARSZAWA	1 492	1 492	Kołowy
Skład magazynowy 3 BRt WROCŁAW	1 183	1 183	Kołowy
R A Z E M	47 597	25 319	-

STRUKTURA ZAOPATRYWANIA WOJSK W DROBNY SPRZĘT UiSW ORAZ tśm

STRUKTURA ZAOPATRYWANIA WOJSK W ZASADNICZE UjSW

SCHEMAT ROZWINIĘCIA BRYGADOWEGO PUNKTU OPATRUNKOWEGO (Wariant)

Wydrukowano w 30 egz.
 Egz. nr 1-28 - Bibl. Główna DZN
 Egz. nr 29 - Bibl. Główna Archiwum
 Egz. nr 30 - Bibl. Naukowa Sz. Gen.
 Wyk. ppłk S. Bartosiewicz
 Druk AON nr pf 736/WW

